Suzanne Schlosberg

1001 éjszaka szex nélkül

avagy

HOGYAN TALÁLTAM MEG A MR. PONT-NEKEM-VALÓT

1001 éjszaka szex nélkül

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
A TRUE STORY OF 1001 NIGHT WITHOUT SEX
Warner Books
Copyright © 2004 by Suzanne Schlosberg
Fordította: Barta Judit
Szerkesztette: Pavlov Anna
Hungarian translation © Barta Judit, 2010
Hungarian edition © Tericum Kiadó, 2010
Cover design © Tericum Kiadó, 2010

Tartalom

Prológus
1. fejezet - Ezer nap
2. fejezet - A szingliasztal átka
C.E. (Cölibátus előtt)
3. fejezet - Az élet szexszel
4. fejezet - Jó zsaru, rossz zsaru
5. fejezet - Schlosfeszt
6. fejezet - Otthon, édes otthon
7. fejezet - Szex és kisváros
8. fejezet - A vadonban
9. fejezet - A szextábor foglyaként
10. fejezet - Bend
11. fejezet - Álmaim e-lovagja
12. fejezet - És eljő a Kerékpáros...
A Cölibátus korszak
13. fejezet - Vakbizalom
14. fejezet - Pellengérre állítva
15. fejezet - Beégés a kaszinóvárosban
16. fejezet - Szexi vagyok vagy nem?
17. fejezet - A Feng shui-tól sújtva
18. fejezet - Lehetetlen küldetés
19. fejezet - Önként elkötelezett
20. fejezet - Instant randi a Starbucks kávézóban
21. fejezet - Vénlány koszorúslány
22. fejezet - Egy sorsdöntő utazás története

Epilógus
23. fejezet - Nagyié az utolsó szó

Suzanne Schlosberg Nancy Kruth-nak, csodás barátomnak és remek szerkesztőmnek

Prológus

A Kudarckorszak: a sötét középkor

A szerelem a válasz – de amíg a válaszra vársz,
a szexről eszedbe jut néhány érdekes kérdés.

Woody Allen

1. fejezet

Ezer nap

Akár azt is mondhatnám, hogy azért kerültem Oroszország legeldugottabb sarkvidéki csücskébe, mert szenvedélyesen érdekel a posztszovjet korszak tundráinak élővilága. Mondhatnám, csak épp nem lenne igaz. Azért vagyok itt, mert lenyomtam ezernegyvennégy napot szex nélkül.

Félreértés ne essék, nem azért jöttem Providenyijába, hogy valaki ágynak döntsön.

Ebben annyi poén lenne, mint Észak-Dakotáig menni etióp kajáért. Providenyijában uszkve negyven szingli pasas van, akiknek a többsége határőr, és olyan túlméretezett napszemüveget hordanak, amilyet utoljára a Starsky és Hutch-ban láttál. Nem néznek ki jól, de tényleg.

Valójában azért jöttem Providenyijába – ebbe a kísértetvárosszerű omladozó betonrengetegbe, ahol nincsenek kávézók, hotelek, de még folyó meleg víz sem –, mert tökéletes helyszínnek tűnt az Ezer Napom megünneplésének. Az én személyes Új Évezredemének.

Az is teljesen helyénvalónak tűnik, hogy már egy hete itt rostokolok. Az viszont egy picit már meglepő, hogy ez a legkevésbé sem zavar.

Nem tudnám megmondani, hogy mikor kezdtem el számolni a napokat, de valamikor még otthon Los Angelesben osztottam-szoroztam, és rádöbbentem, hogy történelmi mérföldkőhöz közeledem. Ha netán utánaszámolnál, ezer nap az nem kevesebb, mint kilencvenkét nap híján három év. Mindössze harminchat nappal kevesebb, mint Kennedy kormányzása. A szüleim egykori házvezetőnőjén, Esmeraldán kívül, aki valaha apáca volt El Salvadorban, nem hallottam még senkiről, aki hetven év alatt akár csak a közelében járt volna ennek a rekordnak.

Most itt állok harmincnégy évesen kilátástalanul, és hamarosan én leszek a cölibátus Cal Ripkenje. Nyilván felmerül benned a kérdés, hogy miképp kerültem ilyen helyzetbe. Netán úgy nézek ki, mint a *Rémálom az Elm utcában* egyik szereplője? Vagy úgy öltözködöm, mint Barbara Bush? Talán túl válogatós vagyok? Vagy túl hisztis? Túl félénk? Agorafóbiám van?

Vagy valami nőgyógyászati betegségem? Borzalmas lábgombám?

Csupa jó kérdés. Magam is olykor eltűnődöm rajtuk. Kérdések, amiket családtagjaim is gyakran és fennhangon nekem szegeznek a zsidó ünnepi összejöveteleinken.

Ám a rövid válasz mindegyikre, hogy nem. Vagy nyet, ahogy itt Providenyijában mondják.

Ha nagyon akarnám, gondolom, ágyba bújhatnék valakivel. Történetesen, épp múlt hónapban, az egyik társkeresőn, ahová beregisztráltam, a következő e-mailt kaptam egy huszonegy éves biciklis futártól: *Szívesen eltöltenek egy éjszakát egy bomba nővel. Fiatal vagyok, de érett. Egyébként francia. Hajszolom az élvezeteket, imádom érezni az energia áramlását. És te?*

Legyünk őszinték, azok, akik csak nemi kapcsolatra vágynak, zömmel találnak maguknak partnert, feltéve, hogy hajlandóak

olyannal is lefeküdni, akihez nem vonzódnak különösebben, vagy akiért nincsenek úgy oda. De pont ez az. Igen, a szexre én is vágyom, de amellett valami többre is. Ha más nem, de legalább legyen meg a kölcsönös kívánás. A legapróbb szikra. Olyan férfit szeretnék, aki ki tudja ejteni a száján azt, hogy „Úgy érzem..." és nem kizárólag akkor, amikor azt mondja: „Úgy érzem, betolnék az arcomba egy dupla burgert a Mekiben."

Ne érts félre! Nem viselek erényövet. Még csak nem is a Mr. Tökéletesre várok. Mr. Pici Eséllyel is boldogan elmennék egy próbakörre. És mégis, minden hősies erőfeszítésem dacára még Mr. Pici Esély sem tűnt fel a színen ez alatt az ezer nap alatt. Így bennrekedtem a szexuális megvonás állapotában, amit azelőtt elképzelni sem tudtam volna. Hogy milyen ennyi ideig élni szex nélkül? Nos, elég legyen annyi, hogy amíg a baseballkirály, Cal Ripken sikersorozatához rengetegen éljeneztek, az én rekordomat senki sem tapsolta meg, legkevésbé saját magam.

Maratoni megvonásom során annyi pasival randiztam, hogy bonyolultságában már egy doktori értekezést kiérdemlő randizási stratégiát sikerült kidolgoznom. Volt, hogy megfogadtam, tágítani fogom a szóba jöhető férfiak körét, és még elszántabban próbálkozni. Volt, hogy azt fogadtam meg, inkább nem próbálkozom, csak hagyom, hogy történjenek a dolgok. Volt, hogy próbáltam elérhetőbbnek látszani és kevésbé magabiztos benyomást kelteni. Volt, hogy épp ellenkezőleg, próbáltam kevésbé elérhető és magabiztosabb benyomást kelteni. Nagyjából mindent megpróbáltam, csak az elvárásaimból nem engedtem, és nem adtam fel, mert az igazság az, hogy még mindig reménykedem. Végül is nagyobb csodákat is látott már a világ. Emlékeznek a dél-amerikai rögbisekre, akiknek az Andokban lezuhant a repülőjük és túlélték a legcudarabb télvíz idején? Ha ők ki tudtak gyalogolni a hegyek közül azután, hogy tíz hétig csak fogkrémet ettek és az elhunyt társaik húsát, akkor egyszer én is kikecmergek a szinglisorból, nem?

De miután látom, hogy körülöttem előbb-utóbb mindenki párt talál

magának, mégiscsak elgondolkodom azon, vajon miért történik ez velem. Egyszerű balszerencse? Vagy én csinálok rosszul valamit? Sose hittem abban, hogy valahol vár rám egyvalaki, akivel tökéletesen összeillünk – nyilván van több tucat, ha nem száz ilyen férfi. De miért tűnik úgy, hogy az összes inkognitóban bujkál valahol?

Néhány hónapja bizonyossá vált, hogy számtalan kisebb és nagyobb erőfeszítésem dacára el fogom érni az Ezredik napot. Hacsak valamilyen csoda le nem térít, nyílegyenesen haladok e dicstelen mérföldkő felé.

Egy ilyen horderejű esemény kétségkívül megérdemel egy ünneplést (természetesen magamat ünnepelném hősies kitartásomért). Átsuhant az agyamon, hogy elutazzak Nevadába, a Halál-völgybe, de aztán, nem is tudom, fantáziátlannak tűnt, hogy egy sivatagban ünnepeljem meg a szexuális szomjúságomat. Néhány barátom azt tanácsolta, menjek el egy egzotikus helyre, mondjuk Tahitira, az olasz Riviérára vagy Wyomingba, a síparadicsomba. De a helyzethez semmi sem illett kevésbé, mint az egzotikum. A nászutad legyen lebilincselő, nem a Szűz Máriává való átalakulásod!

A legrosszabb tanácsot Kate-től kaptam, egy barátnőmtől, aki elhatározta, hogy ezentúl ő lesz az én személyes légzsákom, és mindig felfújódik, ha úgy érzi, veszélyben vagyok. – Menj el egy gyógyfürdőbe és kényeztesd magad! – erősködött. – Tapsolj el egy csomó pénzt szépségápolásra! Kate még soha nem járt wellnessben, ez teljesen nyilvánvaló volt, legfeljebb olvasott róluk a habkönnyű, női magazinokban.

Én viszont már több wellnessben is voltam, munkaügyben, épp a habkönnyű női magazinok nevében, amikbe írok. A kínzás többnyire arckezeléssel kezdődik. Először egy sápadt, vaskos bolgár nő, aki Magda névre hallgat és fehér orvosi köpenyt visel, elvezet egy sötét szobába, ahol egy gigantikus nagyítóval megvizsgálja a pórusaidat, miközben pislogni sem tudsz az akár rendőrségi kihallgatásokon is bevethető vakító reflektorfénytől. Magda ezután kikérdez, hogy milyen tisztító, élénkítő és hidratáló termékeket használsz, majd

felháborodva közli, hogy az ilyen termékekkel csak tönkrevágod a bőröd. Hirtelen elnyel a gőz, és Magda az orrporcodba mélyeszti a hegyes körmeit, majd mély sóhajtások kíséretében kinyomkodja a mitesszereket, amik csak az elektronmikroszkópján keresztül láthatóak. Ezután magához ragad egy pizzaszeletelőhöz hasonló eszközt, és végiggörgeti az arcodon.

Az egy dolog, hogy ezer napot valahogyan kibírtál szex nélkül. Ám ezt egy wellnessben ünnepelni nagyjából olyan, mintha citromlevet locsolnál egy fekélyes gyulladásra.

Kényeztetésről szó sem lehetett. De akkor mi legyen helyette? Egyik este épp a neten szörföztem, mikor rábukkantam egy útra, ami hangzásra tökéletesen passzolt a helyzethez: *Sarkvidéki óceánjárás a fájdalom útján*. Tizenegy napos hegyi biciklizés és gyalogos túra sátorral a kövezetlen daltoni országúton – ez az USA legtávolabbi útja, 450 mérföldön nyúlik át az alaszkai Fairbankstől egy olyan nevű városig, ami különösen tetszett nekem: Döglött Ló. A hőmérséklet fagypont körüli, nincs se zuhany, se WC, és eltekintve a világ legészakibb teherautó-parkolójától a 174. mérföldnél, egyetlenegy szolgáltatás sem. – Nem állíthatja senki, hogy mi nem szóltunk előre! – állt a túraszervező weboldán. Tudniuk kell, hogy szenvedélyes biciklis vagyok, így ez a túra pont kellő adag kínzással kecsegtetett, de anélkül, hogy halálos kockázatnak tenném ki magam.

További rákereséssel kiderítettem, hogy a Fájdalom-túrát még megkoronázhatnám egy kétnapos átruccanással Providenyija városába, ami Moszkvától 6000 mérföldnyire van, de a Bering-szoroson keresztül helikopterrel csak egyóránnyira Nome-tól. A világtérképre pillantottam, ami a falon lógott a szerkesztőségben. Oroszország, ez a hatalmas, narancsszínű folt ránézésre kísértetiesen hasonlított a cölibátusi korszakomra: kietlennek és végtelennek látszott. Pont nekem való helynek.

Mégis mi a különbség a wellness okozta fájdalom és a sarkvidéki fájdalom között? Szerintem minden azon múlik, hogy mit vársz a dologtól. Ha belemész valamibe, ami szupernek hangzik, de aztán

borzalmas lesz, akkor úgy érzed, hogy átvertek és kihúztak a zsebedből egy csomó pénzt. De ha tudod, hogy szenvedni fogsz, akkor csak kellemesen csalódhatsz.

Ma van a hetedik napja a kétnapos providenyijai kirándulásomnak. Nome-ban a túraszervező cég ügyintézője említette, hogy ködös időben nem engedélyezik a repülőknek a felszállást Providenyijában. Arról viszont nem tett említést, hogy (1) itt szinte mindig köd van (2) akár köd van, akár nincs, a reptér hétvégén zárva van (3) ha tiszta is az idő, a reptéri áramkimaradások még hétköznap is megakadályozhatják a felszállást.

Rabtársaimmal minden reggel odasereglünk apartmanjainkban az ablakhoz, bámulunk ki a ködbe, és latolgatjuk, hogy mikor állnak úgy a csillagok, hogy kijuthassunk ebből a csehóból. A többiek – két nyugdíjas pár Texasból és egy gátlásos negyvenes szoftvermérnök Seattle-ből – egyre türelmetlenebbül várják, hogy kiszabaduljanak innen. Tegnap este, amikor Jurij, a helyi túravezetőnk elejtette, hogy egy csapat japán tudós egyszer egy teljes hónapig Providenyijában rekedt, egészen pánikba estek.

Én viszont alig tudtam leplezni a jókedvemet, mert úgysem sietek sehová. Még mindig fürdöm a dicsőségben, hogy néhány napja a szabadidőközpontban szkanderban legyőztem egy orosz kamaszt. (Hé, ő kezdte!) Azon kívül még egy csomó amerikai szófordulatot kell tanítanom Jurijnak. – Ne etessél már! – ez a legújabb kedvence – és még a scrabble-táblám sincs kész, amit füzetlapokból és szigetelőszalagból rakok össze. Szóval van dolgom.

Aztán meg, ahogy elnézem a rozsdás tankokat és a korhadó hajókat, azt gondolom, hogy ritka és váratlan esélyt kaptam az élettől. Hosszú idő óta először végre semmit sem tehetek a kudarckorszakommal kapcsolatban – nincsenek online társkereső oldalak, amiket böngészhetnék, nincsenek jószándékú barátok által szervezett

vakrandik, nem tudok kipróbálni új stratégiákat, amelyek már annyira őrültek, hogy biztosan működnek. Végre nincs rajtam semmi nyomás, nincs, ami elterelhetné a figyelmemet, viszont van tengernyi időm, és talán végre a dolgok mélyére láthatok. Talán rájövök, hogyan sikerült ennyire mellékvágányra kerülnöm az elmúlt ezernegyvennégy nap során. Hogyan történt, hogy én, akinek valaha volt szex az életében, ma önfeledten vakációzom egy elhagyatott katonai támaszponton a sarkvidéki Oroszországban?

Ha erre rájövök, akkor talán azt is kitalálom, hogyan vethetnék véget a kudarckorszakomnak, és talán újra élni kezdhetem az életem.

2. fejezet

A szingliasztal átka

Persze nemcsak a szexről van szó. Szeretném, ha a szex mellé előbb-utóbb egy jegygyűrű is járna.

Miért akarok férjhez menni? A szokásos dolgok – szeretet, társ, gyerekek, legyen valaki, aki beszáll a rezsibe, lerendezi a marketingesek hívásait. Ám amikor már a harmincas éveidet taposod, a házasság esélye még egy csábító bonusszal kecsegtet: az elviselhetetlen szingliség lezárásával.

Nem mintha a szingliségben semmi jó nem lenne. Az élet bizonyos szakaszaiban néha kifejezetten hasznos, ha nem vagy senkihez sem odakötve. Huszon-egynéhány évesen, ha szingli vagy, még egy csomó spontán, őrült dolgot művelhetsz. Ha kedved tartja, összecsomagolhatsz és keresztülbiciklizhetsz az országon, vagy szexelhetsz valamelyik kollégáddal a céges parkolóban egy autó hátsó ülésén. Ekkor a házasság még olyan idegen és lehangoló gondolat, mint a béltükrözés.

Ha a húszas éveid végén vagy szingli, abban még mindig van jó. A barátnőid közül néhányan már túl vannak az eljegyzésen, de te még

nem hallod az óra ketyegését, és úgy érzed, nyugodtan lefekhetsz helyes srácokkal, akikről biztosan tudod, hogy nem férjnek valók. Ha a családod az agyadra megy, csak becuccolsz az autódba, és elhúzol egy másik városba.

Ha viszont már túl vagy a harmincon, és még mindig szingli vagy, annak már a fele sem tréfa: az nagyjából olyan, mintha száműznének a Gulágra. Ez számodra is világossá válik, amikor az esküvőkön a szingliasztalhoz ültetnek.

Huszonévesen nem rossz a szingliasztalnál ülni. Jó, persze csalódott vagy, hogy nincs, aki elkísérjen, de még úgy tekintesz a szingliségedre, mint egy átlagos, átmeneti állapotra, akár a nátha. Sőt, ahogy átpillantasz a házas huszonöt évesek asztalához, kifejezetten örülsz, hogy nem ott ülsz, mert akkor te is olyan gyöngyöket, ékszereket és kiegészítőket viselnél, amelyektől úgy néznél ki, mintha idejekorán átvedlettél volna a saját anyáddá. Meg vagy róla győződve, hogy az összes huszonöt évesen megházasodott barátod súlyos hibát vétett, és majd tíz év múlva egyik reggel úgy ébrednek, hogy azt kérdezik maguktól: ki az mellettük az ágyban, aki szex helyett a távirányítót nyomogatja, és vajon mennyibe kerül majd a párterápia, aminek segítségével talán ki lehetne zökkenteni a házasságukat ebből a vegetatív állapotból.

A húszas éveidben még optimistán foglalsz helyet a szingliasztalnál. Biztos vagy benne, hogy fog melletted ülni egy-két valamirevaló és szabad hímnemű, és az sem elképzelhetetlen, hogy valamelyikükkel flörtölni fogsz, ki tudja, még járhattok is. Legrosszabb esetben lesz kivel táncolnod az esküvőn.

Harminc-egynéhány évesen a szingliasztal már teljesen másképpen fest. A körülötte ülők leginkább egy háború szaggatta nemzetre hajaznak: nők, gyerekek és beteges férfiak. Általában nincs egy egész asztalra elegendő tisztességes szingli, mert azok, akikkel a húszas éveidben együtt ültél, már jó eséllyel találtak párt maguknak. Így a „szingli” jelentése kitágul, és már magába foglalja az eljegyzett párokat, a vőlegény tizenegy éves unokaöccseit, és a pocakos

másodunokatestvéreket Detroitból, akik apjuk gipszkartonüzletét irányítják.

Harmincon túl rettegve foglalsz helyet a szingliasztalnál. A szingliséged már súlyosabb csapásnak tűnik, mint a nátha, valamiféle krónikus, fájdalmas és rejtélyes betegségnek, mint a diverticulitisz. A lelked mélyén tudod, hogy nem tehetsz az állapotodról, de közben azt is látod, hogy mások azt gyanítják, a te hibád, és a legrosszabb pillanataidban te is hajlamos vagy elhinni, hogy igazuk van.

Harmincon felül a szingliasztalnál zajló beszélgetések különböző stádiumokban zajlanak. A bemutatkozó szakaszban mindenki úgy viselkedik, mintha egy normális asztalnál ülne. A beszélgetés olyan témák mentén halad, mint: „Szóval te a menyasszony vagy a vőlegény barátja vagy?” Vagy „Mióta ismered Stacey-t és Steve-et?” Majd mindenki elmeséli a történetét. „Joan nagybátyja, Charles, az én anyám unokatestvérének a férje.” Vagy „Scott-tal.” egy brancsban voltunk a gimiben.” És így tovább. Ebben a szakaszban a beszélgetés, gyanítom, igen hasonlatos a többi asztalnál folyó beszélgetéshez. Egy jó tíz percen át abban az illúzióban ringatod magad, hogy te is ugyanolyan vagy, mint mindenki más.

De aztán elindul a zene, és hirtelen rádöbbensz, hogy a te apró, terítővel lefedett kis szigetedet egy világ választja el a többiekétől. Először megpróbálod túlkiabálni a zenét és figyelmen kívül hagyod, hogy tízlépésnyire tőled mintegy kétszáz ember hömpölyög a táncparkett felé. Próbálsz úgy tenni, mintha mindennél fontosabb lenne, hogy folytasd azt a fantasztikus beszélgetést, amit a bemutatkozás fázisában kezdtél el. Miközben a DJ dübörögteti a Play that Funky Music-ot, azon kapod magad, hogy sivítva üvöltesz a szingliasztal túloldalára. – Bocs, mit mondtál, hányan dolgoznak a te részlegeden? És mindig is St. Louisban volt a cég székhelye?

Egy ponton túl a zene már iszonyatosan hangos, és te sem tudod leplezni a helyzetedet: az összes asztal megüresedett, kivéve azt, ahol a szinte családtag házvezetőnő és az idős távoli rokonok ülnek. Kénytelen vagy kimenekülni a mellékhelyiségbe, vagy elhívni

táncolni a detroiti másodunokatestvért, aki vagy túl mulya, vagy túl alacsony, vagy ügyetlen, vagy csak nem jut eszébe, hogy felkérjen, így a másodunokatestvérrel odamerészkedtek a táncparkett szélére, és elkezdtek gépiesen mozogni bármiféle szemkontaktus nélkül – valójában szinte nem is mozogtok. Imádkozol, hogy ne tegyenek fel lassú zenét, és minél hamarabb tálalják fel az ételt.

A szingliasztal melletti megaláztatást általában egyedül kell elviselned. Jó persze, ott van a teremben még néhány száz ember, de mindenki nagyon elfoglalt, körüldongják a menyasszonyt, dicsérik az asztali dekorációkat, a szinglitársaid pedig nem jönnek szóba, mert holnap úgyis elrepülnek Detroitba, vagy vissza a hatodik osztályba. Amikor anyád felhív, hogy elmeséld neki az esküvőt, ilyeneket nyögsz: „Gyönyörűek voltak a virágok." Vagy: „A rabbi remek formában volt." És így tovább. Legjobb, ha csak te tudod, hogy min mentél keresztül.

És akkor még nem is beszéltem arról, amikor a szingliasztal kínszenvedéseit még megspékeljük azzal, hogy mindezt a családod előtt kell elviselned. Nemrégiben volt ilyenben részem Marnie és Mike, két családi barát esküvőjén. A szüleim, a nagyszüleim, a nagynénám, a nagybátyám, az unokatestvérem a férjével mind egy asztalhoz lettek leültetve. Az én helyem a szingliasztalnál volt, mintegy százméternyire tőlük.

Megaláztatásaim tulajdonképpen már azelőtt megkezdődtek, hogy az ülésrendre fény derült volna. Az unokatestvéremmel és a férjével egy kocsiban mentem az eseményre. Nekik az a hallgatólagos szerepük a családban, hogy elkísérjenek olyan eseményekre, ahova mindenki partnerrel együtt megy. Egyszer még egy Valentin-napi vacsorára is elcipeltek magukkal. A figyelmes gesztus csúfos kudarcba fulladt, amikor is megérkeztünk az étterembe, ahol csak kétszemélyes asztalok voltak. Végül egy lepattant thai étterem egyik bokszában kötöttünk ki.

A templomba érve azonnal odasprinteltem a szüleimhez. Az anyám leállíthatatlanul áradozott, hogy milyen elragadó és karcsú vagyok,

általában ezzel próbálja ellensúlyozni, hogy nincs partnerem. Anyám szerint minél régebb óta nincs partnerem, annál karcsúbb és vonzóbb vagyok. Mire betöltöm a negyvenet, jó eséllyel átvedlem Júlia Roberts-szé.

Egyébként aznap este tényleg elragadóan néztem ki, hála az előnyös fekete ruhának és a bársonyblézernek, amit apám vett nekem a legutóbbi vásárlókörútján. Igen, igaz: harmincnégy évesen az apám öltöztet. Két magyarázat van erre: a családban senki sem bízott abban, hogy megfelelő ruházatban jelenek meg az esküvőn („megfelelően" a családom szótárában annyit tesz, hogy új, drága és flancos). Jó volt a megérzésük. Ha rajtam múlik, végeztem volna egy költséghatékonysági elemzést: „Érdemes négyszáz dollárt kidobnom az ablakon egy olyan rendezvényért, ahol megközelítőleg nulla az esélyem arra, hogy bepasizzak?", és előhúztam volna a szekrényemből egy fekete kiskosztümöt. Ha a szüleim mindenáron flancos öltözékben akarnak látni, akkor nincs más választásuk, mint hogy megveszik nekem.

S ezzel el is érkeztünk a /2/-es ponthoz. Sem türelmem, sem tehetségem nincs flancos ruhák vásárlásához. Hiányosság, amit feltehetően az anyámtól örököltem. Anyám legszívesebben bermuda térdnadrágban, harisnyában és pulcsiban flangál. Egy lángelme, ha technológiai részvények árbevételi arányáról van szó, de küldd be egy exkluzív ruházati üzletbe, és olyan elveszett lesz, mint Bambi Manhattan felhőkarcolói között.

Jennifer, a húgom viszont, a kísérleti művészből lett grafikus és lakberendező remek divatérzékkel lett megáldva. Ő maga a sokkolásra utazik, kivágott, csillogó narancsszínű blúzokat és szédítően magas sarkú hegyes körömcipőket visel – de az én kispolgáribb ízlésemnek megfelelő beszerzőtúrákat is kiválóan lebonyolítja. Igen ám, de Marnie és Mike esküvője tájékán Jennel épp nem voltunk beszélő viszonyban. Szerencsétlen és bonyolult történet, ami még az ő nem sokkal korábbi esküvőjére nyúlik vissza. Így aztán apám maradt az egyetlen kiválasztott a feladatra.

Hozzá kell tegyem, remek jelölt volt. Apám műkereskedő, és nála jobban kevesen értenek a virágokhoz, bútorokhoz és alma martinis koktélokhoz: ő vásárlásra született. Panamakalapokat, lyukacsos cipőket és mustárszínű, halszálkamintás zakókat visel, aminek a mellzsebéből egy vászonzsebkendő kandikál ki. Ha repül, gyakran átültetik az első osztályra, pusztán a kinézete miatt. Az apámnak semmi érzéke a focihoz, sem az elektromos fűrészhez, de egy őstehetség, ha ruhák, sálak és kendők összeválogatásáról van szó. Kevesebb mint egy óra alatt tökéletes öltözéket állított nekem össze Marnie és Mike esküvőjére. Hálás voltam. Még mindig jobb, ha az ember egyedül van és elbűvölően néz ki, mint ha egyedül van és még rosszul is fest.

Szóval ültem a templomban, és próbáltam ébren maradni, miközben a rabbi, ki tudja hányadszor, magyarázta a zsidó esküvői rituálékat. Az egyik mondatára felkaptam a fejem. Egy versből idézett: „A házasság összeköt két embert, akiknek az élete azelőtt értéktelen és *céltalan* volt.” Nahát-nahát. Milyen jó Marnie-nak és Mike-nak, hogy megkímélték magukat ettől a nyomorúságos sorstól. Háromszoros hurrá nekik! De mi van velünk, az itt ücsörgő többiekkel, akik értéktelenül és cél nélkül sodródunk az életben?

A ceremónia után kivonultunk a folyosóra, hogy felvegyük az asztalkártyáinkat. Ekkor fedeztem fel, hogy száműztek a szingliasztalhoz. Ahogy leszegett fejjel a helyemre ballagtam, a családom rémülten integetett felém, én pedig úgy éreztem magam, mint egy törvényszéki vádlott, akinek elutasították az óvadékkérelmét, és épp most veszik őrizetbe.

Az este folyamán a rokonaim egyenként zarándokoltak oda hozzám, hogy együttérzésükről biztosítsanak, vagy épp a szabadulásomért lobbiztak. – Hozunk egy széket, és szorítunk neked helyet! – ajánlotta valamelyik unokatestvérem. Jen férje, John végignézett az asztaltársaimon, akik nem voltak épp egy díszes társaság, majd megcsóválta a fejét.

– A helyedben én gyorsan lelépnék! – mondta, mielőtt elrángatták,

hogy Julius nagyapát kitolja a vécére a kerekesszékében. A nagynéném rimánkodott, hogy üljek oda a családhoz. – Te hozzánk tartozol! – mondta.

De vajon tényleg odatartozom? A családom asztalánál mind a tíz ember párban van. Nem érezném magam tizenegyedik keréknek? Ráadásul a szűkös hely a családi asztalnál csak még inkább felhívná a figyelmet a kínos helyzetemre. Attól is féltem, hogy előbb-utóbb rám terelődne a társalgás, és eszembe jutott az unokatestvérem esküvője, amikor Nusi nagyi a mellékhelyiségben vallatott, hogy harmincegy évesen hogyhogy nincs még férjjelöltem. – Mondd csak, kislányom, ez mennyiben a te hibád? – kérdezte, mielőtt kistartolt volna egyenest a pódiumra, ahol hosszú beszédét ezzel zárta: – Azt kívánom, hogy legalább az egyik unokám esküvőjét érjem még meg!

Tudom, hogy Nusi nagyi (gyerekkorában becézték úgy, amúgy Hanna) csak jót akar. Azt szeretné, hogy boldog legyek, és úgy döntött, hogy a boldogsághoz vezető legrövidebb út a házasság. Elég érdekes, hogy épp ezt vette a fejébe, mivelhogy az ő életét épp a házasság intézménye keserítette meg. „Maga a pokol”, „rémálom”, vagy „szívesebben lennék a sírban” – csak néhány azokból a kifejezésekből, amelyekkel a zsémbes Julius nagyapával, egy immár nyugdíjba vonult üzletemberrel töltött hatvanhat évnyi házasságát szokta illetni.

Megbízható forrásokból tudom, hogy miután összeházasodtak, az első években nagyanyám ideje nagy részét az tette ki, hogy fényűző partikat szervezett és bonyolított le nagyapám textilipari üzlettársainak a megnyerésére. Amúgy nagyapám kevés vizet zavart otthon, csak az eladóinak üvöltötte le a fejét, vagy az európai üzlettársait tartotta rettegésben. Öregkorukra viszont napi huszonnégy órát töltenek együtt összezárva, mivel nagyapa túl gyengén lát ahhoz, hogy vezessen, és a nagyi amúgy sem hagyná magára, mondván, hogy az öreg képes és elfelejti bevenni a vérnyomásos gyógyszerét, aztán gutaütést kap, ő meg ott marad özvegyen az elviselhetetlen bűntudatával. Most, hogy kilencvenéves, a nagyi házassága abból áll,

hogy reggelit készít nagyapának és beadja a zöldhályog elleni szemcseppét. Egy nyugdíjasotthon lakosztályában élnek, ahol melegebb van, mint Guatemalában augusztusban.

(Nagyapám mindig fázik, de nem hajlandó pulcsit venni, és inkább a legmagasabb fokra tekeri a fűtést.) És mindezek ellenére Nusi nagyi rágja a fülemet, hogy menjek férjhez.

A másik nagyanyám, Ruth, hasonlóan nagy becsben tartja a házasságot, bár ő maga kétszer is elvált, és rokonai partnerválasztásait kilencven százalékban helytelenítette. Hozzá kell tegyem, Ruth nagyi nagyjából mindent helytelenít, de legfőképp a testedzést, a politikát, a hitelkártyákat, a négyajtós autókat, valamint az izraeli akcentust. S mégis, amikor megjelentem nála a hetenkénti scrabble-partinkra, az első kérdése mindig ez volt: – Nos aranyom, mikor lesz az esküvő? – Mire én, tettetett riadalommal: – Atyaúristen, nem hiszem el, hogy elfelejtettem neked szólni! Szombaton lesz! Remélem, lesz mit felvenned!

Ruth nagyi egyre öregebb és gyengébb lett, s egy idő után már arra sem emlékezett, hogy vajon az agria létező szó-e (létező, azt jelenti: posztuláris kitüremkedés, és mellesleg ő tanította nekem), ám azt sosem mulasztotta el, hogy nyaggasson, amiért nem találtam még férjet magamnak. Amikor nyolcvankilenc évesen már annyira gyenge volt, hogy felülni is alig tudott, egyetlen szóval köszönt rám: *Esküvő?*

Ruth nagyi már meghalt, de a helyzetemen ez sem könnyít, mert maradt még egy tucat rokonom, akik örömmel emlékeztetnek arra, hogy szingli vagyok.

Nos, nyilván felmerül önökben a kérdés, hogy az imént ecsetelt házassági vis maiorok ellenére miért áhítozom mégis arra, hogy oltár elé vezessenek. Az egyik ok, hogy – ellentétben a nagymamáimmal, akik nagyon fiatalon házasodtak – én a szingliség minden örömét kiélvezhettem. Egy másik ok, amiért optimista vagyok, az a szüleim példája. Már több mint három évtizede élnek együtt, akár egy gerlepár.

Romantika? Apám, ha romantikus kedvében van, hat pár ezüstgyertyát gyújt a hálószobájukban, és kristályüvegből szervíroz sherryt az anyámnak. Szereti megadni a módját a vacsorának, mondjuk a kandalló elé cipeli a kétszemélyes asztalukat, vagy ki a kertbe a rózsabokrok mellé, vagy a hálóba, hogy még épp rálássanak a lila virágú magnóliafára.

Tisztelet és imádat? Az apám képes az autójából felhívni engem, hogy elmondja: „De kár, hogy nem láttad anyádat Rosenfeldék partiján tegnap este! Elragadóan nézett ki a zöld ruhájában a gyémánt fülbevalójával, és egyáltalán nem látszott fáradtnak, holott aznap a nagyanyádat elfuvarozta az urológushoz, a nagyapádat a bőrgyógyászhoz, és több órán keresztül ült a gépük előtt, hogy rendbe tegye a pénzügyeiket. Remélem, a következő feleségem legalább fele ennyire talpraesett, okos és gyönyörű lesz!”

Persze nem lesz második felesége. Apám csak humorizál. Szinte mindig humorizál, kivéve, ha anyám iránti szeretetét akarja kifejezni.

Anyám ugyanilyen túláradó. Képes csak azért felhívni a volán mögül, hogy dicshimnuszokat zengjen apám stílusérzékéről, kalandvágyáról, vagy hogy sikerült eladnia egy méregdrága festményt valakinek, akinek amúgy esze ágában sem volt műtárgyat vásárolni. „Egyszerűen zseniális” – mondja. „Ilyen aranyember nincs még egy a földön!”

Az, hogy a szüleim ennyire passzolnak egymáshoz mint férj és feleség, annál is inkább lenyűgöző, mert gyakorlatilag semmi közös nincs bennük, hacsak az nem, hogy mindketten utálják a kommersz filmeket, kivéve, ha Meryl Streep játszik bennük.

Apám született optimista, aki mindig meg van győződve róla, hogy a következő művészeti kiállítása lehengerlő sikert arat. Anyám született pesszimista, aki ugyanígy meg van győződve arról, hogy apám vállalkozása a tönk szélére sodorja őket. Anyám folyton mérlegel: Vajon a megfelelő ingatlanbiztosítást választotta? Jó tintapatront vett a nyomtatóba? Annyi hagymás és tojásos bagelt vett, amennyire szükség lesz? Apám ellenben legfeljebb azon

morfondírozik, hogy elég vodka van-e a bárszekrényben.

És mégis, mindennek ellenére a szüleim csodálatosan kijönnek egymással. Hihetetlen boldogság őket nézni. Nyilván nekem is ugyanezt akarják. Nem mondják ki – hála a jó Istennek! –, de látom a szemükben. Annyira akarják, hogy apám az utóbbi időben elkezdte bújni a társkereső oldalakat a *Zsidó Újságban*. Nemrég talált egy harmincnyolc éves írót, akiről azt gondolta, hogy nekem teremtette az Isten. Annyira biztos volt a dolgában, hogy titokban felhívta a nevemben. Erre az elképesztő viselkedésre akkor derült fény, amikor kiderült, hogy a nagy Ő egy régi munkatársam, aki mindig is ugyanolyan közömbösen viszonyult hozzám, mint ahogy én őhozzá.

Mindezek fényében talán érthető, hogy Marnie és Mike esküvőjén miért nem rohantam fejvesztve a családi asztalhoz. A szingliasztalnál legalább volt egy hely, ami csak az enyém. Sajnos épp egy olyan pasi mellé ültettek, aki az este túlnyomó részében egy olyan nőt hajkurászott, aki a terem átellenes végében ült. Így aztán egy üres szék választott el egy másik, nem rokon szingli pasastól. Elég fárasztó volt áthajolni az üres hely fölött, és érdeklődést mímelve hallgatni, hogy a barátnője, akivel hol járnak, hol nem, hátvéd egy női baseballcsapatban. Úgy nagyjából a vacsora felénél feladtam, és társalgás helyett inkább arra koncentráltam, hogy az asztali dekorációról olyan szimmetrikus alakzatban egyem le a szőlőszemeket, hogy a csupasz szárak látványa ne rondítsa el az összképet.

Mire túl voltunk a csirkén és a spárgán, a szingliasztal társasága nagyjából felszívódott, ami egy igen gyakori, ám annál rejtélyesebb jelenség. Fogalmam sincs, hova tűnik el mindenki, és még sosem vettem a fáradságot, hogy utánajárjak. Feltételezem, hogy a jegyespárok beolvadnak a táncoló tömegbe, a tizenévesek pedig próbálnak egy kis piát csempészni a bárból. Ami engem illet, én általában igyekszem minél hamarabb eliszkolni az eseményről, hogy elkerüljem a legdurvább megszégyenítést, a csokordobást. A legtöbb esküvőn, amelyekre meghívtak az utóbbi időben, szerencsére

szakítottak ezzel az aljas hagyománnyal, mivel a vőlegény és a menyasszony többnyire túl voltak a harmincon, és már kifogytak a szingli barátnőkből, akiket bevonhatnának a mókába. Ugyanakkor sosem lehet tudni, hogy mikor bukkan elő váratlanul ez az átkozott szokás, mint a fák mögül leselkedő fenevad. Cara barátnőm esküvőjén épp ez történt.

Cara esküvőjén a legjobb dolog, ami velem történt, az volt, hogy a szertartás utáni közös fotózáshoz igyekezve megbotlottam a kertben egy betonlépcsőben, és kificamítottam a bokámat. A mókamester lázasan keresett nekem jeges borogatást, és a kínos helyzetet csak az enyhítette, hogy tökéletes ürügyem támadt a korai távozásra. A balesetemet kihasználva a vacsora végeztével kibicegtem az ajtón.

Másnap tudtam meg, hogy amint kitettem a lábam, a pódiumra szólítottak. Ha ott lettem volna, bizonyára fel is megyek, azzal a gondolattal, hogy esetleg elvesztettem a kulcsomat vagy a pénztárcámat. Mint kiderült, a csokordobás végett rendeltek a színpadhoz, amiben három ember vett volna részt: a két koszorúslány és jómagam.

Miután a szingliasztaltól szétszéledtek az emberek, átültem a családi asztalunkhoz. Nagyapám elmondta, hogy megemelték a szívgyógyszeradagját. – Most folyton vécére kell járjak! – panaszolta. Miután el akartam kerülni, hogy nekem kelljen kitolni nagyapámat a tolószékben a férfimosdóba, úgy döntöttem, hogy a kötelező időt már letudtam az esküvőn, megragadtam az unokatestvéremet férjestül, és mindhárman a távozás hímes mezejére léptünk.

Harmincvalahány évesen, ha szingli vagy, gyakran tör rád a menekülési vágy. De nemcsak valami elől menekülsz – legyen az repülő virágcsokor, baba-ajándékünnepség vagy szilveszteri buli –, hanem valami felé is futsz. Legalábbis ezt mondod magadnak, amikor megveszed a repülőjegyed.

Ha közeledik a szülinapom, vagy egy barátomnak eljegyzése lesz, vagy mindjárt jön a nyaralási szezon, ösztönösen mindig ugyanazt

teszem. Előkapom a Rand McNally úti atlaszomat, vagy felmegyek egy fapados utazási honlapra. Nahát, mindössze 599 dolcsiért elmehetek egy hétre Máltára, utazással és szállással együtt! Gőzöm sincs, hol van Málta, de egy pillanatra elönt a remény hulláma. Hátha a máltai tengerparton találkozom életem párjával! (Várjunk csak, Máltának van egyáltalán tengerpartja? Vagy az Jalta?) Valamiért biztosra veszem, hogy minél eldugottabb a hely és minél megerőltetőbb az utazás, annál több lehetőség vár rám.

A menekülés nem puszta megkönnyebbülés vagy a figyelemelterelés eszköze, amikor egy barátnőd épp közös bankszámlát nyit a párjával. Reményt is ad, hogy még van kiút szorult helyzetedből.

De talán kicsit előre szaladtam. Amikor Carl Lewis először futott be elsőnek a célba száz méteren, megkockáztatom, még nem sejtette, hogy ez egy rekordsorozat kezdete lesz. Én ugyanilyen homályban tapogatóztam a tekintetben, hogy mi vár rám. Ami azt illeti, az Ezer nap első napjáig a szex nagyjából olyan volt nekem, mint a Haagen-Dazs fagyi. Nem ettem mindennap, de úgy gondoltam rá, mint ami bármikor ehető.

C. E.

(Cölibátus előtt)

Vannak dolgok, amik jobbak, mint a szex,
és vannak dolgok, amik rosszabbak.
De nincs olyan, ami pont olyan lenne, mint a szex.

W. C. FlELDS

3. fejezet

Az élet szexszel

A Bradley-vel folytatott szexuális életem legfőbb hozadéka az volt (Bradley volt az első komoly barátom, huszon-egynéhány évesen), hogy megtanultam a hivatalos madárfajtákat az összes M nevű államban: Maine, Maryland, Massachusetts, Minnesota, Mississipi, Missouri és Montana. Bradley matracágya fölé ki volt aggatva Amerika térképe, s rajta egy oszlopban ábécé szerint fel volt sorolva mind az 50 állam, a mellette lévő oszlopban pedig az ott honos madárfajták. Amikor macskaszőrrel borított garzonlakásában hetente egyszer gépiesen szexeltünk, valahogy mindig az M-mel kezdődő államokkal találtam szemközt magam. Hogy valamivel elüssem az időt, a madarakat memorizáltam. Maine: feketefejű cinege, ismételtem magamban. Montana: réti pipis.

Mint pár Bradley és én körülbelül annyira lehettünk vonzóak, mint egy másnapos májkrémes szendvics. Az együtt töltött három év alatt egyfolytában pocskondiáztuk egymás zenei ízlését, lakását és pénzköltési szokásait (ő: „Nem zavar, hogy egy barlangban alszol?” Én: „Nem jutott még eszedbe, hogy sötétítőt tegyél fel az ablakaidra?”). Egyszer egy cipőboltban veszekedtünk egy nagyot,

amikor Bradley félórán át vacillált, hogy a negyvendolláros cipőből a barnát vagy a feketét vegye-e meg. Amikor javasoltam, hogy legyen vakmerő és vegye meg mind a kettőt, rám rivallt, hogy pont olyan vagyok, mint Imelda Marcos. – Csak két lábam van, a fenébe is! – förmedt rám, mire én dühösen kivágtattam az üzletből.

Nyilván felmerül a kérdés, hogy egyáltalán minek jártam Bradley-vel, és miért maradtam együtt vele hosszabb ideig, mint egy átlagos hollywoodi házasság. Én is sokat és alaposan gondolkodtam ezen, és a következőre jutottam: orientációhiány. A húszas évek, tapasztalataim szerint legalábbis, ritkán sarkallnak megfontolt döntésekre. Ilyenkor az ember még nem sokban különbözik egy amőbától, csak éppen van bankszámlája. Ez a tompaság az élete minden területére kihat, legyen az a munkahely, egy lakótárs kiválasztása, vagy hogy milyen pasikat enged az ágyába (vagy a kocsija hátsó ülésére).

Jó, nyilván vannak kivételek. Vannak emberek, akik születésüktől fogva jó döntéseket hoznak, és mire elérik a nagykorúságot, már eldöntötték, hogy mit fognak dolgozni, kivel házasodnak meg és melyik városban fognak letelepedni. De mivel sem én, sem a barátaim nem illünk ebbe a kategóriába, kénytelen vagyok feltételezni, hogy ezek az emberek vagy egyedi mutációk, vagy olyan országban élnek, ahol magas a munkanélküliség és előre megszervezett házasságok vannak.

Húszas évei elején az ember hajlamos utat engedni a fékevesztett indulatoknak vagy az ostobaságnak. Ez legalábbis megmagyarázza, hogy miképp köthettem ki egy olyan munkahelyen, ahol olyan cikkeket kellett írnom, mint „Júliusra lapos has!” vagy „Három mozdulat és feszes fenék!” A szerkesztőségben, ahol előtte dolgoztam, azért nem kaptam az év végén fizetésemelést, mert a főnököm szerint gyakran pofákat vágtam, ha olyan témát kaptam, ami nem volt az ínyemre. Nagy dérrel-dúrral felmondtam, és elvállaltam az első munkát, ami szembejött, egy női fitneszmagazinnál, amit olyan csajok olvasnak, akik a narancsbőrt csak hajszálnyival tartják rémisztőbbnek a

globális atomháború fenyegetésénél. (Én is szeretek mozogni, mint bárki más – talán még jobban is –, nem is vagyok zsírlerakódás-párti, de azért a formás fenéknél fontosabb ügyekért is lehet megszállottan küzdeni.)

Meggondolatlanságommal megmagyarázható az is, hogy miért béreltem két évig közösen egy házat egy lánnyal, akivel egy bowlingozás során ismerkedtem meg, és aki magával hozta a rühes kuvaszát is, aki egyfolytában a szófát hágta, és a hálószobámban a szőnyegen könnyített magán. Bizonyos mértékig arra is választ ad, hogy miért kötöttem ki Bradley-nél, aki az utolsó volt a főiskolán beinduló kapcsolatok sorában.

Ami a szexet illeti, alapos lemaradásban voltam, bár ez nem meglepő, miután hat évet húztam le egy vaskalapos lányiskolában, ahol már azért megbüntettek, ha tornacipőt vettem fel az előírt topánka helyett. De a főiskola első évében mindent megtettem, hogy behozzam a lemaradásomat. Első körben egy vasalt ingű felsőbb évessel a spanyol csoportomból. Okos srác volt, kicsit elszállt, de helyes, és én környékeztem meg az első csókra a nyelvi labor előtt az üres folyosón.

Ugyanígy én hozakodtam elő a szex ötletével néhány hónappal később, de ő folyton kitért az alkalom elől. Amikor végre esetlenül elbúcsúztattuk a szüzességemet a legénylakásában, magamban megjegyeztem, hogy nagyjából annyi érdeklődést tanúsított a mellem iránt, mint két meglottyadt paradicsom iránt. De mivel nem volt összehasonlítási alapom, eszembe sem jutott, hogy két érett felnőtt lehető legpocsékabb szexuális élményét éltük át. És hát az sem jutott eszembe, ahogy neki sem, csak hosszú évekkel később, hogy meleg.

Amikor összejöttem a következő barátommal, Erickel, egy elég-helyes, elég-őrült sráccal, aki az egyetemi újságba írt, közöltem vele, hogy szerintem a szex olyan, mint a step-aerobic. és számomra rejtély, hogy mit esznek rajta az emberek, holott csak ugyanazokat az unalmas mozdulatokat variálják. Hál'istennek Eric hamar rájött, hogy nem a megfelelő oktatóval hozott össze a sors. Egyik kezével

kikapcsolta a melltartómat, a másikkal lehúzta a cipzárt a farmeromon, és néhány pillanat múlva meglepő és sorsfordító felfedezésben lett részem: a szex jó!

Erre a pillanatra teszem *Az életem szexszel* korszak kezdetét, ami összehasonlíthatatlanul jobb volt, mint a másik. Az elkövetkező években az újabb élmények hatására további következtetésekre jutottam. Először is felfedeztem, hogy a szexnek különféle kategóriái vannak. Az én felfogásomban ezek a következőek voltak:(1) pocsék szex srácokkal, akikről kiderül, hogy melegek (lásd egyes számú barát); (2) bizarr, szánalmas szex srácokkal, akikből legfeljebb jó barát lehet; (3) fantasztikus szex okos, dögös srácokkal, akik előbb-utóbb ejtenek.

Amikor az úgynevezett „haveri" szexszel próbálkoztam, az különösen rosszul sült el. Elméletileg a buja vágyak levezetésére nem is lehet ennél jobb megoldás. Az ember épp két kapcsolat között van. Szexelni akar. Szórakozóhelyre fél menni. Miért ne feküdne le a kedvenc kollégájával, akinek az íróasztala alig néhány lépésnyire van az övétől? Viszonylag jól néz ki, és nincs meg az a veszély, hogy megbántjátok egymást, mert mindketten tudjátok, hogy nincs meg köztetek az az elemi, kémiai vonzódás, amitől ebből komoly kapcsolat kerekedhetne. Hát akkor mi baj történhet?

De amint smárolni kezdtek, rájössz, hogy mégsem volt véletlen, hogy eddig egyszer sem vetkőztetted le képzeletben a pasit: nem vonzódsz hozzá. Egy csöppet sem. Azért végigcsináljátok – már mindketten beleegyeztetek, és különben is rég voltál valakivel –, de az élvezet szinte azonnal átadja a helyét a rettegésnek és szégyennek. Miért nem kockapókereztetek inkább? Amikor túl vagytok rajta, mindketten úgy tesztek, mintha semmi sem változott volna: az adott pillanatban talán még el is hiszed, hogy így van. De hamarosan ráeszmélsz, hogy a libidód pillanatnyi kielégítéséért cserébe sikerült tönkretenned egy egy-, két- vagy akár ötéves barátságot. És ami ennél is borzasztóbb, néhány hónap múlva ugyanezt a szánalmas sztorit eljátszod egy másik barátoddal.

Végül persze előbb-utóbb csak kifogsz magadnak egy új barátot (épp az utolsó pillanatban, mert már egyre fogynak az emberek, akikkel elmehetsz moziba). Lehet, hogy ezúttal rád mosolyog a szerencse, és kifogsz egy jóképű, sármos pasit, akiért odavagy. Vagy ami még jobb, lubickolhatsz a tudatban, hogy egy ilyen jóképű, sármos pasi van oda érted. Az én jóképű pasasom Dave volt, egy sportújságíró, aki baseballsapkában járt, Datsun 280ZX-et vezetett és bébinek szólított. Finom volt a bőre, és bókok garmadáját öntötte rám: („Jól nézel ki, finom vagy, jó a szád íze, jó illatod van...”) Azonban Dave-nek is megvoltak a maga korlátai – csakhogy a legfontosabbat említsem: nehezére esett egyszerre csak egy nővel járni, amire én is csak a szakításunk után jöttem rá. De az alatt az egy év alatt, amíg Dave-vel jártunk, a szexuális tanulási görbém hihetetlen meredeken ívelt felfelé. Jól hangozna, hogy ez azért volt, mert Dave gyengéden és türelmesen beavatott a szex rejtelmeibe, de az igazság az, hogy egyik nap felvetette, hogy mi lenne, ha elolvasnék egy szexről szóló kézikönyvet, és elsajátítanám az alapokat. Annyira le voltam taglózva, hogy megtettem.

Amikor Dave végül dobott (az ürügyre már nem emlékszem), össze voltam törve, le voltam sújtva, porig voltam alázva – és az már persze csak hab volt a tortán, hogy a szakításunk után pár perccel már az új barátnőjével láttam kézen fogva sétálni. De újabb ponttal bővítettem a pasizási kiskátémat – a nagyon jóképű pasik csak bajt hoznak a fejedre. Túlságosan is a külsőre helyeződik a hangsúly, és csak a naiv nők hiszik azt, hogy a romantika és a pompás szex a tartós kapcsolat kulcsa. Valójában épp az ellenkezőjéről van szó, döntöttem el. Ha valakibe belezúgsz, bukásra vagy ítélve. Jó, persze, nem árt az elemi vonzódás, de a vad testi szenvedély csak ront a helyzeteden. A legjobb, ha egy kapcsolat a kölcsönös érdeklődésre épül, mondjuk mindketten rajongtok a krimisorozatokért.

Így talán már érthetőbb, hogy mindennek ellenére miért tartottam ki Bradley-nél. Amikor már néhány éve jártunk, szilárd meggyőződésemmé vált, hogy Mr. Tökéletes csak képzeletben létezik,

és megelégedtem azzal, hogy itt van nekem Mr. Elég Jó az Unalmas Szextől Eltekintve. Meggyőztem magam, hogy Bradley-vel jó párost alkotunk, annak ellenére, hogy egy rakás bizonyíték szólt az ellenkezője mellett. Végül is mindketten írtunk, bicikliztünk és edzettünk a fitneszteremben. Kész csoda! Milyen véletlen egybeesés! A végzet szava! Amőbaállapotomban sikerült elhitetni magammal, hogy nála jobbat nem valószínű, hogy valaha is találnék. Az mellékesnek tűnt, hogy Bradley-vel különösebben nem is kedveltük egymást.

Bradley folyamatosan a tehetetlenség állapotában volt – az együtt töltött harminckét hónap alatt egyetlenegyszer sem sikerült lemosnia a kocsiját, és arra is képtelen volt, hogy vegyen egy párnát a matracának arra az oldalára, ahol én aludtam –, de Istennek hála, annyi erőt mégis gyűjtött magában, hogy engem kidobjon. Harminckét éves volt, és elég érett ahhoz, hogy észrevegye, csapnivaló párt alkotunk. Én huszonhat éves voltam, és rettenetesen elkeseredtem. Körülbelül tíz percig.

Aztán elkezdett derengeni. Szabad vagyok! Most először döbbentem rá, hogy túl fiatal vagyok ahhoz, hogy megalkudjak egy lapos párkapcsolattal vagy egy munkahellyel, ahol esélyem sincs a továbblépésre. Kaptam egy második esélyt az élettől, és megfogadtam, hogy ezúttal nem szúrom el. Mivel arra jutottam, hogy a karrierem túlél egy kisebb szünetet, az életemnek viszont kell egy nagyobb lendület, felmondtam az állásomat és a lakásomat, és beneveztem egy héthetes országjáró biciklitúrára Los Angelestől Orlandóig. Egyszer s mindenkorra végeztem az államok madarainak a magolásával. Most már az államokat akartam látni.

Nos, itt kezdődik valójában a történet.

4. fejezet

Jó zsaru, rossz zsaru

A biciklitúra harmadik napján a hetven biciklisből kiszúrtam egy deresedő halántékú pasast – izmos tricepsze volt és valahogy nagyon aranyosan kente magára a napkrémet – jó vastagon feldobta az arcára, nem úgy, mint Bradley, aki pipiskedve, ujjbegyével elkenegette. Megtudtam, hogy Alecnek hívják, és zsaru Kaliforniában, Berkeley-ben. Picit Bruce Willisre emlékeztetett a *Die Hard*-ból, alig tudtam levenni róla a szemem. Meg is fájdult a nyakam az állandó figyeléstől.

Alec is észrevett, mert minden reggel rejtélyes módon felbukkant a biciklim mellett, amikor indulni készültem. Egy idő után mindig együtt tekertünk.

Bár negyvennégy éves volt, ami nekem akkor matuzsálemi kornak tűnt, Alecben volt valami gyermeki csibészség, amitől elfelejtettem, hogy ő akkor érettségizett, amikor én megszülettem. Mondjuk, épp egy lucernaföld mellett tekertünk, és ő lestoppolt egy farmert, hogy mehessen egy kört a traktorjával. A parkolóban simán leszólított egy teherautó-sofőrt, hogy elvinne-e bennünket egy darabon. Új-Mexikóban valaki mesélt nekünk egy nyolcvannyolc éves asszonyról,

aki egyedül élt, áram nélkül egy farmon, és állítólag saját maga herélte a bikáit. – Hű, találkoznunk kell ezzel a nyanyával – mondta Alec, úgyhogy az egyik helybélivel elvitettük magunkat a farmjára. (El is bicikliztünk volna, de azt hallottuk, hogy idegeneknek veszélyes betoppanni előzetes bejelentés nélkül. Mrs. Taylor nagyon jól lő, figyelmeztetett a sofőrünk.) Alecnek láthatóan rengeteg jó tulajdonsága volt, de egy különösképpen kiugrott közülük: úgy tudott állandóan jókedvű lenni, hogy közben nem ment az idegeimre. Nem mintha jobban szeretném a savanyú alakokat, de legyünk őszinték, ha valaki állandóan jókedvű, az ember előbb-utóbb gyanakodni kezd, hogy netán nincs ki mind a négy kereke. Alec sose panaszkodott – sem a munkájára, sem a szúnyogokra, amelyek rajtunk lakomáztak a lasztexen keresztül, de még az anyjára sem. – Rendes csaj a muter – mondogatta. Mivel nálunk mindenki állandóan siránkozott: „Szörnyű! Nem lehet közlekedni a városban!” vagy „A marhaszegyet még vagy két óráig kellett volna főznöd”, üdítőnek találtam Alec pozitív hozzáállását, ha kicsit furcsálltam is.

Volt még egy furcsaság: bár Aleckel nappal szinte minden órát együtt töltöttünk az első három hétben, soha még csak hozzám sem ért. Tapasztalatom szerint, ha egy pasi érdeklődik az ember iránt, akkor azt egyértelművé teszi. Lehet az egy finom érintés a háton, vagy nyíltabb formában: „Nincs kedved bekapni egy pizzát, és megnézni nálam a meccset?” Azok a férfiak, akik nem érdeklődnek irántad, szintén egyértelmű jeleit adják ennek, például udvarias távolságot tartanak, vagy lepöckölnek, mint egy szöszt a pulóverükről. Még sosem kaptam ennyire kétértelmű jelzéseket, mint tőle.

De már nem az a Suzanne voltam, aki hagyja magát sodródni az eseményekkel. Az új énem ennél sokkal kezdeményezőbb volt. Így egyik reggel egy nyugat-texasi teherautó-parkolóban adtam egy puszit Alecnek, majd beszáguldottam a női mellékhelyiségbe.

Amikor visszaértem, izgalmamban szinte szédültem, ám ő úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna.

A kezdeményező énem e ponton menekülőre fogta, és biciklire

pattant, szintén úgy téve, mintha semmi szokatlan nem történt volna. Az elkövetkező két nap gyötrelmes volt, s már én is kételkedni kezdtem: Lehet, hogy csak képzeltem, hogy megpusziltam? Vagy annyira gyökér, hogy nem fogja fel a közeledésemet? Vagy csak nem meri a szemembe mondani, hogy nem érdeklem? Miért hagyja, hogy kétségek közt vergődjek?

Nos, én sose gondoltam, hogy egy lány csak üljön tétlenül és várja, hogy a fiú tegye meg az első lépést, ezt ugyanolyan elhibázottnak és ódivatúnak tartom, mint az elnökválasztó testület intézményét. De mégis, hasonlóan az elnökválasztó testülethez, valahogy ez is itt ragadt velünk, és én sose voltam elég erős ahhoz, hogy megpróbáljam felrúgni. így maradt a manipulatív cselszövés és ármánykodás stratégiája. A sátramat egy olyan objektum mellé vertem fel, ahova Alec egészen biztosan ellátogat: a férfivécé mellé. Beszerveztem egyik újdonsült barátnőmet, hogy említse meg a nevemet Alec előtt, és figyelje, észrevesz-e rajta valamiféle érdeklődést – igen, tudom, ez nem sokkal érettebb viselkedés, mint a pad alatti levelezés a gimiben. De nem jutottam előrébb, és már aludni sem bírtam a felgyülemlő feszültségtől. Két nap múlva egy tikkasztó délutánon, egy kilencvenmérföldes túra vége felé, leültünk pihenni Aleckel egy padra egy parkban. A napkrém csurgott lefelé az arcomon. A copfom kezdett szétesni, és a sisakom rései között kósza hajszálak meredtek ki. Meleg volt, csatakos voltam az izzadtságtól, és egyszer csak elpattantam. – Szóval, tetszem neked vagy sem? – szegeztem neki a kérdést.

Alec elmosolyodott és így szólt: – Hát persze, hogy tetszel! – És megcsókolt.

– De akkor meg – tört ki belőlem, ahogy szétvált az ajkunk –, miért nem reagáltál semmit, amikor két nappal ezelőtt megpusziltalak? – Alec motyogott valamit, hogy elege van az „elköteleződésekből”, én pedig úgy döntöttem, inkább nem veszek erről tudomást. Utólag már látom, hogy teljesen vak voltam, és nem láttam a figyelmeztető jeleket.

Aznap este a kempingben valahol Galveston környékén beköltöztem Alec sátrába. Ahogy kinyitottam a csapot, csak úgy ömlött belőle a gyengédség. Az elkövetkező négy hétben egyfolytában szeretkeztünk, amit meg-megszakítottunk egy kis biciklizéssel. Soha így nem élveztem a szexet. Sőt, Alec mellett egy teljesen új kategóriát sikerült felfedeznem: fantasztikus szex okos, dögös pasikkal, akik nem szélhámos sármőrök. Úgy éreztem magam, mintha egy romantikus vígjáték forgatásán lettünk volna. Snitt! Suzanne és Alec egy texasi istállóban szexelnek. Snitt! Egy louisianai temetőben ugyanez. Snitt! Most egy háború előtti kúriában henteregnek Mississippiben! A túra egyik utolsó reggelén egy floridai motelben Alec mellém gurult az ágyon, és azt mondta: – Azt hiszem, beléd szerettem. – Férfi ilyet még nem mondott nekem.

Nagyon hálás voltam Bradley-nek, hogy szabadon engedett. Úgy éreztem, az életem nem lehet ennél boldogabb.

A túra végén úgy döntöttem, hogy még bátrabb lépésre szánom el magam: Berkeley-be költözöm.

Sose értettem azokat a nőket, akik félredobták addigi életüket, és mentek a szívük után, de szerelmi kábulatomban most tökéletesen megértettem őket. Annyira biztos voltam benne, hogy Alec-kel működni fog a dolog, hogy még kockázatosnak sem éreztem a döntést. Amellett Los Angelesben nem várt vissza semmi – se munka, se lakás, se kapcsolat. Alec éppenséggel említette, hogy nem áll szándékában megházasodni, de ezt betudtam annak, hogy nem találkozott a megfelelő nővel. Amellett túl jól éreztem magam ahhoz, hogy a jövőn tépelődjek. Huszonhét évesen a házasságra úgy tekintesz, mint amivel még ráérsz, akár az *Anna Karenina* elolvasásával.

Floridából felhívtam a családomat, hogy beszámoljak nekik a nagy hírről. Mit szólnak ahhoz, hogy négyszáz mérföldnyire tőlük összeköltözöm egy nálam tizennyolc évvel idősebb zsaruval?! Egy rendőr hadnaggyal, akinek a zsidósággal eddig annyi kapcsolata volt, hogy egyszer biztonsági őrként szolgált egy jom kippúri

rendezvényen. Hát, nem a „mazel tov” jött a szájukra.

Anyám közölte, hogy egy mázsás súlyt dobtam a fejére.

Nusi nagyi kerek perec közölte: – Ne feledd, amit mondok. Életed legsúlyosabb baklövését követed el! – Alecet rendre motoros zsaruként emlegette, annak ellenére, hogy nem is motorozott. Ki gondolta, hogy a CHiPs sorozat ilyen mélyen bevésődött a nyolcvanas korosztály agyába?

Nem mintha arra számítottam volna, hogy a családom virágokat küld majd, meg elemózsiás kosarat, de azért arra sem, hogy úgy viselkednek, mintha Mike Tysonnal léptem volna le. Miután a szüleim sejtették, hogy Bradley mellett unatkoztam, apám gratulált a szakításunk hírére. Azt reméltem, hogy boldogságom láttán együtt örülnek velem. De rá kellett jönnöm, hogy egy, a szülőkkel kapcsolatos közhelyet nem sikerült magamévá tennem, nevezetesen: a legjobbat akarják neked, kivéve, ha ez azt jelenti, hogy egy negyvennégy éves zsaruval szexelsz.

Helytelenítésük megdöbbentett és felzaklatott, és csak megerősített az elhatározásomban, hogy bebizonyítsam, nincs igazuk. Minél jobban tiltakoztak Alec ellen és utasították el a kampányolásomat („Negyvennégy éves létére fantasztikusan tartja magát!” Vagy: „A lelkében fiatal, és még nem volt felesége!” Vagy: „Hat ingatlanja van, és már hatvanhat országban járt!”), annál inkább hittem benne, hogy a kapcsolatunk működni fog és Nusi nagyinak az orra alá dörgölhetem, hogy „Ugye megmondtam, nagyi?!”.

Nem sokkal a biciklitúra után egy költöztető kocsi kíséretében elautóztam Berkeley-be, és kivettem egy lakást a rendőrség közelében. Boldogan összeköltöztem volna Aleckel, de nem bántam, amikor kihátrált előle. A racionálisabb énem beismerte, hogy valószínűleg nem a legjobb ötlet összeköltözni egy férfival, akit csak egy biciklitúrányi ideje ismersz.

A szüleim sötét jóslatai ellenére az új életem kirobbanóan jól indult. Megkönnyebbüléssel nyugtáztam, hogy Alec a valós életben is

ugyanaz az ember, mint a héthetes, két keréken töltött Fantázia Szigetünkön. Biztosra vettem, hogy Nusi nagyi visszavonja majd dörgedelmes szavait.

Aleckel berendezkedtünk egy kényelmes napi rutinra. Én otthonról gyártottam a fitneszcikkeket, úgymint „Harcolj a zsír ellen és nyerj!” – és ez így sokkal elviselhetőbb volt, mint amikor a szerkesztőségben írtam őket. Alec ezalatt a rendőrautóban ült lesben, hogy lecsapjon a kábítószer-kereskedőkre. Pár óránként rám telefonált, hogy írok-e vagy csak úgy teszek, mintha írnék, miközben az O. J. Simpson-tárgyalást nézem a tévében. Ha volt két üres órája, gyakran együtt mentünk a fitneszterembe edzeni, ha pedig szolgálatban volt, elmentünk vacsorázni. De mivel általában hajnali kettőig dolgozott, a szex a szabadnapjaira maradt. Nem volt okom a panaszra. Az első fellángolásból, amikor olyanok vagyunk, mint két tapadókorong, sikeresen áteveztünk abba a stádiumba, amikor két ember már anélkül is képes egymás mellett eltölteni negyvennyolc órát, hogy letépje egymásról a ruhát.

Aleckel főleg az utazásokon voltunk szinkronban. Mivel majd’ két évtizednyi előnye volt hozzám képest, és annak idején kitűzte magának, hogy száz országot bejár, olyan helyeken is megfordult, amikről én csak hírből hallottam. Homokdűnéket másztunk meg Namíbiában. Búvárkodtunk egy mikronéziai szigeten, Japon. Végighajtottunk az ufók látogatta nevadai országúton. Aleckel nem volt unalmas az élet.

Mindössze egy dolog zavart: Alec házasságról vallott nézetei. Eleinte viccesnek találtam, hogy Alec miket gondol a házasságról, amit dióhéjban a következőképpen lehetne összefoglalni: „Úgy nézek én ki, mint akinek elment az esze?” Csak kuncogtam, mikor Alec a társait aszerint azonosította be, hogy hányszor váltak el: Zuckman – két exfeleség, két elveszett ház, három ex-gyerek. Vagy Wagner – miután nyugdíjba megy, még négy évet kell güriznie, hogy ledolgozza a volt feleségének járó tartásdíjat.

Még azon is nevettem, hogy Alec mennyire odavan a countryzenés

szakítós klipekért. A kedvence Blackhawk *Goodbye Says It All* száma volt, amiben egy nő egy lakóhajón szétveri a tévét a férje golfütőjével. Valahányszor ezt a számot hozta le a countryzenéi csatorna, Alec felugrott a szófáról, mint egy rögbidrukker, akinek a csapata épp pontot szerzett. – Ezt nézd meg! – kiáltott fel, és a tévé elé vonszolt. – Ez a legjobb klip, amit valaha csináltak. Nézd, mindjárt kidobja a tévéjét a hajóról!

De két év után kezdett unalmas lenni a műsor. Kezdtem rádöbbenni, hogy Alec házasságellenes stikkje nem csak egy stikk. Előttem soha fel nem tárt okokból kifolyólag tényleg irtózott a házasságnak még a gondolatától is. Anélkül, hogy észrevettem volna, Alec bebetonozta a kapcsolatunkat a „tök jól elvagyunk" szakaszba, ahonnan egy centivel sem volt hajlandó tovább haladni.

Nos, tiszta fejű egyedülálló nőként az ember, ha el is ábrándozik az igaz szerelemről, tudja, hogy egy kapcsolatért fel kell adnia bizonyos rögeszméit, úgy mint egészségtelen ragaszkodását a gesztenyebarna polárpulóveréhez, vagy az X-boxos videójáték szenvedélyét. De azt is tudja, hogy bizonyos dolgok okot jelentenek a szakításra. Például ha felbukkan egy feleség, akitől a párja elfelejtett elválni. Vagy ha a pasi tagja egy sátánista körnek. Vagy, és ez a legrosszabb eset, ha mereven és meggyőződéssel elutasítja a házasság szent intézményét.

Valahányszor a közös jövőnkre tereltem a beszélgetést, Alec ösztönösen elhúzódott, mintha egy éles bottal bökdösném. – Mit értesz a „jövő" alatt?

– Hát *minket*, téged meg engem. Két embert, aki huszonhét órán át utazott együtt Arkansasba, hogy te újra átélhesd a kamaszkori újságkihordó-pályád dicsőségét.

Nem mintha már kiválasztottam volna a koszorúslányaimat. És már akkor is tudtam, hogy Alec férji alkalmasságát illetően vannak egyéb problémák is, mint a köztünk lévő korkülönbség, vagy hogy Alec nem akar gyerekeket. De mivel Alec a legcsekélyebb mértékben sem volt nyitott a házasságra, kénytelen voltam feltenni magamnak a kérdést, hogy mégis mire várok?

Helyesebben, a kérdést a barátaimnak tettem fel. Nem mintha bármikor is hiányt szenvedtem volna önálló ötletekben, de mikor életbe vágó kérdésekről van szó, nem lehet elég véleményt meghallgatni. Mint ahogy nincs annyi kéz, ami túl sok lenne, hogy visszarántson, ha valami oltári nagy hülyeséget készülsz csinálni. Ahogy az elnöknek is megvan a kabinetje, nekem is kell hogy legyen egy szűk barátnői köröm, akik a kinevezett tanácsadóim – nagyjából, mint egy személyes kabinet. A mérete változó, de általában hat-hét barátból áll, akiket egyetem óta gyűjtöttem. Elég vegyes társaság, vannak, akik egyedül élnek, vannak, akik párban, vannak, akik már szülők, de mindnyájuknak megvannak a maguk háborús történetei, és mindnyájukban megvan a tanácsadói szakértelem. Kabinettagsági pozíciójukat mind egy közös tulajdonságuk révén nyerték el: nem rejtik véka alá a véleményüket.

Amikor először beszéltem az Aleckel kapcsolatos dilemmáimról, az egyöntetű vélemény az volt, hogy nem kéne ilyesmiken rágódnom. „Örülj neki, hogy találtál valakit, akivel ennyire jól érzed magad” – mondta Ann, aki negyvenes évei közepén jár, és tizenöt évnyi házassággal a háta mögött megélt már fényes időket és hullámvölgyeket egyaránt. Elsősorban filozófiai tanulmányok írójaként ő lett számomra a bölcsesség kútforrása. – Az élet a kompromisszumokról szól – mondta nekem. – Próbáld meg úgy alakítani, hogy működjön.

Még Nancy, a kabinet leggyakorlatiasabb tagja is a romantika mellett tette le a voksát. – Nyilvánvaló, hogy szereted a pasast – mondta. – Az ember ezt nem dobhatja csak úgy el magától. – Nancy három éven keresztül hallgatta a nyavalygásaimat Bradley-ről, mivel egy irodaszegletben ültünk a fitneszmagazinnál. Ennyi idő alatt létszükségletemmé vált, hogy kikérjem élesszemű meglátásait. Soha nem félt kimondani azokat a dolgokat, amiket nem szívesen hallottam meg – ez az igaz barát egyik összetéveszthetetlen ismertetőjegye. Ugyanakkor az ő élete sem sokban különbözik egy szappanoperától. Huszonévesen már túl volt egy rövid életű házasságon, s immár

kilenc éve él egy se-veled-se-nélküled kapcsolatban hároméves gyereke apjával. – Mindig az ellenkezőjét tedd annak, amit tanácsolok neked – figyelmeztetett egyszer, csak hogy megkönnyítse a dolgomat, és felmentse magát, ha netán tévedne.

Kate, az önkéntes légzsákom felszólított, ne agyaljak szüntelenül azon, mi a helyes döntés Aleckel kapcsolatban. Ő egyébként az évek során saját vájatot feküdt ki az analitikusa kanapéján, annyiféle problémát és krízist kellett feldolgoznia, egyebek közt egy félresiklott házasságot, amelyben harmadik félként a legjobb barátnője szerepelt. Rendkívüli energiafeleslegét most arra fordította, hogy hűséges barátnőit megmentse a legkülönfélébb érzelmi sérülésektől. – Ha megérett az idő, hogy továbblépj, akkor meg fogod tenni! – mondta.

Sajnos, a kételyeim tovább kínoztak. Tény, hogy ez a kapcsolat jobb volt, mint a Bradley-vel való viszonyom annak idején. No de ha a *Halálos Fegyver 2* jobb is, mint a *Halálos Fegyver 1*, akkor mi van? A lelkem mélyén tudtam, hogy Aleckel nem fonjuk össze az életünket, csak keresztezgetjük. Gyanítottam, hogy ez nem is fog soha megváltozni, és nem akartam megismételni a Bradley-féle forgatókönyvet, hogy beleragadok egy sehova nem vezető kapcsolatba, pusztán azért, mert a kilépés túl rémisztőnek tűnik.

A kapcsolatok persze nem stagnálhatnak örökre, és ha nem haladnak előre, akkor egy idő után elkezdenek visszafejlődni. Pontosan ez történt velünk is. A szex egyre laposabb lett, Alec számára az intim együttlét pedig abban merült ki, hogy a tv előtt összebújva nézzük, milyen pontszámot ad az *Útteszt Magazin* az új Ford F–150-es modellnek. Alec spontán megnyilatkozása, az „Azt hiszem, beléd szerettem” mondat soha nem jött újra elő.

Visszatekintve arra jutottam, hogy ez az a „felindult állapotban tett kijelentés” volt, mint amilyenekre a kerületi ügyészek szoktak hivatkozni a tévésorozatokban: igaz állítás, de olyan, amit „rendkívüli körülmények szültek” (kirobbanó szex huszonnyolc napon át?), nem pedig „tudatos mérlegelés eredménye a kijelentő fél részéről”.

Nagyjából három éve járhattunk, amikor Aleckel elutaztunk Olaszországba. Egyik nap vasúti sztrájk volt, így elgyalogoltunk a buszmegállóhoz, és találomra kiválasztottunk egy úti célt: Montepulcianót, egy középkori városkát Toscanában. Miközben a rusztikus parasztházak és a napsütötte szőlőskertek mellett kanyargó buszon ültünk, egyszer csak sírva fakadtam. Itt voltunk, a földkerekség egyik legromantikusabb vidékén, és azt éreztem, hogy ha Alec helyett a pizzafutár ülne mellettem, ugyanígy érezném magam.

Emlékeznek, amikor a Red Sox első alapvonal-játékosa, Bill Buckner az 1986-os Világkupa hatodik meccsén hagyta, hogy Mookie Wilson labdája átguruljon a lába között, és ezzel tálcán kínálta a Metsnek a győzelmet? Nos, Alec ugyanilyen közönyösen kezelte a könnyeimet. Nem erősített meg, hogy szeret vagy hogy legalább boldog, hogy velem lehet Olaszországban. Ehelyett ezt mondta: – Édes jó Istenem, miért kell neked mindig azon agyal-nod, hogy hová tart ez a kapcsolat? Nem tudnád egyszerűen csak jól érezni magad?

Hát nem tudtam. Főleg, hogy olyan volt, mintha egy óriáskeréken ülnénk, ami mindig ugyanoda ér vissza, ahonnan elindult. Nem mintha bármit is megbántam volna, de tudtam, hogy harmincévesen minden további Aleckel töltött nap kidobott idő. Bár a buszúton nem szóltam többet, tudtam, hogy ez a menet véget ért. Alecnek egy játszópajtásra volt szüksége. Nekem pedig bizonyosságra, hogy haladunk valami felé, azon kívül, hogy olyan helyeket fedezünk fel, amiket még Richard Attenborough sem találna meg a térképen.

Szomorúan, de beláttam, hogy ideje továbblépnem. Tudtam, hogy nekem kell majd kezdeményezni a szakítást, mert Alec tökéletesen meg van elégedve a dolgok menetével. És amilyen hirtelen indult ez a kapcsolat, tudtam, hogy ugyanígy kell majd végződnie. Az is elég nyilvánvaló volt, hogy melyikünk szenvedi meg a szakítást, és melyikünk vonja meg a vállát és bámulja tovább a countryzene-csatorna Top 20-as listáját. A szakítás puszta gondolatától könnyek szöktek a szemembe. Az pedig, hogy meg is tegyem, teljesen elképzelhetetlennek tűnt. Így elhatároztam, hogy a számomra

optimális módon küzdök meg a traumával: elhalasztom.

Hogy minimalizáljam az elkerülhetetlen összeroppanás súlyát, megpróbáltam kidolgozni egy posztszakítási túlélő stratégiát még a szakítás előtt. Ha egyszerűen bejelentem, hogy „kész, végeztem veled!”, és hazamegyek a saját lakásomba, az elkövetkező fél évet minden valószínűség szerint megállíthatatlan zokogással töltöm a krimicsatorna elé tapadva. Kellett valami, ami elfeledteti velem, hogy három évet áldoztam egy pasasra, akinek az érzelmi intelligenciája egy atkáéval vetekszik. Tervre volt szükségem.

Vágyálmainkban egy Tökéletes Szakítás nyilván nem ér fel egy Tökéletes Esküvővel, de még egy Tökéletes Vakációval sem, vagy apám esetében egy Tökéletes Kasmírgarbóval. Mégis, azt gondolom, hogy bárki, aki egyszer benne ragadt egy kudarcra ítélt kapcsolatban – és feltételezem, hogy a pápán és az Olsen nővéreken kívül ez nagyjából mindenkire igaz –, az kidolgozott magában egy optimális szakítási forgatókönyvet, hogy enyhítse az elkerülhetetlen csapást.

A Tökéletes Szakításban természetesen nem szerepel a zokogás, sem a törékeny tárgyak hajigálása, vagy olyan késdöféssel felérő mondatok, mint „...és az esetek felében csak tettettem, hogy jó volt!” Nem, az ideális szakítás két ember szomorú, de kölcsönös belátásán nyugszik, hogy mindkettőjüknek az a legjobb, ha útjaik elválnak. Vigasztaló mondatok hangzanak el: „A szívemben mindig lesz neked egy hely”, vagy „A világon semmivel sem cserélném el a veled együtt töltött időt”.

Az álomszakításnál még együtt töltitek az utolsó éjszakát, a szex

gyengéd, odaadó és persze csodálatos, mert van benne nosztalgia. Reggel aztán homlokon csókol (ez a szeretet őszintébb megnyilvánulása, mint egy arcra lehelt felületes puszi), és megköszöni neked a sok jót, amit kapott tőled, majd jókívánságaival együtt utadra bocsát. Kifelé menet még segít is bepakolni a kocsidba.

Ez volt az én vágyálmom. A valóság még váratott magára, mert egyelőre kényelmesen berendezkedtem abba a sunyi állapotba, aminek az a neve, hogy a Kétszínű Barátnő. Ilyenkor van az, hogy te hónapokon keresztül titokban szokod a gondolatot, hogy a szakítás, bármilyen formában történjék is, elkerülhetetlen. Ezalatt idődd fele részét azzal töltöd, hogy olyan szakításon töröd a fejed, amelytől majd könyörög neked, hogy maradjál. Ennél a verziónál komoly mérlegelés tárgyát képezi, hogy milyen öltözéket viselj a nagy napon, ami remélhetőleg eszébe juttatja a csodálatos szexet, amiben része volt veled, és amiről majd le kell mondania. Idődd hátralévő részét azzal töltöd, hogy bizonyítékokat keresel arra, hogy bolond lennél otthagyni őt, vagy abba a nevetséges hitbe ringatod magad, hogy még simán átmehet egy totális személyiségátültetésen.

Alec elől nem volt nagy kihívás eltitkolni a terveimet. Ha rosszfiúk lefüleléséről volt szó, remek radarjai voltak, de halványlila sejtése sem volt arról, hogy a barátnője szép lassan kihátrál a kapcsolatból. Volt némi bűntudatom, hogy a háta mögött szövögetem a terveimet, és nem igazán gyakorlom azt az őszinte és nyílt kommunikációt, amit tőle mindig vártam. De annyira azért mégsem volt nagy bűntudatom. Végül is miért is lenne egy olyan pasas miatt, akinek a boldogsághoz elég egy útlevél a zsebében, egy biztos nyugdíj meg egy szuper pótkocsis furgon.

Ám a kétszínű barátnő szerepe akkor sem hálás. Ad némi megkönnyebbülést, hogy sikerült döntést hoznod, ugyanakkor stresszel, hogy kettős életet élsz. Úgy teszel, mintha minden tökéletesen rendben volna. „Hello, drágám! Na, ma hány bűnözőt csíptél nyakon?” miközben a világ szép lassan összeroppan körülötted.

Úgy döntöttem, azzal tudom átlendíteni magam a holtponton, ha arra összpontosítok, hogy mit csinálok majd az Alec utáni korszakban. Ahhoz nem fért kétség, hogy Berkely-ből el kell költöznöm. Minek is maradtam volna? Nem eresztettem gyökereket, barátom sem volt sok, és tudtam, hogy amint a pénztáros a kedvenc mexikói kajáldánkban rájön, hogy szakítottunk, az ingyen (alias rendőrárú) üdítőknek is búcsút inthetek. Ráadásul állandóan azon kéne szoronganom, hogy mikor botlok bele Alecbe, ami csak felidézné a kellemetlen emlékeket. Ha az expasim egy vízvezeték-szerelő vagy könyvelő lett volna, nem lett volna nagy kunszt kikerülni, de egy járőröző rendőrt már nem olyan egyszerű.

Oké, de hol legyen az új otthonom? Nebraskában? Alaszkában? Mauritiuson? A magazinokat, amelyeknek dolgoztam, egyáltalán nem érdekelte, hogy hol élek, csak legyen internetcsatlakozásom, így gyakorlatilag az egész világ nyitva állt előttem, s a világ most sokkal nagyobbnak tűnt, mint azelőtt, hogy Alecet megismertem. Fura helyzetben voltam: tiszta lappal kezdhettem egy vadonatúj életet egy ismeretlen városban. Bármelyik város szóba jöhetett, és bármerre kanyarodhatott az életem. Egyszerre éreztem magam felszabadultnak és talajt vesztettnek.

Tudtam, hogy le kell szűkítenem a választási lehetőségeimet, így kezdtem sorba szedni a főbb szempontokat: tiszta levegő, gyér forgalom, megfizethető lakbér, száraz idő, jól felszerelt edzőterem és dombos bicikliutak.

Ezzel Los Angelest ki is zárhattam. Ha a földkerekség bármely országát választhattam, miért laknék egy óriási, kipufogógáztól bűzös parkolóban? Ráadásul semmi kedvem sem volt megadni a családomnak a kéjes örömöt, hogy hazaköltözöm. Bár Alec már csak az exem volt, még mindig nem bírtam nekik megbocsátani, hogy nem tudtak felengedni iránta. A nagyszüleim soha ki nem ejtették a nevét, és három éven át úgy tettek, mintha az egyetem miatt költöztem volna Berkely-be.

Amúgy pedig, mindentől függetlenül, gyökeres változásra volt

szükségem. A szempontlistámra tekintve láttam, hogy egyre távolabb vagyok a nagyvárosoktól. Talán eljött az ideje, hogy kipróbáljam magam egy kisebb közösségben. Mint vidéki lány a nagyvárosban, csak fordítva.

Lassan elkezdtem vizualizálni az új életem. Teljesen lefoglal majd az új, barátságos hellyel való ismerkedés – felfedeznem a legjobb pékséget, kitapasztalnom, hogy csütörtökönként fasírtnap van a sarki gyorsétteremben –, így nem is marad időm a szakításon keseregni. Csábítónak tűnt, hogy megérkezem valahova, ahol nincsenek emlékeim, múltam, kötelékeim és megismerkedhetek rengeteg új emberrel, amit Berkeley-ben elhanyagoltam. Azt hiszem, igaz a közhely: Ha egyedül vagy, mindig több barátod akad. Ha együtt vagy valakivel, könnyebben kizársz másokat a látókörödből.

Úgy gondoltam, hogy egy kisvárosban nagyobb eséllyel találkozom a nekem való férfival. Ő nem rostokol a dugóban, én pedig nem szürkülök el a felpumpált ajkú, óriás mellű szőke macák árnyékában.

Hol szomorúan, hol idegesen, hol izgatottan, de többnyire mindezt egyszerre, belevetettem magam új otthonom keresésébe. Csak semmi meggondolatlanság! Ezúttal megfogadtam, hogy alaposan átgondolom a döntésemet.

Egyetlen engedményt tettem a Schlosberg klánnak, hogy a keresésemet a nyugati partra korlátoztam, mert akkor csak egy repülőútra voltam a rendszeres családi összejövetelektől. Bevetettem magam a kerületi könyvtárba, hogy átolvassam az összes útikönyvet az összes városról Colorado és a Csendes-óceán között. Megtudtam, hogy mennyi az átlaghőmérséklet Spokane-ban, milyen áron lehet lakást bérelni Flagstaffban, és hány mozi van a montanai Billingsben. Kinyomoztam, hogy Albuquerque-ben évente 563 autólopás történik, és egész Idahóban 450 zsidó lakik, tehát nagyjából annyi, mint a nagyszüleim Los Angeles-i öregek otthonában. (A zsidók kis létszáma gondolkodóba ejtett. Hol találok majd jó bagelt?) Ám ekkor még egyik lehetőséget sem zártam ki.

Ahogy szoktam, kikértem a kabinettagjaim véleményét, de ezúttal

bővítettem a mintavételt, és további barátokat is meginterjúvoltam. Semmire sem mentem velük.

– Boulder a tuti hely! – mondta az egyikük.

– Á, Boulder gáz! – mondta a másik.

Az egyik barátom Portland mellett kardoskodott, ahová egyetemre járt, bár később bevallotta, hogy egyszer elment UV-fényterápiára a depressziója ellen, mert hatvanhét napon át egyfolytában esett az eső. Egy New York-i barátom rápillantott a listámra – száraz idő, dombok, nyugat, kis közösség – és kibökte: Indianapolis.

Az volt a tervem, hogy ötre szűkítem a szóba jöhető városok listáját, és aztán körbeutazom őket. Minden városban eltöltök néhány napot, mintha ott laknék – lézengek a könyvesboltokban, megkóstolom a kávékat, tornázom a fitnesztermekben.

De valami még hiányzott a tervemből. Ha egyszer sorsfordító utazásról van szó, akkor nem kellene így is hangoznia? Úgy döntöttem, hogy utamnak hivatalos nevet kell adnom. Az egyik barátom azt tanácsolta, hogy hívjam „Tour de Schlosberg”-nek, de ezt elcsépeltnek találtam. Egy másik a „Schlos-segély”-t ajánlotta, de ettől úgy éreztem magam, mint egy bajbajutott disznótenyésztő. Végül Liz barátnőm ötletét fogadtam meg: Schlosfeszt. Eszembe jutott, hogy nyomtatok pólókat, de nem jelentkeztek szponzorok.

A kutatásom ezzel befejeződött, kijelöltem a Schlosfeszt dátumát, s már csak egy dolgom maradt – szakítani Aleckel.

A szakítás időzítése nagyjából olyan, mint bejelentkezni a nőgyógyászhoz rákszűrésre: az ember egyre csak halogatja. Számtalan kifogást felhozol. „Mindjárt itt a szilveszter”, vagy „Épp most volt a szülinapja”. Ha pedig épp egy eseményszegény időszakot fogsz ki, akkor olyan ürügyekkel jössz elő, mint „Ma nem lehet, mert még össze kell állítanom a mikronéziai fotóalbumot, és ha a szakítás utánra halasztom, akkor nagyon magam alatt leszek, és nem bírok ránézni a fotókra, aztán sose lesz meg!”

Végül előbb vagy utóbb kénytelen vagy összeszedni magad, és

nekiveselkedsz. Kiválasztottam a legjobbnak tűnő pillanatot: a hazautat a negyedik Haláltúrából.

A Haláltúra egy egész napos program, amit minden évben a Tahoe-tónál rendeznek meg Nevadában. Öt hegyszoroson át vezető, több mint 200 kilométer biciklizés, háromezer méteres szintemelkedéssel. Amatőr nyelven ez annyit tesz, hogy „autóval meg lehet próbálni”. De Alecnek és nekem és még háromezer embernek, akik nem bánják, hogy ötven dolcsit fizetnek azért, hogy egy napig szenvedjenek, a Haláltúra a szórakozást jelentette. Hajnali négykor reggeli, negyed hatkor indulás, és tizenvalahány órányi tekerés, attól függően, hogy milyen kondiban vagyunk, mennyi ideig eszünk a megállóknál, és belefutunk-e esőbe, jégesőbe, dühöngő szélbe vagy tikkasztó hőségbe. A túra után Aleckel általában egy családias baszk étteremben egy kiadós bárányraguval ünnepeljük meg, hogy milyen csodálatos élményben volt részünk.

Kate barátnőm, aki mindig próbál megmenteni saját magamtól, közölte, nem vagyok normális, hogy nekivágok a Haláltúrának, hát még egy nappal a szakítás előtt. – Nem elég önkínzás a túra, még egy szakítással is meg akarod spékelni? – kérdezte hitetlenkedve. – Biztos, hogy szó szerint kell értened a Haláltúrát?

Volt némi igaza, de mégis úgy éreztem, hogy ez a legjobb alkalom. A kapcsolatunk végül is a Haláltúrán indult el, csak két hónappal később, hogy találkoztunk. Volt abban valami szép, hogy a túrával is zárjuk le. – Ráadásul – mondtam Kate-nek – már befizettem a nevezési díjat, és fantasztikus parfétortát adnak az utolsó hegyszoros tetején.

Amikor végre eljött a túra napja, és reggel felültünk a kerékpárra, feszült voltam és szomorú, mert tudtam, hogy minden valószínűség szerint ez lesz az utolsó közös Haláltúránk. Hogy ne essek szét, minden erőmmel a pedálozásra koncentráltam. Alecnek éppen arcüreggyulladása volt, és ezért gyakorlatilag egész nap az orrát fújta, de mint mindig, a túra végén most is úgy nézett ki, mintha csak egy húszperces kocogásból érkezett volna haza. Nekem nem volt

semmi bajom, mégis úgy néztem ki most is, mint... hát, mint aki tizenkét órát biciklizett.

Egy nyugtalan éjszaka után (mindketten túl fáradtak voltunk a szexhez – hála Istennek, mert bűntudatom lett volna, még akkor is, ha közben arra gondolok, hogy csak „a régi szép idők emlékére”) másnap reggel azzal az erős elhatározással ébredtem, hogy végigcsinálom, amit elterveztem. Ahogy Alec dzsipjével kikanyarodtunk a Tahoe-tóról, éreztem, hogy a szívem egyre hevesebben ver. Lehalkítottam a countryzenét, és egy fokkal derűsebben, mint kellett volna, így szóltam: – Nos, azt hiszem, ideje elmennem. Nyilvánvaló, hogy nem fogunk összeházasodni – magyaráztam –, és mivel nekem ez egy fontos cél az életemben, nincs más választásom, mint hogy elmenjek. Néhány héten belül végigjárom a nyugati partot, hogy megtaláljam, hova költözöm.

Bevallom, reménykedtem, hogy Alec majd így válaszol: – Hé! Nem mehetsz csak úgy el! Te vagy a legjobb dolog, ami valaha történt velem az életben. Gyere, utazzunk el Üzbegisztánba!

Ám ő csak megrázta a fejét, és anélkül, hogy meglepődést vagy csalódottságot mutatott volna, így szólt: – Úgyse találsz még egy olyan pasit, mint én.

Oké, mondtam magamban, majd találok jobbat, bár ott és akkor nem voltam ebben olyan biztos.

Alec hozta a formáját, nem kérdezte, hogy mióta fontolgatom a szakítást, vagy hogy hova tervezek költözni, vagy hogy mit érzek. Gyakorlatilag úgy viselkedett, mintha azt mondtam volna neki: „Nos, azt hiszem, ideje elmennem... a fogorvoshoz.” A továbbiakban beszélgettünk sajgó deltaizmainkról, az ő bedugult orráról meg arról, hogy vajon a főnöke idő előtt nyugdíjba vonul-e. A közöny, amivel a bejelentésemre reagált, csak megerősített abban, hogy jó döntést hoztam. Ám lelkem legmélyén mégiscsak azt kívántam, hogy bár kérlelne a maradásra.

– Majd holnap hívlak! – mondta, amikor kitett az autóval. De nem

hívott. Utána csak egyszer találkoztunk a fitneszteremben. Én épp a lépcsőzőt tapostam, és egy O. J. Simpsonról szóló könyvet olvastam: *Botrány*: Öt ok, amiért O. J. Simpson megúszhatja a börtönt a gyilkosságért, amikor észrevettem, hogy felém tart. „Érett nő vagyok", mondtam magamnak, és egyre erősebben tapostam a gépet. „Civilizáltan szakítottunk egymással, és most váltunk pár könnyed mondatot."

– Szia! – köszönt rám Alec, mire én azonnal sírva fakadtam. Mint mindig, most sem tudta kezelni a helyzetet.

– Hé, én sose ígértem neked semmit! – csóválta a fejét, és elballagott.

Becsaptam a könyvet, lepattantam a lépcsőzőről és kivágtattam az ajtón.

Az elutazásom előtti estén üzentem a csipogójára. Gondolom, még mindig reménykedtem benne, hogy nyitva hagyja az ajtót a békülésre – vagy legalább Alec-nyelven elmondja, hogy mindig ott leszek a szívében („Örülök, hogy megismertelek, bébi!"). De nem hívott vissza.

Ennyit a tökéletes szakításról. Röhejes ábránd volt, tudom. Annyira arra koncentráltam, hogy mit szeretnék tőle hallani, hogy inkább nem is gondoltam arra, amit tudtam, hogy mondani fog. Természetesen összeomlottam, de a rám törő zokogásrohamok között sikerült apránként megterveznem az utamat.

A szüleim persze minderről mit sem tudtak. A szakítás fejleményeit lecsupaszítottam egy rövid híradásra arról, hogy elutazom egy barátnőmmel, aki most heveri ki a válását. Ez megmagyarázza, hogy Alec miért nem jött velem (nem mintha ez nem okozott volna nekik örömet), miközben finoman jelzem, hogy a „frissen elvált" azért rosszabb, mint a „még hajadon".

Így hát egy keddi hajnalon bepakoltam a Trooperba, és rátapostam a gázra. Amint az út az autópályába torkolt, máris éreztem, hogy mély depresszióm enyhül egy kicsit. Több hónapnyi döntésképtelenség és a

szakítástól való rettegés után végre túl vagyok rajta, és tartok valamerre. Néhány héten belül már tudni fogom, hogy hol kezdek neki az új életemnek.

A körutamon az első állomás Ashland volt, egy dél-oregoni, húszezer fős város, amit az egész éves Shakespeare-fesztiváljáról ismernek. Rögtön kihúztam. Túl sok ezoterikus könyvesbolt. Túl sok szélcsengő. Túl sok rukkola. Túl kevés Office Depot.

Két nappal később átkanyarogtam a Kaszkád-hegységen, és behajtottam Bendbe, egy harmincötezres, kedves, napos oregoni sí-városba. Sétálgattam az elbűvölő nyugati parton, mélyen beszívtam a fenyőillatú levegőt, megcsodáltam az egyedi házakat, a bicikliboltokat, az otthonos kávézókat. Az egyik kávézóban elüldögéltem egy kényelmes pamlagon, elmajszoltam egy frissen sütött linzert, és közben átforgattam a szórólapokat, amelyek akusztikus gitár és egy sor egyéb ingyenes szabadtéri koncertet hirdettek. Jó rezgéseket éreztem. Tetszett a kisvárosi légkör, a mesterkéletlenség, és hogy nagyjából mindenki, öreg és fiatal egyaránt, gyapjúmellényt viselt. De volt itt még valami.

És akkor belém nyilallt: a hajam. Eddig, mondjuk úgy, hogy a hajam rossz időket élt meg. Los Angelesben éveken át sűrű, göndör barna hajtömeget hordtam a fejemen. A San Franciscó-i öböl nedvességében a helyzet csak rosszabbodott – a hajam vad szénakazalnak nézett ki, ami inkább széltében, mint hosszában nőtt.

Azonban Bend csontszáraz levegője csodákat művelt. Olyan volt, mintha a hajam, harmincévnyi kényszeredett összetekeredés után most megkönnyebbülten sóhajtott volna egyet. Puha lett. Szállt. Lefelé. Mosolygó arccal lépegettem a városi parkban, a hajam hullámzott, akár a reklámokban. Milyen csodák várnak rám egy olyan helyen, ahol a legjobb formámat hozom, anélkül, hogy erőlködnék, merengtem magamban.

A látogatásom pont egybeesett Bend havonkénti zsidó összejövetelével, amit a metodista templom alagsorában tartottak. A szertartásról akkor szereztem tudomást, amikor a város demográfiai

jellemzőit kutattam a neten. Véletlen sugallatra beírtam, hogy „zsidó/Bend”, gondolván, a keresésnek annyi értelme lesz, mintha azt írnám be, hogy „nagyszarvú kecske/amerikai bevásárlóközpont”. De mit ad Isten, felugrott a közép-oregoni zsidó közösség, egy nagyjából hetvenöt családból álló csoport, ami elég ahhoz, hogy fenntartsa a hébe-hóba megtartott istentiszteleteket, de ahhoz már nem, hogy egy zsinagógát is egy rabbival. Felhívtam az elérhetőségként megadott telefonszámot, és egy barátságos ügyvéddel, Steve-vel beszéltem. Amikor rákérdeztem, hogy milyen érzés zsidóként élni egy városban, ahol még egy tisztességes csemegebolt sincs, meghívott az istentiszteletre.

Nem mintha spirituális megújhodásra vártam volna. Még csak nem is feltétlenül zsidó pasira hajtottam. Ha így lett volna, akkor a Schlosfeszt másból sem állt volna, mint ügyvédi irodák, ortopéd klinikák és kereskedelmi ingatlanirodák látogatásából Los Angelesben, Chicagóban és Manhattanben. Azt gondoltam, hogy a zsidó közösségbe vegyülve könnyebb lesz új barátokat szereznem, mint ahogy a focidrukkerek is a sportkocsmákban találkoznak, hogy együtt nézzék a meccseket.

A metodista templomban egy gyapjúmellényes gyülekezetet találtam, akik összehajtható székeken ücsörögtek, fénymásolt imakönyvekből olvastak és hallgatták a rabbit, akit Portlandből hozattak. Az istentisztelet után vagy egy fél tucat ember adta meg a számát, ha még kérdésem merülne fel Benddel kapcsolatban. Szóval ilyen volt a kisvárosi élet. Még nem voltam ott két napja, és máris népszerű voltam!

Bend megbabonázott, és két nap múlva már el is tudtam képzelni, hogy ott élek. Ugyanakkor megfogadtam, hogy nem hozok elhamarkodott döntéseket. Így aztán tervem szerint haladva elindultam Boise felé, ami a kilencvenes évek végén trendi helynek számított, de már nem emlékszem, hogy milyen okokból kifolyólag. Ott találkoztam egy barátom barátaival, akik talán Idaho legbizarrabb párját alkották. Jack, egy magas, kopasz, halk szavú, ötven körüli

irodalomprofesszor és hisztis, harmincéves tunéziai barátja, Raouf, akinek tüsire volt vágva a haja, és a New York-i városi rendőrség monogramjával díszített pólóban virított. Úgy bántak velem, mint egy, a városba látogató méltósággal és egy drága városnéző túrára kísértek. Jack és Raouf számára a legnagyobb izgalmat az adta, hogy elvigyenek a nyugat-idahói vásárra, ahol betértem egy nagyon nagy pocakú terhes tarot-kártyás asszonyhoz, Martához. Most tényleg fordulóponthoz ért az életem, és ez a Marta talán tud adni némi eligazítást.

– Na és hova fogok költözni? – kérdeztem Martát, aki egyetlen mozdulattal vágta zsebre az ötven dolcsimat és fordított fel néhány kártyalapot.

– Keletre – vágta rá magabiztosan.

Hogy vajon Idaho keleti részét értette-e ez alatt, vagy Newarkot, az nem volt világos. Aztán megkérdeztem Martát, hogy lát-e új pasit feltűnni a jövőmben. Erre összegörnyedt, jelezve, hogy szülési fájdalmai vannak, és elhessegetett. Tekintetbe véve, hogy eddig sem nyújtott kimagasló teljesítményt, úgy döntöttem, inkább nem magyarázok bele túl sokat a hirtelen távozásába, és Jack és Raouf nyomába eredtem, akik épp egy szabadtéri stand óriási uborkakiállítását nézegették.

Láttam, hogy Boise nem az én városom, így aztán egy nappal korábban eljöttem, és levezettem 350 mérföldet Salt Lake Citybe. Miután kevesebb mint két hét alatt rengeteg embert és helyet kellett befogadnom, sikerült minimálisra csökkentenem a szakításon való rágódásomat. De hébe-hóba – főleg olyan napokon, mint ez, amikor hosszú utat kellett egyedül levezetnem – váratlanul rám tört a sírás. (Az sem segített sokat, hogy akkoriban a nagy sláger a country-rádióadón épp Brooks és Dunn *Hiányozni fogok, ha már nem leszek* száma volt.) Van némi igazság abban, hogy egy kiadós sírás átmeneti emlékezetkiesést vált ki. Ebben a megváltozott tudatállapotban semmi másra nem emlékeztem, mint Alec gödröcskéire és ahogy imádnivalón tudott érdeklődni: „Na, serceg a toll?” minden egyes

alkalommal, amikor felhívott a járőrkocsiból. A Valentin-napokra tartogatott kedvességeit töröltem az emlékezetemből, ami lényegében ennyi volt: „Nem tudnál írni magadnak egy képeslapot? Én majd aláírom.”

Nem sok kellett hozzá, és máris benne voltam az önostorozásban: „Igen, lehet, hogy egy tuskó volt, de legalább az én tuskóm. Igen, voltak gyenge pillanatai, de ki mondta, hogy én tökéletes vagyok? Lehet, hogy csak egy kicsit több időre lett volna szükségünk. Lehet, hogy egy idő után kitaláltam volna, hogy mitől működne a dolog. Bárcsak ne lettem volna olyan követelőző, türelmetlen és szűk látókörű! Lehet, hogy minden az én hibám volt!”

Az önsajnálatban általában ezen a ponton tértem észhez, letöröltem a könnyeimet, és újra megfogadtam, hogy találok egy olyan pasast, akinek február 14-éről virágok és gyengédség jut eszébe, nem pedig az éves Daytona 500 autóverseny.

Salt Lake Cityről, a Schlosfeszt legnagyvárosiasabb állomásáról kiderült, hogy autópálya-terelőutak dzsumbuja, amit vastag szmogtakaró borít. Hamarosan szemerkélni kezdett az eső, és a hajam kezdett begöndörödni, úgyhogy továbbindultam Renóba.

Miután bejelentkeztem egy olcsó motelba, és edzettem egyet egy fitneszközpontban, a zsinagógába mentem, ahol egy női rabbit találtam az íróasztalnál. Elmagyaráztam neki, hogy egy fájdalmas szakítás után újra akarom kezdeni az életemet, nem ismerek senkit a városban, és tanácsot szeretnék kérni, hogy érdemes-e Renóba költöznöm.

– Ne költözzön ide – figyelmeztetett. – Renóban nem jó szinglinek lenni.

Nem mintha egy híresség lennék, de gondoltam, minimum hátraszaltót dob, hogy a város maroknyi zsidó közössége végre bővülhet egy új taggal.

Így a Schlosfeszt váratlan végszóval zárult: Reno rabbinője kikosarazott. Másnap visszaautóztam, hogy a jól végzett munka

tudatával összeszedjem a holmijaimat. Bend volt a célpont, pont az a hely, amire vágytam. A több hónapnyi gondos tervezgetésnek meglett a gyümölcse!

Felhívtam a családomat, hogy megosszam velük is a hírt. Abban reménykedtem, hogy ha elegendő mennyiségű új információval árasztom el őket egyszerre – a szakítással, a költözéssel egy új városba, amiről biztosra vettem, hogy még sose hallottak –, az túl sok lesz nekik, és legalább nem fogják kritizálni a döntésemet.

– Bent? – kérdezte a húgom. – Bentbe költözöl, Oregonba?

– Nem – feleltem. – Bendbe. D-vel. Mint dettó.

– Bend? – kérdezte az apám. – Mint bendő?

A hír a kívánt hatást váltotta ki. Köpni-nyelni nem tudtak. De amikor elkezdtem lefesteni az új idilli otthonomat, az anyám közbevágott.

– És vannak ott egyedülálló férfiak, kicsim?

– Már hogyne lennének! – vágtam rá ingerülten, holott persze gőzöm se volt róla.

Miután a barátaim többsége tudott a Schlosfeszt-projektről, tőlük pozitívabb választ vártam, de többnyire ilyeneket kaptam: „Elment az eszed?” Fogadásokat kötöttek, hogy meddig fogom bírni, a legtöbben arra tettek, hogy az éves bérletemet az új edzőteremben már nem fogom meghosszabbítani.

Nancy próbált a lelkemre beszélni. Most van az a pillanat, amikor arra van szükségem, hogy ismerős környezetbe menjek, mondta, nem pedig arra, hogy elszigeteljem magam egy véletlenszerűen kiválasztott városban – főleg egy olyanban, amit háromórányi út és egy óriási hegyvonulat (a Kaszkád-hegység) választ el a legközelebbi nagyvárostól (Portlandtől). De ne felejtsük el, hogy ezt a tanácsot egy olyan nő adta, aki tizennyolc éve ugyanazt a lakást bérli.

– Nem ismersz egy lelket sem az egész államban! – tette hozzá. – Még csak síelni sem tudsz. Mondd el nekem még egyszer: minek

költözöl te Bendbe?

Mivel ezt én magam sem tudtam biztosan, valamit hebegtem az óriási outlet üzletről, az olcsó autóregisztrációról, és persze a hajamat sem hagytam ki.

– Szóval lényegében szépségápolási okokból költözöl Bendbe? – kérdezte Nancy.

Fogalmam sem volt, hogy mi vár rám Bendben – vajon szerzek-e barátokat, megtalálom-e a boldogságot és az igaz szerelmet. Azonban a jelen pillanatban tökéletesen megelégedtem azzal, hogy a hajam csodálatosan fog kinézni.

6. fejezet

Otthon, édes otthon

Még az egyetemen felvettem egy antropológiakurzust, ami köztudottan „kamu” volt, azaz olyan könnyű, hogy egy átlagos laboratóriumi patkány is csillagos ötössel végzi el. Tekintettel az óra hírére és arra, hogy reggel 9-kor kezdődött, amikor én még többnyire mélyen aludtam, elég ritkán tűntem fel, és szinte soha nem csináltam leckét, abban a hitben, hogy már azzal kiérdemlek egy tisztességes jegyet, hogy egyáltalán feliratkoztam. Ám a félévi vizsgát elbuktam, és egyest kaptam az órai részvételre is, így amikor az év végi vizsga közeledett, nagyon rezgett alattam a léc.

Ha át akarok menni a vizsgán – márpedig át kellett –, akkor egy éjszaka alatt be kellett vágnom a teljes evolúciót. Sajnos, a húszórás, koffeinnel és tacóval felturbózott magolás ellenére nem tudtam megkülönböztetni az Australopithecus afarensist az Australopithecus africanustól, így aztán megvágtak.

Miközben Bend felé autózva próbáltam elképzelni, hogy mi fog történni velem, és átgondoltam, hogy mi történt eddig, ráeszméltem, hogy éveken át úgy álltam hozzá az élethez, mint az Antro 101

kurzushoz: a megúszásra játszottam. Sosem adtam bele mindent, mert úgy vettem, hogy ha mindig csak a minimumot nyújtom – elfogadok bármilyen cikkfelkérést, flörtölök azzal, aki az utamba akad, vagyok annyira kedves, hogy Ruth nagyit néha engedem nyerni a scrabble-ben –, akkor egyszer csak belebotlok a nagy Őbe, a kiteljesítő karrierbe, és olyan aranyéletem lesz, amilyenre mindig is vágytam.

De lám, mit mutathatok fel ezzel a lógós stratégiával? Másodosztályú expasik sorát, *Törvény és rend* sorozat-függőséget, és egy olyan munkát, ami abból áll, hogy százféleképpen írom át a „Tíz perc alatt tuti alak" témát. Még ha pluszpontként számítom, hogy rendszeresen edzek, akkor is nagyon esélyes, hogy megbuktatnám magam.

No de még mindig bőven van időm, hogy fordítsak a dolgok menetén. Itt van a lehetőség, hogy változtassak. A lógásnak vége. Ettől a naptól kezdve egyetlen mindent elsöprő elv fogja vezérelni a mindennapjaimat: az élet az, amivé teszed. Vagy, ahogy Julius nagyapa szokta mondani: „Neked kell kikaparni a gesztenyédet, mert az hót zicher, hogy az égből nem fog lepottyanni."

A Schlosfeszt csak a kezdet volt. Eljött az idő, hogy összeszedjem magam, és megsokszorozzam az erőfeszítéseimet. Jó hangulatban érkeztem Bendbe, megrészegített a friss októberi levegő, az újdonsült elhatározásom, valamint az acélkék ház, amelyet kibéreltem. Azon a héten fejezték be, amikor beköltöztem. A piros ajtajával kicsit olyan volt, mint egy pajta, és még egy villám sújtotta fenyőfa-lépcsője is volt. Alig mertem elhinni, hogy ez a kétszintes, háromszobás ház, ami autóval csak két percre volt Bend gyönyörű belvárosi parkjától, és majdnem ugyanannyira a hegymászós, biciklizős és síelős ösvényektől – csupán négyszáz dollároma kerül havonta, kevesebbe, mint az a vacak lakás, amit Berkeley-ben béreltem. Pénzügyi zseninek képzeltem magam.

Az első teendőm az volt, hogy Bendhez és az új énemhez illő hangulatot varázsoljak az otthonomba: vidámat, egyedit és energikusat. Ez radikális szakítást jelentett a korábbi lakberendezési

stílusommal, amit jóindulatú megközelítésben úgy lehet leírni, mint „kora kilencvenes évekbeli garázskiárusításból építkező”, később pedig úgy, mint „kora kilencvenes évekbeli garázskiárusításból és ikeás éjjeliszekrényekből építkező”. Éveken át szinte egymással felcserélhető lakásokban laktam, amelyek tele voltak megörökölt kacatokkal: négy ócska kárpitozott székkel, egy halom bézsszínű, műanyag tányéralátéttel és a világ legkényelmetlenebb szófájával – egy fonott darabbal, amit a nagyszüleim adományoztak nekem. (Julius nagyapa hátsója olyan csontos lett, vagy ahogy ő szokta mondani „Még ez a fránya seggitisz is gyötör”, hogy már nem tudott ülni rajta.) Sose áldoztam sok pénzt bútorokra, mert attól féltem, hogy bármit veszek, nem lesz jó, ha végre egy igazi házba költözöm. De ez a nap is eljött, és most készen álltam arra, hogy hozzányúljak a megtakarításaimhoz.

Mivel biztos voltam benne, hogy évekig fogok Bendben élni, sőt, lehet, hogy örökre itt maradok, megfogadtam, hogy tudatosan úgy rendezem be, hogy tükrözze az új életemet. Az egyetlen bökkenő az volt, hogy siralmas volt a stílusérzékem. Attól féltem, hogy ha egyedül kell megoldanom a feladatot, akkor a végeredmény a tökéletes mása lesz egy lakberendezési üzlet kirakatának. Viszont tudtam, kihez forduljak segítségért: a húgomhoz.

Jen és köztem csak két év a korkülönbség, de a kor az egyetlen, amiben közel vagyunk egymáshoz. Már gyerekkorunkban is, mintha két különböző bolygópályán mozogtunk volna, és a gimiben ez a távolság még tátongóbbá vált. Én a szobámban gubbasztva töltöttem a kamaszkoromat, azt mímelve, hogy házi feladatot írok, miközben kényszeresen néztem a sorozatismétléseket, és minden olyan tévéfilmet, amelyben Lee Majors játszott. Nagy szerencsémre a szüleim a család egyetlen televízióját az én szobámba tették. Tévéellenesek voltak, de nem azért, mert azt gondolták, hogy unalmas vagy kártékony, hanem mert szerintük elcsúfította volna a nappali összképét. Nekik egy fűnyíró elhelyezése a nappaliban semmivel sem inkább szemet szúró, mint egy 75 centis képernyőjű Sony televízióé.

Gőzöm sincs, hogy a húgom mivel töltötte az idejét, mialatt én hat éven át küzdöttem a túlélésért a lányiskolában, s közben a *Six Millión Dollár Man* sorozat főhőséről álmodoztam. Annyit tudok, hogy egy koedukált, művészi irányultságú gimnáziumba járt, ahol a diákok rengeteg darabot adtak elő, sokat drogoztak, és „Jimnek" szólították az igazgatót. Azután, hogy egyetemista lettem, Jennel sosem laktunk ugyanabban a városban, és elég ritkán beszéltünk. Ám az évek során, a családi összejöveteleken elég sok időt töltöttünk együtt, így egyszer csak rájöttünk, hogy bizonyos kérdésekben egyetértünk, főként ami a jóindulatú szüleinket és sok törődést igénylő nagyszüleinket illeti. Idővel egymás tehetségét is megtanultuk értékelni.

Az apánktól örökölt kifogástalan stílusérzékén kívül Jen egyik szembetűnő jó tulajdonsága a kreativitása volt. Az egyetemi diplomája, melynek a címe ez volt: „A parti mint performansz„ két szinten működött, ugyanis hivatalos koktélpartit is csinált belőle. A vendégeknek szigorú szabályokat kellett követniük, bizonyos helyeken csak kijelölt témákról beszélgethettek, úgy mint dohányzás, szerelem vagy háziállatok. Biztosra vettem, hogy Jen a találékonyságával és éles szemével csodákat fog művelni az új bendi házamban.

Így aztán néhány hétre rá, hogy beköltöztem, lefoglaltam neki egy repülőjegyet. Jen ez idő tájt épp a mesterképzését csinálta az Új Műfaj szakon, amiről én annyit tudtam kihámozni, hogy aki odajár, az fekete ruhát hord. Ám ezúttal Jen piros-sárga flanelblúzát húzogatva röppent ki Bend apró repülőteréről.

– Kölcsönkértem! – jelentette kifulladva. – Egyszerűen tudtam, hogy ez az a hely, ahol mindenki kockásban jár!

Attól fogva, hogy Jen földet ért, fénysebességgel dolgoztunk. Egy szempillantás alatt felmérte fenyőfafaragásos házamat („Oké, megvan!" – mondta), majd felmarkolta a slusszkulcsomat, beült a volán mögé, elszáguldott a „25 mérföldes" táblák mellett, én pedig elirányítottam Közép-Oregon összes régiségboltjába. Lenyűgözve

szemléltem Jen tehetségét. Amikor besétáltunk egy üzletbe, és én megláttam a rengeteg összezsúfolt holmit – székeket, szekrényeket, tükröket, szőnyegeket és gyertyatartókat, az első rémült gondolatom mindig az volt, hogy zárásig vajon át tudom-e nézni az összeset. De Jen egy pillantással felmérte a terepet, majd oda sprintelt egy csodálatos, régi postai dobozokból gyártott kisasztalhoz, és odaszólt:
– Kint várok, amíg kifizeted.

Összevissza két nap alatt Jen és én összeszedtünk egy házra való bútort és lakásdíszt – patinás fenyő faszékeket, kézzel gyártott ágytakarókat, szekérkerékagyból készített lámpákat, a helyi folyókról készült fotókat. Az utolsó simítás egy zöld színű, fém S betű volt, igen hasonlatos a színésznő, Mary Tyler Moore nagy M betűjéhez, amit a hálóm falára szegeltem. Új házam úgy nézett ki, mintha évek óta ott laktam volna.

Néhány héttel azután, hogy Jen elment, a szüleim is elzarándokoltak Bendbe, és én csupa izgalom voltam, hogy megmutassam nekik, milyen irányt vett az életem. Jenhez hasonlóan ők is kockásban jelentek meg a reptéri terminálon, csak nem dicsekedtek vele olyan fennhangon.

Anyám egy hatalmas műanyag doboznak látszó valamit cipelt a kezében, és ahogy közelebb ért, már láttam, hogy mi van benne: egy duplaágyra való, összehajtogatott matrachuzat. Anyám képes volt 1300 mérföldet utazni azért, hogy hozzon nekem egy poliészter huzatot.

– Nem tudtam, hogy Bendben lehet-e ilyet kapni! – mondta, felmutatva a duplavastag huzatot.

– Lehet, anya, sőt, még folyó vizük is van! – nyugtattam meg, majd hozzátettem, hogy zsírszegény túrójuk is van, amiről még a telefonban érdeklődött.

A hétvégén, amit nálam töltöttek, nem mutattam meg nekik Bend vízeséseit, tavait és sivatagi ösvényeit, mert tudtam, hogy úgysem érdekelné őket. A szüleim inkább a vendéggardróbra voltak

kíváncsiak, ahol az apám szörnyülködve vette észre, hogy nincsenek fafogasok. (Az ő szemében a műanyag fogas ugyanolyan vétség, mint a művirág.) Anyám azon volt kiakadva, hogy nem voltak kijelölt vendégtörülközőim a fürdőszobában.

– Ha az összes törülköződ egyforma színű – kérdezte az anyám – akkor a vendégeid honnan fogják tudni, hogy melyek a tieid és melyek az övéik?

Be kellett ismernem, hogy erre a problémára nem gondoltam. Felvetettem, hogy a baklövéseimet orvosolhatnánk egy oregoni kulturális eseménnyel: kiránduljunk el a Wal-Martba. A szüleim kétségbeesetten néztek rám. Ahogy számítottam rá: ismeretlen terepre szorítottam őket.

– De azok a boltok olyan óriásiak! – nyögte az anyám, apa pedig helyeslően bólintott.

Végül mégis sikerült meggyőznöm őket, hogy a Wal-Martnak van a legnagyobb választéka fogasból és törülközőből, így hát vonakodva, de beadták a derekukat. Amint az áruházba értünk, rájöttem a bizonytalanságérzetük forrására: körbe voltak véve egy csomó áruval, amiknek a rendeltetéséről fogalmuk sem volt. Csiszológépek, kések, hordozható kályhák – nem a legkeresettebb tárgyak egy Los Angeles-i műtárgykereskedő szemében.

Mindenesetre viszonylag simán sikerült megvennünk a fogasokat és a törülközőket, sőt anyámat még le is nyűgözte a bolt pirítóssütő-kínálata. Kint a szüleim a Wal-Mart cégér előtt beálltak egy fotóra, és úgy ragyogott az arcuk, mintha Borneó egy távoli szigetén landoltak volna egy hidroplánnal.

Amikor visszaértünk a házba, anyám elrendezte a vendégtörülközőket, amíg apám a gázkandallómmal lépett bensőséges kapcsolatba. Hogy ébren tartsa a műfahasábok közt lobogó lángot, egyenletesen tekerte feljebb a termosztátot. Az a legkevésbé sem izgatta, hogy már 40 fok volt a nappaliban.

– Milyen meghitt lett a hangulat! – mosolygott, miközben elbűvölve

nézte a lángokat.

A szüleim el voltak ragadtatva Bend reggelizős kávézóitól, a zsidó gyülekezet vacsorarendezvényétől, ahol mindenki hozta a saját főztjét, a belvárosi butikoktól, ahol fenyőfamintás pizsamákat árultak. Elutazásuk napján úgy néztek ki, mint akik azt gondolják, hogy egy Disney-filmbe költöztem barátságos macik közé.

Így aztán sikeresnek könyveltem el a látogatásukat. Az Alechez kötődő feszültségek egyáltalán nem kerültek felszínre. Nagy megkönnyebbülésemre a szüleim ki sem ejtették a nevét – ami nem meglepő, mivel ők a feladatokban és nem a „problémákban” találják meg magukat. Nagyon jólesett, hogy elfogadták az új környezetemet, és egyre biztosabban éreztem, hogy bölcsen választottam.

7. fejezet

Szex és kisváros

Pár hétre rá, hogy Bendbe költöztem, az életem ugyanúgy átalakult az új otthonomon kívül, mint azon belül. Berkeley-ben többnyire késő délutánig pizsamában flangáltam, majd átvettem az edzőruhámat, és az sem volt ritka, hogy víztől csepegve és fejemen egy törülközőturbánnal folytattam le a telefonos interjúkat. (Nehezen elérhető forrásaimnak megvolt az az idegesítő szokásuk, hogy mindig olyankor hívtak, amikor épp kiléptem a zuhanyozóból.) Itt viszont korán keltem, felöltöztem, lesétáltam az utcában a *Csésze-csodá* ba, egy meghitt kis teázóba, ahol bekuporodtam egy fotelba, s egy gyömbéres-barackos turmixot szürcsölve elolvastam a USA Today-t. Aztán hazaballagtam a snowboardüzletek és frissen facsart gyümölcslét árusítók mellett, majd nekiültem dolgozni. Még mindig a zsírlerakódásról és a bőrradírokról írtam cikkeket, de most gyorsabb ütemben gyártottam le őket, hogy több időm legyen élvezni az új környezetemet.

Persze azért nekem is kellett alkalmazkodnom a kisvárosi léthez.

Nem sokkal a beköltözésem után valós okom támadt az aggodalomra: a látásom látványosan romlani kezdett. Miután azon kaptam magam, hogy este alig tudom kisilabizálni az útjelző táblákat, elmentem a szemorvoshoz. Ám a tesztek azt mutatták, hogy a szemem rendben van.

– Akkor miért nem látok? – kérdeztem a dokit.

– Mert itt sötét van – felelte.

Tiszta ciki, hogy nem vettem észre: a belvárostól eltekintve Bendben nem volt utcai közvilágítás. Lee Majors bionikus szeme kellett volna ahhoz, hogy 50 méterről kiszúrja, hol kell lehajtani az utcámba.

De jól ment az alkalmazkodás, és néhány hét múlva azt éreztem, hogy nemsokára én is teljes értékű polgára lehetek Bend városának. Az volt a stratégiám, hogy minden szögállást lefedjek, hogy a lehető legnagyobb területet befogjam. Csatlakoztam az egyéni vállalkozók egyesületéhez – grafikusok, ácsok és hasonszőrűek –, beiratkoztam egy önkéntes kultúrházi programba, és elkezdtem tanítani egy felnőtt újságíró-tanfolyamon.

Az első hóesésre várva feliratkoztam egy sífutóoktatásra, remélve, hogy találok ott egy-két embert, akik szintén nemrég költöztek a városba. Másrészt Bendben élni úgy, hogy egyetlen téli sportágban sem vagyok jártas, nagyjából olyan, mint Mauiban élni úgy, hogy nem tudok úszni. A lesiklásról szó sem lehetett. Gyerek-koromban sose jutottam túl a hóekézésen, és csak megaláznának azok az amazonok, akik valószínűleg már az anyaméhből is szlalomozva csusszantak ki. A sífutás, ami kevesebb koordinációt, de több kitartást igényelt, jobban passzolt hozzám.

A heti programomat a bendi zsidó hitközség által szervezett eseményekkel tettem teljessé. A jom kippur ünnep nem sokkal azután következett, hogy Bendbe költöztem, és jó érzéssel tapasztaltam, hogy a gyülekezet tagjai ugyanolyan vendégszeretők, mint a Schlosfeszt látogatások alatt. Az egyik pár ott helyben, a szertartás után meghívott

vacsorára. Olyan jó érzéssel jöttem el tőlük, hogy a következő héten be is iratkoztam a közösség heti héberórájára.

Bendben persze minden, amibe belevágtam, azzal kecsegtetett, hogy szingli pasasok közelébe kerülhetek. Kivéve a héberórákat. Ott az egyetlen férfi a tanárunk, az ötvenes éveiben járó és természetesen házas Steve.

Nagy lendületemben és magabiztosságomban, főleg, amiért szép sima volt a hajam, odáig merészkedtem, hogy az edzési időmet két különböző fitneszterem között osztottam meg. Az egyikben újabbak voltak a felszerelések, de használhatatlan az elrendezés a terepszemlézésre, a kardiogépek például a parkolóra néztek. A másik klubban ócskább gépek voltak, de sokkal jobb volt a terembeosztás, így a lépcsőzőgépről tökéletesen tudtam terepszemlézni.

Néhányan biztos azt gondolják, hogy a programokkal túlzsúfolt életem a harmincon túli szingli nők szánalmas csoportjára emlékeztetett, akiket „kétségbeesettként” szoktak leírni. De szerintem ez súlyos félreértés. A kétségbeesett azt jelenti, hogy feladsz minden reményt, hogy megtaláld a pasast, akit keresel, és megelégszel azzal, akit elviselsz, én pedig nagyon messze voltam ettől. Csak nem akartam kihagyni semmilyen lehetőséget, és amivel a szabadidőmet töltöttem, az mind olyan dolog volt, ami érdekelt is.

Ha harmincéves vagy, és nemrég költöztél egy új városba, hamar rájössz, hogy nem valószínű, hogy Álmaid Hercege egyszer csak bekopog az ajtódon, miután az egyetlen ember, aki bekopog, az vagy az újságos fiú vagy a csomagkihordó hölgy (ez az én formám, még egy csomagkihordó pasast sem tudtam kifogni).

Mi sem volt természetesebb, mint hogy az óra halk ketyegése miatt nagyobb erőfeszítéssel igyekeztem, és hogy alkalmanként én is eljátszottam gondolatban a harmincas szingli nők legjobb forgatókönyvével, ami a következő:: „Oké, még ha találkozom is a Nagy Ő-vel, mondjuk ma délután, akkor is leghamarabb másfél éven belül fogunk csak összeházasodni, beleértve azt az egy évet, amíg egymásba szeretünk, iszonyatosan összeveszünk, kis híján szakítunk,

de mindent helyrehozunk egy őrületesen jó szexszel, találkozunk egymás családjával, aztán magunkhoz térünk a találkozás okozta sokkból – még fél év az eljegyzésig, hogy barátaink és családunk is úgy tekintsen a házasságunkra, mint ami a szerelem biztos lábán áll, nem pedig csak úgy belerohantunk és biztos kudarccal fog végződni. Aztán még hozzá kell adnom egy évet, jó esetben kettőt – amíg megszokom, hogy férjnél vagyok, és akkor, egy utolsó tahiti álomutazás után megpróbálok teherbe esni. Ha a próbálkozásra egy évet számítok – itt a termékenységi tanácsadást is belevettem –, összesen öt és fél évet várhatok, mire kézbe foghatom az első pelenkát. Tehát – legjobb forgatókönyv! – öt és fél év ettől a pillanattól kezdve.

Persze nem ilyesmiken rágódtam nap mint nap. Igazából úgy éreztem, hogy még elég időm van néhány futó kapcsolatra is, mielőtt rátalálnék arra a férfira, aki férjnek is beválik.

Az új tevékenységeim nem eredményeztek azonnali flörtlehetőségeket, de találkoztam sok nővel, akik felajánlották, hogy összehoznak férfiakkal. Normális esetben visszautasítottam volna az ajánlatukat, mert az a néhány vakrandi, amikre még otthon elmentem, mind katasztrofális volt. A legborzasztóbb az volt, amikor egy mohellel hoztak össze – igen, ő az, aki a rituális körülmetélést végzi a zsidó újszülött kisfiúkon. Azért hagyta ott eredeti szülészszakmáját, mert, mint mondta: „A nők a leglehetetlenebb időpontokban tudnak szülni éjszaka. Most pedig csak nyissz-nyassz, ötszáz dolcsi, s már ott sem vagyok.”

De mivel amúgy is vaktában jöttem Bendbe, mi sem látszott rendjén valóbbnak, mint hogy így találkozzam a férfiakkal is. Optimista hangulatomban most mindenbe belementem.

Az egyik első vakrandipartnerem egy fotós volt, szellemes és jóképű – eltekintve derékig érő copfjától. De a második randinkat lemondta, azzal az indokkal, hogy feltétlenül fel kell hívnia a seriffet, amiért a volt felesége megszegte a bírósági tilalmat. Nem ajánlotta fel, hogy a randit később pótoljuk, így én is hagytam annyiban.

Kétszer vacsoráztam egy szimpi biztosítási ügynökkel, de egy idő után kifogytunk a témákból, végül már csak a hátrányos helyzetűek jogairól beszélgettünk. Nem kedvetlenedtem el, és legközelebb egy kisfiúsan jóképű mérnökkel mentem pizzázni, aki megrögzött sífutó volt. Naplót vezetett arról, hogy hány napot síelt minden évben, és hány hónapot síelt összesen (hetvennyolcnál tartott), és egyszer azt mondta, hogy „tegnap az erdőben síeltünk” – ezalatt magát és a síléceit értette.

Az első reménysugarat egy szoftverfejlesztő jelentette, aki okos volt, és könnyen lehetett vele társalogni, ráadásul zsidó is volt. Mondjuk, ijesztően sovány – könnyedén felemeltem volna súlyzó helyett –, és vállig érő, hullámos haja szintén nem volt túl előnyös. De bármennyire is nem tetszett a haja, nem örültem volna, ha levágja, mert testének ez volt az egyetlen része, amelynek volt tömege. Kezdetben nem vonzódtam hozzá, és egyébként csak hhzs-nek neveztem, mint „hosszú hajú zsidó”, hogy a barátaimnak írt leveleimben megkülönböztessem hhf-től, a „hosszú hajú fotóstól”, de úgy döntöttem, hogy adok neki egy esélyt. Végtére is Alechez való azonnali vonzalmam nem vezetett sehová.

Úgy a negyedik randinkon hhzs-vel elmentünk Bend egyik legmenőbb szombati szórakozóhelyére, a Láva Pályára, úgynevezett „űrtekézésre”, ahol még fényjáték is volt a falakon. Nem tudom, miért – talán a tompa fények miatt, meg hogy már hónapok óta szex nélkül senyvedtem –, de azon az estén valahogyan szexisnek találtam hhzs hátsóját. Amikor a tekézés után elhívott magához, bevallottam neki, hogy vonzónak találom. Mosolygott, megfogta a kezem, és bevitt a hálószobájába. Levetkőztettük egymást, és a takaró alatt izgatottan tapogattuk egymást, amikor egyszer csak hirtelen leállt.

– Tudod... – közölte – ...elegem van abból, hogy három évig tartó tesztköröket járjak. – Nem egészen értettem, de ő gyorsan megmagyarázta. – Nem akarok koppanni. A következő autó, amit vezetek, hosszú időre kell nekem – mondta, egyértelműen arra célozva, hogy én nem az a modell vagyok, amit keresett.

Teljesen padlón voltam, és meg sem bírtam szólalni, nyilván azért is, mert nem tudtam eldönteni, hogy min akadjak ki jobban – hogy egy gépkocsihoz hasonlítottak, vagy hogy egy férfi ágyában, meztelenül vagyok visszautasítva. Azt mondta, hogy attól még ott alhatok, de nem fog velem lefeküdni. Ha nem lett volna hajnali három óra, és a tél kellős közepe, azon nyomban leléptem volna. De még nem szoktam teljesen hozzá Bend fagypont alatti éjszakai hőmérsékletéhez, és nem bírtam összegyűjteni annyi energiát, hogy visszavegyem magamra a négy réteg ruhát, s aztán tíz percig várjak a kocsiban, mire bemelegszik a motor. Így hát néma dühvel a passzív ellenállást választottam, a fal felé fordultam, és próbáltam minél gyorsabban elaludni. A randi másnap reggel feszengésen végződött, hhzs-vel megegyeztünk, hogy „barátok" leszünk, ami persze ki volt zárva.

Bár hhzs egy tahó volt, Bendben valójában ő az első tahó pasas, és ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni. De miközben gratuláltam magamnak, hogy újra visszatértem a körforgásba, egy váratlan és zavarba ejtő érzést észleltem magamban. Amikor hhzs-vel voltam, a cingár karjával és az idegesítő autós hasonlataival, óhatatlanul eszembe jutott, hogy mit hagytam magam mögött Berkely-ben. Nem tudtam nem összehasonlítani a randipartnereimet Aleckel. Lehet, hogy voltak agyament dolgai, de legalább nem volt egy pszichopata exfelesége, nem hitte azt, hogy a síléce a barátja, és a haját sem hordta úgy, mint Bozont a *Scooby-Doo*-ban.

Azt hittem, hogy ha magam mögött hagyom a múltat és minden energiámat az életem újraépítésébe ölöm, fájdalom nélkül feldolgozhatom a szakítást. De valójában csak az elkerülhetetlent halogattam. A költözés után néhány hónappal világossá vált, hogy rám tört az expasi-megvonásos szindróma.

Ennek fő tünete természetesen az őrületes, könyörtelen késztetés, hogy felkapd a telefont, és felhívd. Mint a napi két csomag cigit szívó nikotinista, aki próbál leszokni, te is állandó kísértésben és önigazolásban vagy: És mi van abban olyan rossz, ha felhívom és mondok neki egy sziát? Lehet, hogy őt is érdekli, hogy mi van velem.

Lehet, hogy fel is akar hívni, csak nincs hozzá mersze. Vagy várjunk csak – lehet, hogy otthagytam nála valami fontos holmimat!

Valahányszor azon kaptam magam, hogy a kezem vészesen közeledik a telefonkagylóhoz, emlékeztettem magam, hogy milyen méltatlanul ért véget a kapcsolatunk Aleckel. Aztán akár egy alkoholista, aki inkább a jótállójához, mint az üveghez nyúl, felhívtam valamelyik tanácsadómat, hogy ő is emlékeztessen erre. Mind rám parancsolt, hogy maradjak várakozó üzemmódban.

Már néhány hónapja Bendben laktam, amikor a legfurább stratégiát vetettem be, hogy megakadályozzam magam a telefonálásban: felhívtam a bendi rendőrséget. Azzal az ürüggyel, hogy szeretnék jobban megismerkedni az új közösségemmel, megkértem őket, hadd kísérhessem el az egyik rendőrt a szombat esti járőrözésre. Azt gondoltam, hogy egy este bármilyen zsaruval segít majd kigyógyulnom az én zsarumból. Vagy, ami még jobb, talán belebotlok egy dögös pasiba a rendészeten, aki örülne egy kis szolgálaton kívüli kalandnak.

Még jobb lett a kedvem, amikor egy izmos, huszonhét éves, tüsi hajú tiszt mellé osztottak be. Azonban tíz perc sem telt el a műszakváltás kezdetétől, és máris vidáman mesélt a feleségéről, a négyéves gyerekéről meg az „új babáról”. Az elkövetkező öt órában kénytelen voltam érdeklődést mímelni a bendi rendőrség munkája iránt, próbáltam előkotorni a zsaruszlenget, amit felszedtem Alectől, és mélyreható kérdéseket tettem fel neki: „És itt mi a helyi rendőrszabályzat az autós üldözésekre?” vagy „A hadnagyaik gyakran mennek ki terepre?”. Persze valójában csak arra voltam kíváncsi, hogy vannak-e szingli rendőrök az őrsön, akik szeretnének lefeküdni valakivel.

Sajnos, az őrjárat nagyon akciószegény volt. Megállítottunk két biciklist, akik nem használtak világítást, és felvettünk egy bejelentést egy ellopott autórádióról. Már bántam, hogy nem maradtam otthon, és néztem inkább a *Zsaruk* at a tévében.

A legdepisebb napom a szilveszter volt, ami köztudottan nem az a

nap, amelyik különösebben feldobna egy randi nélkül maradt szingli nőt, egy világvégi városban, főleg ha még terve sincs az estére. Teljesen berezelve, rendeltem kaját egy gyorsétteremből, felkaptam egy fagyit a Haagen Dazsból, aztán hazamentem és benyomtam a DVD-be egy három és fél órás Robert Altman filmet. A *Rövidre vágva* volt az, van benne hűtlenség, gyilkosság, megerőszakolás, alkoholizmus, feleségverés, félelem, unalom, magány és nyomor.

Újév napján lehangoltan és idegesen ébredtem, úgyhogy bevágtam a hátizsákomat és az úti atlaszomat a kocsiba, és elindultam délkelet felé, a sivatagon keresztül egy töküres, kétsávos autóúton, anélkül, hogy tudtam volna, hova megyek. Ahogy a térképre sandítottam, észrevettem, hogy úgy négyszáz mérföldnyire járok a nevadai Winnemuccától, egy eldugott bányász- és kaszinóvárostól, ahol egyszer Aleckel az egyik autós kiránduláson megszálltunk.

Ez az! A tökéletes célpont! Igaz, hogy Winnemucca csak egy kopár pötty a térképen, pár olcsó motellel, de mégis volt abban valami vigasztaló és megnyugtató, hogy egy olyan helyre megyek, ahol Aleckel egyszer jól éreztük magunkat, kicsit olyan, mint amikor meglátogatsz egy régi házat, ahol valaha laktál. Az új céltól felvillanyozva erősebben nyomtam a gázpedált. Nyolc órával később – ami idő alatt összesen hat autót és egy benzinkutat hagytam el magam mellett, és mellesleg rádöbbentem, hogy ha kiperdülnék a jeges úton, lehet, hogy napokig nem találnának rám – elérkeztem a város határára. Előttem egy hirdetőtábla magasodott, amin hatalmas fekete betűkkel ez állt: „Winnemucca: Ahol az élet kezdődik”.

Számomra az élet Winnemuccában azzal kezdődött, hogy én vagyok az egyetlen vendég az éjjel-nappal nyitva tartó étkezdében. Az egyik dagadt, rekedt hangú pincérnő cigarettával a szájában, elém tett egy zsíros sajtos szendvicset hervadt jégsaláta körítéssel. Aztán bejelentkeztem a Szuper 8-ba – miután megacéloztam magam annyira, hogy elkerüljem a Pireneus motelt, ahol annak idején Aleckel szálltunk meg –, és mély álomba szenderültem. Másnap reggel elmentem tornázni Winnemucca egyetlen edzőtermébe, és játszottam

egyet egy szinte teljesen elhagyatott kaszinó pénznyerő automatáján. Aztán visszavezettem a sivatagon keresztül, jó száznegyvennel, és az indulástól számított harmincegy órán belül már vissza is érkeztem Bendbe, épp időben, hogy megnézzem a *Gyilkos utcák* sorozatot.

Amikor felhívtam Nancyt, hogy elmeséljem neki a kiruccanásomat, nem akart hinni a fülének. – Egy pillanat! Azt akarod mondani, hogy képes voltál kilencszáz mérföldet vezetni, hogy egy lépcsőzőn edz?

– A Szuper 8-ban a tévén bejött a country videós csatorna is! – vetettem közbe, de Nancy belém fojtotta a szót.

– Még mindig nem tudom, hol van Bend. De könyörgöm, húzz el onnan a fészkes fenébe!

– Miről beszélsz? – tiltakoztam. – Még csak most érkeztem!

Harciasan Bend védelmére keltem. Winnemucca sivársága egy új oldalát villantotta meg az otthonomnak, mondtam, és most még inkább értékelem a szépségeit – a fenyőerdőit, a nyugodt tavait, a szójatejes turmixokat, nem beszélve a kifinomult és sportos férfiakról (még ha hosszú is a hajuk). Azt is kifejtettem, hogy rengeteg barátságos emberrel ismerkedtem meg, és megtanultam hótalpon átsuhanni a hegyi utakon. Egy Los Angeles-i pár nemrég nyitotta meg az új zsidó csemegeboltját a városban, úgyhogy most már igazi bagelt is lehet kapni, nem csak a Safeway-féle olcsó utánzatot.

És a hajamról még nem is beszéltem. A ropogós téli levegő tökéletes loknikba rendezi a göndör tincseimet, és rátaláltam Robertre, a tehetséges fodrászra, aki rongyos huszonöt dollárért fazonra vágja és be is szárítja.

Nancyt mindez nem hatotta meg. – Na és kivel tervezel lefeküdni? Talán a hébertanároddal?

Be kellett ismernem, hogy ezen a téren nem túl fényesek a kilátásaim.

Az elkövetkező hetekben a szokásosnál is többet gondoltam Alec-re. Aztán egy este, február közepe táján, egy megkérdőjelezhetetlen indokot találtam, amiért fel kellett tárcsáznom a számát: új személyes

csúcsot állítottam fel a súlyemelésben! Az után a sok idő után, amit együtt súlyzóztunk, nyilván Alec is szeretne tudni erről a fontos mérföldkőről az életemben. Annyira biztos voltam a dolgomban, hogy a megfelelő pillanatot kivárva, a barátaim várakozó üzemmód tanácsát figyelmen kívül hagyva, megcsörgettem Alec-et. Azonnal visszahívott, és közölte, hogy gondolt rám az utóbbi időben.

– Tényleg? – kérdeztem és már örültem, hogy felhívtam.

– Igen. Arra gondoltam, milyen jó, hogy idén senkinek sem kell Valentin-napi képeslapot vennem. Láttad az új Brooks és Dunn klipet?

A hangjából tudtam, hogy viccel, de mégis össze voltam törve. Az expasim boldog, miközben nekem csak két extra tányér jut a súlyzón.

Úgy negyedóráig beszéltünk. Kérdezgettem az anyjáról, a furgonjáról és Bruce haverjáról, aki a járőrözésből átnyergelt a forgalomba. Alec barátságos volt, de azon kívül, hogy a kérdéseimre válaszolt volna, nem mondott semmit.

Szóval megtettem. Az első kapcsolatfelvétel. Ha egy űrlénnyel beszélgetek, az sem lett volna nagyon más. Megint itt lebegett az örök kérdés. Hogy van az, hogy a férfiak mindig képesek elzárni az érzelmeiket, akár egy csapot, és a nők vajon miért várják mégis az ellenkezőjét?

Igen, mondhatják, hogy a nők úgy vannak beprogramozva, hogy kiöntsék az érzelmeiket (még egy Kodak-reklámra is elérzékenyülnek), míg a férfiaknak megvan az a velük született képességük, hogy az érzelmeiket úgy kezeljék, mint egy rossz üzleti befektetést. Hát nem természetes, hogy a nők mindig valami másra számítanak? Megszállott romantikusként az érzelmek ugyanolyan gazdag skáláját éljük át egy kapcsolatból kilépve, mint amikor beleléptünk. (Nyilván ezért van az, hogy szinte mindig a nők telefonálnak először – kivéve ha a pasi véletlenül a nő előszobájában a földön felejtette a biciklis villáskulcsát és vissza akarja kapni.) A férfiak viszont a szakítás kérdésében elviselhetetlenül pragmatikusak.

Ha azt látják, hogy a kapcsolat kudarccal fenyeget, akkor az egyetlen ésszerű megoldás, hogy elébe mennek a további veszteség felhalmozásának, és érzelmi csődöt jelentenek.

Honnan ered ez a különbözőség? Ki tudja? Olyan, mint a gravitáció. Egyszerűen ott van. Visszavonhatatlanul. Láthatatlanul irányítja az életünket, de eddig még senki nem tudta kideríteni, hogy miért.

Miután letettük a kagylót, akár oda is szaladhattam volna az egyik tükörhöz, hogy „Ugye megmondtam?”, de igazából nem bántam meg, hogy felhívtam. Csak megerősített abban, hogy miért nem vagyok vele, mintha kellett volna a megerősítés (valószínűleg kellett). De ami még fontosabb, hogy végül tényleg ez térített észhez. Ettől a naptól fogva elmúlt minden késztetésem, hogy felhívjam.

Tehát egy újabb akadályt gördítettem el, de ettől nem lettem vidámabb. Igazából öt hónap után kezdtem belefáradni abba, hogy odategyem magam, hogy bemutatkozzam az új embereknek, hogy tanuljam a héber szavakat. Nem akartam abbahagyni, de ki kellett találnom valamit, hogy újra feltöltődjek energiával.

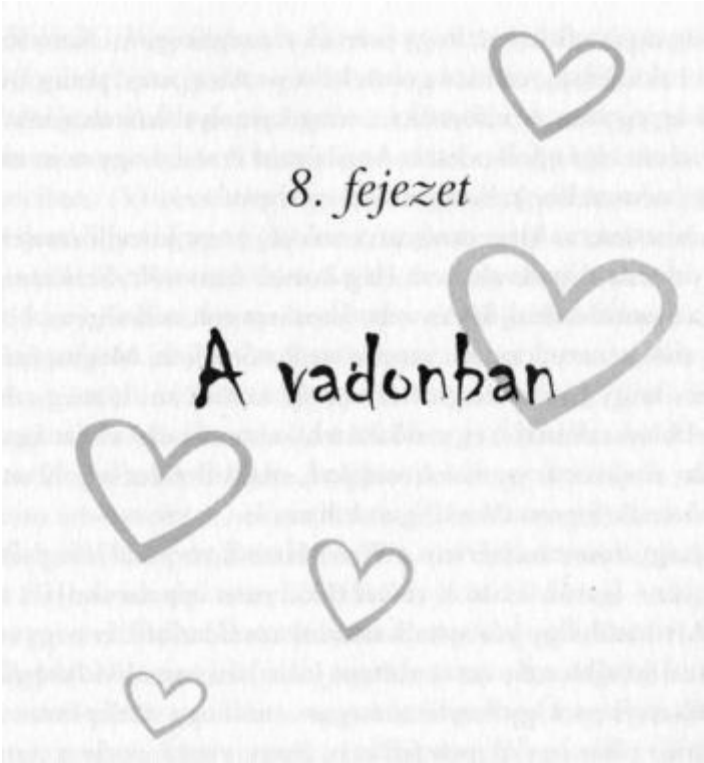

8. fejezet

A vadonban

A Wal-Martban történt, épp hólapátot vettem, amikor belém nyilallt: Nairobi!

Egyetemi barátnőm, Julie, három éve Nairobiban állomásozott, valamilyen közegészségügyi kutatásban vett részt, amiről mindig azt állította, hogy túl bonyolult ahhoz, hogy elmagyarázza, miről szól. Rendszeresen utazott olyan helyekre, mint Uganda, Malawi és Burkina Faso, de az e-mailjeiben soha semmi másról nem írt, mint hogy milyen fájdalmas vécépapírnak álcázott kartonpapírt használni.

Sokáig rágta a fülemet, hogy menjek el meglátogatni Kenyában, de mivel akkoriban minden gondolatomat Alec, majd pedig Bend foglalta le, egyszer sem fontoltam meg komolyabban az ajánlatát. Most viszont elgondolkodtam: Amikor azt érzed, hogy nem mész semerre, nem akkor kell elmenned valahova?

A winnemuccai kiruccanás arra volt jó, hogy kiszellőztessem a fejem, de sem elég távoli, sem elég hosszú nem volt. Szakítanom

kellett a monotóniával, környezetváltozásra volt szükségem, olyan helyre, ahol nem tudom, mi van a következő sarkon. Megint érezni akartam, hogy bármi megtörténhet. És különben is, még a legszuperebb nyaralásnál is egy idő után hiányozni kezd a saját ágyad. Talán ha elutazom egy távoli vidékre, majd Bendet is jobban az otthonomnak fogom érezni, gondoltam.

Úgyhogy amint hazaértem a Wal-Martból, azonnal lefoglaltam egy jegyet – igazából hatot, mivel Bend nem épp saroknyira van Kelet-Afrikától. Egy hónapra rá elindultam Bendből, és negyvenhat órával később már ott is voltam Julie háromszobás lakásában Nairobi szívében. Úgy éreztem magam, mint egy szétlapított vánkos, amire ráfér egy alapos felrázás, hogy visszanyerje a rendes formáját. Nagy megkönnyebbülést éreztem – és nem csak azért, mert annyit alhattam, amennyit akartam egy igazi ágyban. Egyszerűen jólesett egy olyan valakivel lenni, akivel közös múltunk volt. Bendben minden egyes nap újra kellett szőnöm az élettörténetemet. De Julie-val ősidők óta ismerjük egymást. Neki nem kellett elmagyaráznom, hogy bele voltam zúgva Sam Waterstonba, vagy hogy megőrülök a parmezános borjúért (a kedvenc kollégiumi kajánk volt), és hogy szerintem be kéne vezetni a félszületésnapokat. Julie elővette a scrabble-táblát, betette az egyik kedvenc filmünket, és felvettük a fonalat ott, ahol utoljára elengedtük: a manhattani lakásában öt évvel azelőtt. Lelki füleimmel máris hallottam Nancy korholását. „Várj csak, azt akarod mondani, hogy átutaztad a fél világot azért, hogy társasjátékozz és videózz egyet?”

Julie-val néhány napig lófráltunk ide-oda, de aztán egyedül maradtam, mert nem volt három szabad hete, hogy körbekalauzoljon Kenyában. (Viszont megengedte, hogy az egyik munkaútjára elkísérjem, így végre megtudtam, hogyan segít az emberiségen: ül egy asztal körül tíz másik emberrel, és azon vitatkoznak, hogy milyen kifejezéseket szerepeltessenek a demográfiai felmérésekben.) A látogatásom idején a turizmus éppen holtponton volt Kenyában, mert az utóbbi időben megszaporodtak a késelések, lövöldözések, egyetemi lázadások, valamint a kolera és a malária halálos áldozatai.

De Julie azt mondta, hogy ennek én csak örüljek, mert így potom áron szerzett nekem luxusszállást Kenya egyik első számú szafariparkjában, Amboseliben, ami vad elefántcsordáiról, gnúiról és a Kilimandzsáróra nyíló kilátásáról híres. Ennél radikálisabb környezetváltozásról nem is álmodhatnék, gondoltam.

Egyedül ültem a hatüléses repülőn, ami a dzsungelbe vitt. Land Roverrel vittek a szállásra, egy akácfaligetben megbújó sátortetős kunyhósorhoz. Úgy tizenöt inas fogadott élére vasalt, vörös színű egyenruhában, azon versengve, ki cipelje a csomagomat. Kíséret vezetett a luxussátramhoz, amiben volt egy hatalmas duplaágy, modern toalettfelszerelés (puha, kétrétegű WC-papírral) és egy külön terasz, ahol egy kancsó tea várt rám. Bár élveztem a királyi fogadtatást, mégis olyan érzésem volt, mint aki a mézeshetét tölti, csak épp a férj maradt le. A szállás kísértetiesen csendes volt – a *Ragyogás* és a *Távol Afrikától* keveréke –, de csak az első reggelinél tűnt fel az elegáns szabadtéri étkezőben, hogy tényleg mennyire kong az ürességtől: rajtam kívül egyetlenegy vendég volt. De minő szerencse! Magas és széles vállú férfi, sűrű, barna hajjal, aki halványan Pierce Brosnanra emlékeztetett.

Bizonyára az egzotikus környezet is benne volt, de hirtelen vadonatúj lehetőségeket láttam megnyílni magam előtt, akár egy csöpögős hollywoodi filmben. Vacsora után egy látszólag ártatlan italmeghívás a verandán, sejtelmes párbeszéd a holdfényes ég alatt. A sármos idegen megfogja a kezem, és magával húz a hálószobájába, ahol letépjük egymásról a ruhát, beugrunk az ágyba, majd forrón és verejtékesen szeretkezünk egész hajnalig. Másnap reggel koccintunk Afrika csodáira, a véletlenre, ami összehozott bennünket, az egyedül utazás váratlan előnyeire, de persze leszögezzük, hogy ez csak egy giccses nyaralós flört volt. Milyen csodálatos, hogy az élet ilyen meglepetéseket tartogat, gondoltam.

Ámde első körben meg kellett ismerkednem ezzel a titokzatos férfival, és a feladat nem is volt olyan egyszerű, mivel négy asztalnyira ültünk egymástól. Mialatt egy csapat unott pincér és

leszedő fiú figyelte kibontakozó drámánk első jeleneteit, vacsorapartneremmel hosszú pillantásokat vetettünk egymásra, biccentettünk, majd hirtelen a tányérunkra szegeztük a tekintetünket. A saláta után odasétáltam az asztalához, bemutatkoztam és megkérdeztem, hogy leülhetek-e mellé. „Örömömre szolgál”, felelte.

Alig néhány másodperc múlva új ismerősömmel, George-dzsal fantasztikus felfedezést tettünk: mindketten oregoniak vagyunk! Felejtsd el a csöpögős mozifilmet! Ez maga volt a Tom Hanks– Meg Ryan romantikus komédia! 35 percnyi repülőútra lakunk egymástól, és 12000 mérföldet utaztunk az afrikai vadonba, hogy találkozzunk és egymásba szeressünk! Már láttam magunkat, ahogy az oregoni házunkban a fenyőfabungalónk tornácán üldögélünk, és koccintunk Afrikára meg a kiszámíthatatlan sorsra, ami összehozott bennünket, s az idilli boldogságra, amit már egy éve élvezünk mint férj és feleség.

Az ábrándozásból pár perc múlva tértem magamhoz, amikor is felfedeztem, hogy George, aki Portlandban volt történelemprofesszor, valójában egy beképzelt hólyag. Anélkül, hogy rákérdeztem volna, közölte, hogy kétszer nyert „Az év tanára” díjat, tizenkét könyvet írt és a harminckilencedik adósávba tartozik.

Három végtelennek tűnő napot töltöttem George-dzsal, akivel nemcsak együtt ettünk, de a Land Rovert is közösen használtuk, és együtt mentünk a szafariutakra.

A „beképzelt hólyag” mellé hamarosan az „unalmas” jelzőt is ráaggathattam. Nem mintha az elefántok nem lettek volna lenyűgözőek, de kissé nehéz élvezni Afrika érintetlen szépségét, ha közben egy olyan pasas mellett ülsz, aki egy Kodak-üzletnyi felszerelést hoz magával, és folyton olyanokat mond, hogy „ha borotvaéles képet akarunk készíteni egy F4 AFS-sel Gitzo fémszálas állványon, akkor a makrózáshoz mindenképpen alul kell exponálnunk”.

Amboseli tartózkodásom vége felé kínomban már kész lettem volna egy megvadult gnúcsorda elé vetni magam.

Ekkor kezdtem rádöbbenni az egyedül utazás hátrányaira, például, hogy összekerülsz idegenekkel, akik az agyadra mennek, és nem tudsz tőlük megszabadulni. Nem George volt az egyetlen utastársam, akitől a falra másztam. Amikor a kenyai tengerpart felé vonatoztam, egy kilencéves kislánnyal aludtam egy közös emeletes ágyon, aki tizennégy órán keresztül szinte megállás nélkül ugyanazt a Coca-Cola-reklámdalocskát dúdolta. Másrészt, ha egyedül utazol, nincs akivel ott helyben megoszthatnád a kalamajkákat. Így már nem is találtam viccesnek, hogy egy rinocéroszszobor-árus órákon át üldözött, és kis híján otthagytam a fogam egy taxiban, aminek az ajtaját belülről nem lehetett kinyitni, be volt törve a szélvédője és a lökhárítójára ez a matrica volt kiragasztva: „Isten áldása legyen a kezemen, hogy biztonságosan vezethessen."

A kirándulás végére alig vártam, hogy visszatérhessek a nyugalmas Bendbe. Hazafelé menet az utolsó repülőátszállásnál, a Portlandből induló késő éjszakai járaton bizonyosodtam meg arról, hogy jó helyre megyek. Tudniillik ekkor eszméltem rá, hogy nem szerveztem meg a fuvart a reptérről haza. Ahogy a gép földet ért, ösztönösen felkiáltottam: – Hé, valaki el tudna vinni a nyugati oldalra? – Kenyában – vagy akár Los Angelesben – ennyi erővel azt is nyugodtan megkérdezhettem volna, hogy „Hé, nem akar valaki elrabolni, megerőszakolni és a holttestemet bedobni egy csatornába?" De Bendben nyugodt lélekkel elfogadhattál egy fuvart egy idegentől. Egy hosszú hajú, snowboardos tizenéves már jelentkezett is. – Nem probléma! – mondta. – Én a keleti oldalra megyek, de szívesen elviszem. – Micsoda remek hely ez a Bend!, gondoltam magamban.

Amikor aznap éjjel beléptem a bejárati ajtón, azt a kellemes bizsergést éreztem, amire vártam. Jó érzés volt újra otthon lenni. Winnemuccában belekóstoltam az unalomba, Kenyában az egzotikumba – és mindkét szélsőség után még kedvesebbnek láttam Bendet, mint valaha. Friss szemmel nézve, újra eszembe jutott, hogy miért szerettem bele már az első találkozáskor. Igen, egy kicsit magányos voltam, de még mindig jobb a saját otthonodban

magányosnak lenni, mint másutt. A következő néhány napban visszarázódtam a megszokott kerékvágásba, és eltökéltebb voltam, mint valaha, hogy Bendben jól érezzem magam.

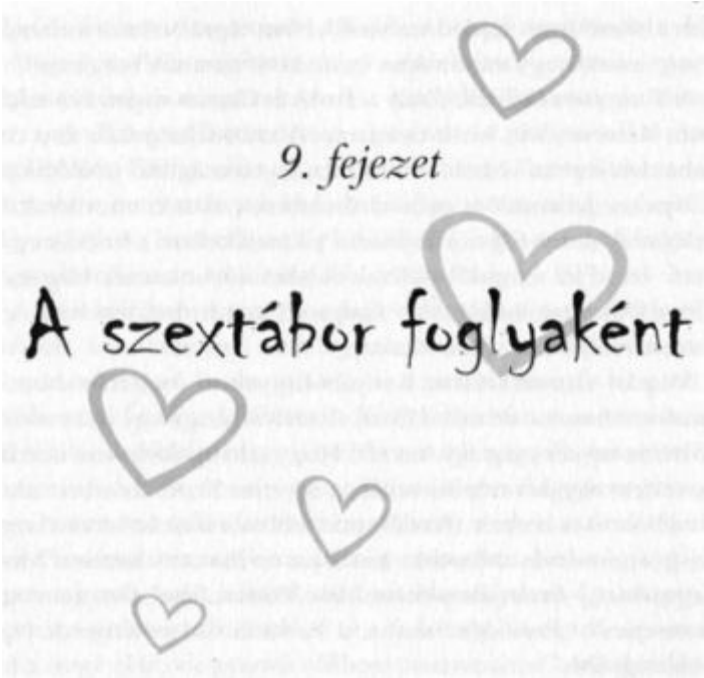

Hihetetlen, hogy egy félévnyi üresjárat hatására milyen radikálisan át tudnak alakulni a nézeteim. Pár éve, ha valaki kiejtette a száján, hogy „Mediterrán Klub”, a szememet forgattam, és megvetően felnevettem: „Miért akarnék egy mesterséges paradicsomban tölteni egy hetet egy műrománc kedvéért?” Ám néhány hétre rá, hogy visszatértem Kenyából, megkért az egyik női fitneszmagazin szerkesztője, hogy írjak cikket egy csak felnőtteknek meghirdetett Mediterrán Klubról. Magam is meglepődtem, de rávettettem magam a lehetőségre. A Mediterrán Klubban végre biztosra mehetek, olyan, mintha egy mesterséges halastóhoz mennék horgászni!

A Turkoise nevű üdülőhely a Turks és Caicos-szigeteken található, Kuba mellett, kicsit nyugatra a Karibi-félszigettől, és a cég weboldala szerint a Mediterrán Klub „legtársaságibb” üdülőfaluja. A képeken lebarnult és gyönyörű emberek úsztak, vitorláztak és sétálgattak kézen fogva a hajladozó pálmafák alatt. „Az ötlet egyszerű: érezd jól magad!” – állt az oldalon. Itt nincsenek idegenek – legalábbis nem sokáig. Úgy hangzott, mintha befizetnének egy

„keresem a párom” álomutazásra.

Miután visszaérkeztem Kenyából, gyorsan visszarázódtam a bendi rutinomba, de nem láttam akadályát, hogy egy ilyen móka kedvéért tegyek még egy kitérőt. Hogy ráhangolódjak az utazásra, vettem egy-két trópusi ruhát az egyetlen bendi üzletben, ahol ilyen holmikat árultak. (Azelőtt már többször is eltűnődtem, hogy egy gyapjúmániás sí városban kinek jut eszébe ott vásárolni. Most megtudtam.) Aztán elrepültem New Yorkba, ahol elcsíptem egy charterjáratot Providencialesbe, a Turks és Caicos-szigetek legfőbb szigetére.

Ahogy végignéztem az utastársaimon – a Long Island-i partizós csajokon, az összetenyerelő, vasalt ingű fiatalembereken, akik valamikor egyetemi kolesztársak lehettek, a meghunyászkodó elvált férjeken és vállalati nagykutyákon, akik alig várják, hogy végre kiengedhessenek –, azt éreztem, hogy ez az egész kísértetiesen hasonlít a gimnáziumi nagy tanulmányi kirándulásunkra, csak felnőtt változatban. Akkor valójában az ország Burger Kingjeit jártuk végig, néha útba ejtve egy-egy történelmi műemléket. Emlékszem, az első nap csordultig tele voltam várakozással, és a buszra felszállva szemügyre vettem a többi hetedikest. Irigykedve néztem a csinos, miniszoknyás lányokat – nem fért hozzá kétség, hogy népszerűek lesznek –, és azon tűnődtem, hogy a bermuda rövidnadrágomban lesz-e esélyem, hogy velük hajtsak a szintén nagyon népszerű, helyes srácokra. Ám hat héttel később az egyetlen siker, amit elkönyvelhettem, hogy visszavertem a langaléta Howard közeledését, aki fanatikusan gyűjtötte a baseballkártyákat, vastag térdzoknit hordott és pelyhedzett a bajsza. Most, ahogy a repülő felemelkedett a Kennedy reptér kifutópályájáról, azon drukkoltam, hogy a Mediterrán Klubban jobban teljesítsek.

Amint kiléptem a gépről, a hajam rögtön szétugrott a karibi párában, és akkora lett, mint egy óriási vattacukor. A ruhámon pont az ellenkező hatást váltotta ki a páradús levegő: rátapadt a combomra. Úton a Mediterrán Klub felé kíváncsian bámultam kifelé a busz ablakán, hogy minél hamarabb megpillantsam a trópusi paradicsomot,

de nagy megrökönyödésemre egy árva pálmafát sem láttam a széles látóhatáron. Providenciales, amit a helyiek csak Provónak becéznek, csupán egy homokos, bozótos, kietlen pusztaság volt, amit bankok, biztosítótársaságok és éjjel-nappali élelmiszerüzletek tarkítottak – az a fajta hely, amelyről messziről ordít, hogy „Hé, ide gyertek offshore pénzmosásra!”. Már kezdtem azt hinni, hogy rossz szigeten kötöttünk ki, amíg át nem léptük a Mediterrán Klub kapuját. Ekkor a táj mintegy varázsütésre átváltozott, és buja pálmafaligetek és bougainvilleák közt találtuk magunkat. Mintha egyenesen egy olcsó kategóriájú, technicolor filmforgatásba csöppentem volna bele.

Ahogy kiszálltunk a buszból, éljenező Mediterrán klubos alkalmazottak kettős sorfala között hajtottak át bennünket, ami látványra olyan volt, mintha gyümölcsöt nyomogattak volna, hogy nem hibás-e. A többi vendég láthatóan élvezte a kitüntetett figyelmet, én viszont, a 220 voltos hajammal meg a testemre tapadt ruhámmal, siettem befelé, ahogy csak bírtam.

Azt az utasítást kaptuk, hogy vigyük fel a csomagjainkat a szobánkba, majd menjünk vissza eligazításra. Elvezettek egy épülethez, ami nem volt sokkal szebb, mint az egyetemi kollégium. A szobám a második emeleten volt. Nem volt benne se tévé, se telefon, viszont az ablakban volt légkondicionáló, amire azonnal rácuppantam. Amikor eléggé lehűltem ahhoz, hogy lehámozzam a combomról a ruhát, elsétáltam a szabadtéri teátrumba az eligazításra.

Körbenézve láttam, hogy az üdülőhelyet úgy alakították ki, hogy a hatszáz vendég a lehető legjobban szórakozzon a napsütésben – két medence, tengerparti röplabda-, kosárlabda- és teniszpályák álltak a rendelkezésünkre. A tengerpart közelében táblák irányítottak a búvárközponthoz és a vízisíkikötőhöz. Gyakorlatilag minden helyszín hemzsegett az emberektől, s én azon tűnődtem, hogy vajon fenn a szobákban is ilyen sűrűn zajlik-e az élet.

A legmozgalmasabb helyszín az eligazítás helye volt, amit Lulu, a falu vezetőnője, egy negyvenes, bronzbarna spanyol nő vezényelt, akinek hosszú barna haja többet fedett a testéből, mint a kék

szaténbikinije. Miközben Lulu úgy pörgött maga körül, akár egy bokszoló a ringben, bemutatta a csapatát – a vízisportok felelősét, a tenisz felelősét, a margarita koktélok felelősét és így tovább – a közönség mindenkit olyan ovációval üdvözölt, amit legalábbis a Super Bowl első támadásánál lehet hallani. Lulu elmagyarázta a Mediterrán Klub zsargonját. A csapattagokat GO-nak hívják, ami a francia Gentils Organisateurből ered, a klub francia menedzsmentjének a döntése folytán, és annyit jelent: Kedves Szervezők. A vendégek GM névre hallgattak, a Gentils Membres után, ami Kedves Vendégeket jelent.

Aztán elmondta a fontos tudnivalókat, és mindegyiket a Mediterrán Klub sajátos éljenzésével nyomatékosította: ez egy sivítóan magas, kicsit rikoltó hang, olyasmi, mint amilyet a feketenyakú vadlibák adnak párzási időszakban. A legtöbb utastársam már ismerte ezt a szokást, így vidáman rikoltozott Luluval. Én bármennyire is próbáltam, sehogy sem tudtam belerázódni a rikoltozós hangulatba. A hang egyetlenegy kérdést váltott ki belőlem: „Kik ezek az emberek?”

A hét során nagyjából mindent megtudtam a GM-ekről, amire kíváncsi voltam. Először is a Mediterrán Klubot a „szinglik mennyországának” nevezni nagyjából olyan megtévesztő, mint a *Jóbarátok* at egy New York-i harmincasok bandájának. A leírás végtelenül elnagyolt és leegyszerűsített. Igen, a Turkoise üdülőhely egy különálló, erotikusan működtetett minitársadalom volt, ahol vadidegenek vegyültek egymással, akik mindent megtettek, hogy kölcsönös vonzalmat leljenek egymásban. Kis pszichodrámák játszódtak le minden egyes nap minden percében – a közeledések, a flörtök, a kétségek (elég csinos? eléggé leittam már magam?), és aztán vagy szabad volt a pálya, vagy nem. Akár szexszel végződött, akár nem (és ahogy a beszélgetésekből kivettem, volt szex bőven a GM-ek között) a két fél utána többnyire továbbállt, és újabb élvezeteket keresett.

De nem egy mindenkire szabott párosodási rituáléról volt szó. A GM-ek ösztönösen a saját fajtájukkal keveredtek, ami azt jelentette,

hogy az üdülő a harmincéves korhatárnál, a nagy vízválasztónál volt kettévágva. Az egyik oldalon voltak a lebarnult és gondtalan huszonévesek, míg a másik oldalon a harmincon túliak, akik vastagon kenték magukra a napkrémet, és szemmel láthatóan kissé görcsösen igyekeztek jól érezni magukat.

A fiatalabb csapatnak elég volt egy-egy nagyobb adag margarita sok jégkockával, hogy jól érezze magát. Az idősebb bagázsnak viszont szervezett programokra volt szüksége – szörfórákra, búvárkodásra, vízilabdázásra. Aztán ők is odasereglettek a margariták köré.

És ott voltam én – harmincévesen, pont a nagy vízválasztó fölött. Ahogy az egyik irányba néztem, tudtam, hogy azok az idők már elmúltak, amikor a felnőttlét abban merül ki, hogy én fizetem a telefonszámlámat, és a házasság éppoly hidegen hagy, mint a nyugdíj-előtakarékosság. De ahogy a másik oldalra pillantottam, elbizonytalanodtam. „És most olyan leszek én is, mint ők?”

Egy hétig bizony nem volt más választásom. A magazinom gondoskodott róla, hogy így legyen, mivel a szerkesztőm megkért, hogy vegyek részt minden olyan programban, ami vonzza a harmincon túliakat. Nos, idővel kiderül, hogy mint a gimis kiránduláson, a menők közé kerülök vagy lúzer leszek-e?

A beavatásomra azonnal sor került. Délután, az eligazítás után, az első ebédnél az étteremben azonnal bedobtak a mély vízbe. Egy hostess odaültetett a harmincon felüliek asztalához, és még mielőtt a garbanzo babot a villámra szúrhattam volna, egy vidám szőke nő a jobb oldalamon felém fordult és csacsogni kezdett. – Szóval, mondom a teniszedzőnek, hogy figyu, KI VAN zárva, hogy lefeküdjek veled! Úgy értem, persze, hülyéskedek vele meg minden, de ha azt hiszi, hogy többet is kap, hát akkor egy totál idióta.

Erre én csak annyit tudtam kinyögni: – Suzanne vagyok. Találkoztunk már?

A tőlem balra álló pasas, aki úgy nézett ki, mint Fred Astaire, csak

még vékonyabb kiadásban és nagyobb ádámcsutkával, elmagyarázta, hogy a szobatársával kitaláltak egy titkos kódrendszert – a befőttesgumik az ajtókilincsen például azt jelentik, hogy valamelyiküknek „kapása van”.

Hirtelen nem tudtam, mit is felelhetnék erre a nyitásra, valamit motyogtam arról, hogy mennyire várom a búvárkodást, és próbáltam felidézni magamban, hogy miért is akartam eljönni erre az utazásra. Most mit kényeskedem? Itt van egy sereg pasas, akik nagyon is motiváltak egy ártatlan románcra. Nincs is más dolgom, mint hogy találjak valakit, aki engem is ugyanennyire motivál.

A hét elején még láttam egy szikrányi reménysugarat. Délután a medence mellett, a huszonévesek földjén heverésztem, ahol kezdtem örülni, hogy belebotlottam egy jóképű pénzügyi elemzőbe, akinek ráadásul brit akcentusa volt. Ám ő egy rövid, kellemes társalgás után megnyomogatta a bicepszemet és így szólt: – Soha nem értettem azokat a nőket, akik súlyt emelnek – azzal felállt és továbbállt. A karom távolról sem úgy nézett ki, mint Xenának, és legszívesebben utánakiabáltam volna, hogy „Hé! Én meg sose értettem azokat a pasasokat, akik úszógumit növesztenek!” De végül letettem róla.

Sajnos ennél messzebb nem jutottam. Körülbelül negyvennyolc óra elteltével elég nagy mintát vettem a teljes élményrepertoárból ahhoz, hogy levonjam a következtetést: a Mediterrán Klubot látogató férfiak nem abba a demográfiai populációba tartoznak, akikre nekem szükségem van.

Ezt a legékesebben talán annak a magas, sovány, szőkésbarna hajú GM-nek az esete példázza, akivel a medence szélén találkoztam. – Képzeljétek, én egyszer meztelenül pózoltam egy pornómagazinban – mondta félhangosan, hogy mindenki hallhassa, holott a beszélgetés teljesen más mederben folyt. Majd feltűzött a szobájába, és pár perc múlva megjelent, kezében a magazinnal, amit büszkén körbeadott. Bevallom, hogy puszta morbid kíváncsiságtól vezérelve rápillantottam a lapra, és nem hittem a szememnek. Nem a fotón akadtam ki, hanem a dátumon az oldal alján. A magazin tizenkét éve

jelent meg.

Gyorsan végigpörgettem magamban az összes ciki dolgot, amivel az életem során megaláztam magam, és arra jutottam, hogy ez, hogy valaki a saját tizenkét évvel ezelőtti meztelen fényképét hordozgassa magával, mindegyiket messze überelte.

Miután leszögeztem magamban, hogy itt semmi reményem a szexre, kicsit lehangolódtam, de hamar felderített a gondolat, hogy ellentétben a többi GM-mel én pénzt is kapok azért, hogy itt vagyok. A munka miatt kitartóan látogattam a Mediterrán Klub összes programját, semmit sem hagytam ki.

Egyik reggel stretching órán voltam, amit egy savanyú belga nő tartott, akinek elkelt volna néhány segéd, hogy a mellét visszatuszkolják a fehér, flitteres tornadresszébe. – Jól van! Most pedig ugráljunk! – utasított bennünket, s ő maga mintha minden izommunka nélkül csinálta volna a gyakorlatot. (Mellékesen jegyzem meg, hogy ha olvasta volna legalább az egyik cikkemet a hetvennyolcból a „Feszesebb has, vékonyabb comb” változatára, akkor tudná, az ugrálás már rég tiltólistán van.) Később elmentem vízi aerobikra, ahol az oktató felszólított minket, hogy álljunk körbe, és mindenki masszírozza meg az előtte állót. Ujjaimat az előttem lévő férfi csapott vállára helyeztem, és magam mögé pillantottam. Egy pocakos, középkorú francia férfi cirógatta a nyakamat, akinek a bal oldalra átfésült haja most az arca jobb oldalára tapadt. Kisiklottam és a szobámba menekültem, hogy lezuhanyozzak és szundítsak egyet.

A búvárkodás helyszínén a GO felszólított minket, hogy keressünk magunknak párt. Még mielőtt felderíthettem volna a lehetőségeimet, egy iksz-lábú nő, akit Shirley-nek hívtak, rikoltozva jött oda hozzám: – Leszel a párom, ugye? – Aztán egy hajóra tereltek minket és elvittek egy korallzátonyhoz, ami úgy egy kilométernyire lehetett a parttól. Miután bepréseltük magunkat a maszkjainkba és az uszonyainkba, és kiugrottunk a hajóról, akkor döbbentem rá, hogy a vízben több GM van, mint hal. Negyedóra múlva feladtam, visszamásztam a csónakba, és a következő félórában élveztem az egyedüllét nyugalmát. Ám

néhány perc múlva ismerős rikoltozás riasztott fel a szunyókálásomból. – Arról volt szó, hogy *párban* maradunk! – mondta az iksz-lábú szemrehányóan. – Ez volt a *szabály*. Ez így nem volt *biztonságos*. *Egyáltalán* nem volt az.

Számomra is meglepő volt, hogy ennyire tudok utálni valakit, akit kevesebb mint két órája ismerek.

Bár a GM-ek többségének, idősebbeknek és fiataloknak szemmel láthatóan az üdülőhely maga volt a nirvána, néha azért belebotlottam olyanokba is, mint én, akik azt gondolták, hogy egy hét egy olcsó motelben az iowai betonrengetegben is kellemesebb lett volna, mint ez. Egyik nap ebédnél együttérzően hallgattam egy pufók, csüggeteg, negyvenes patológust. Majdnem elsírta magát, amikor megemlítettem neki, hogy nekem mint újságírónak egyágyas szobát adtak. A legtöbb GM-et véletlenszerűen osztották be egymás mellé a kétágyas szobákba, és őt a szobatársa három egymást követő éjszakán át kizárta. – Csak akkor engedett be – mondta a doktor –, amikor azt akarta, hogy segítsek neki megtalálni a Zoloftját.

Ismerik a filmet, az *Időtlen időkig*, amiben Bill Murray újra és újra átéli ugyanazt a pokoli napot, mindaddig, míg végül sikerül helyrehoznia? Egy idő után pontosan ilyen lett nekem a Mediterrán Klub – csak épp nekem soha nem sikerült helyrehoznom ezt a napot. Minden nap tökéletesen egyforma volt, ugyanabban az időben ugyanazok a programok. Délben a medencénél felsorakoztak az animátorok, és megtáncoltatták a GM-eket – mindehhez bonyolult kézjelzéseket alkalmaztak és olyan szavakat, mint „napsütés”, „holdfény” és „boogie”. Délutánonként egy pasas a zongoránál ugyanazokat a dallamokat játszotta ugyanabban a sorrendben. Megfogadtam, hogy ha még egyszer az életben meghallom a *Candle in the wind* számot, belefojtom magam egy dézsa margarita koktélba. Az esti műsor többnyire egy musical-vígjáték volt, amiben volt rengeteg playback, férfiak női ruhában, vízzel telt lufikkal vagy anélkül, és letolt cső-toppal.

A hét közepe tájára elég anyagot gyűjtöttem a felhőtlen sztorihoz,

amiért fizettek, így egyre többször tűntem el az üdülő egyetlen csücskében, ami többnyire üres volt: az edzőteremben. Senki sem utazik el a Karib-szigetekre azért, hogy lépcsőzhessen.

Az utolsó napokban, egyik este a vacsoránál, eszembe jutott Julius nagyapa egyik kedvenc mondása: „Semmi sem olyan rossz, hogy ne lehetne még rosszabb." Sally mellé, egy viharvert, szőke provói lakos mellé ültettek, aki csak aznap este látogatott át a Mediterrán Klubba a szigetről. Az állam is leesett, amikor elmesélte a tragikus történetét. Húsz évet élt le Manhattanben a férjével, akit elhagyott egy festőért, vele költöztek Provóba. Az összes pénzét elköltötte az új házukra, amit az interneten talált. Amint berendezkedtek, Sally rájött, hogy új szerelme egy csóró alkoholista, a trópusi paradicsomuk a drogdílerek bozótos menedékhelye, az álomháza pedig egy vasat sem ér. Ott rekedt Provóban, nem tudja eladni az ingatlanát, és nap mint nap imádkozik, hogy betérjen egy-két vásárló a strandfelszerelési boltjába, ráadásul a helyi önkormányzattal is meggyűlt a baja amiatt, hogy nem fizette rendesen az adót.

A Sallyvel való találkozás után kicsit toleránsabb lettem a Mediterrán Klub iránt. Ha ő két évet kibírt Provóban, akkor én csak megbirkózom még két nappal a Turkoise üdülőfaluban.

Igaz, ez még azelőtt volt, hogy elmentem volna arra a romantikus alkonyi hajókázásra, amit a szerkesztőm a lelkemre kötött, hogy ne hagyjak ki. Én értem a hajóra utolsónak, és egy darabig odaszorultam egy csapott állú és vállú pasi mellé, aki egy bronxi autószalonban volt vezetőhelyettes, és akinek olyan hosszúak voltak a lábkörmei, hogy gitárpengetőnek is használhatta volna őket. Átmenekültem a hajó túlsó oldalára, ahol egy olyan nő mellé kerültem, aki már ötödszörre jött ide, ebbe a Mediterrán Klubba. Rögtön elmesélte, hogy ő teljesen biztos benne, hogy előző életében volt két vizslája.

Az ötödik napra kitaláltam egy még a lépcsőzőnél is jobb túlélési stratégiát: naponta tizennégy órát aludtam.

A hetedik és egyben utolsó estén a vacsoránál azt éreztem, hogy még maradt bennem egy nagyon minimális kedvesség, így

bemutatkoztam az asztal túlsó oldalán ülő hatvanas férfinak. Olyan volt a bőre, mint a rinocérosznak, és festett szőke haja narancsszínűre váltott a napon.

– Mondja csak, ön hová való? – kérdeztem a szokásos mediterrán klubos nyitószöveggel.

– A Mediterrán Klubba – felelte.

– Úgy értem, hol él?

– A Mediterrán Klubban.

Elmesélte, hogy a gyógyszeriparból ment nyugdíjba, és öt éve faluról falura vonszolta három bőröndjét, sehol sem maradt tovább egy-két hónapnál, sehol sem eresztett gyökeret. Itt nem zavarta, hogy nem tér hozzá az újságokhoz, a tévéhez vagy a külvilághoz, és attól sem tartott, hogy az életmódja akadályozná egy tartós kapcsolat kiépítésében. Nemrég, egy mexikói üdülőben, beleszeretett egy francia nőbe, aki boldogan otthagyta a párizsi munkáját, hogy ideköltözzön hozzá a Mediterrán Klubba. Sajnos a kapcsolat zátonyra futott. – Két hét után – mondja elrévedő tekintettel – rájöttünk, hogy nem vagyunk egymásba szerelmesek. Talán a korkülönbség volt az oka. A lány huszonhárom éves volt. Visszaküldte Párizsba, és most keresi az utódját.

A buszon a reptér felé szinte tapintani lehetett a csalódottságot, főleg a nők körében.

Amennyire láttam, kétféle tapasztalatban lehetett részük: vagy nem feküdtek le senkivel, vagy a szexpartnereik úgy dobták el őket, mint a rágópapírt. Ekkor döbbentem rá, hogy végrehajtottam a lehetetlent. Eltöltöttem egy teljes hetet a Turkoise-ban anélkül, hogy akár népszerűvé, akár lúzerré váltam volna.

Ha a Mediterrán Klubnak volt bármilyen haszna, akkor az volt, hogy megint csak eszembejuttatta, milyen jó dolgom is van Bendben. Nairobi és Provo után kiöltem magamból a csavargási vágyat, és immár tökéletesen meg tudtam elégedni a sima, egyszerű buja vággyal.

10. fejezet

Bend

A harmincegyedik születésnapomat egy kedves, okos szingli sráccal ünnepeltem, ami remek fordulatot jelentett volna, ha nem egy tizenhárom éves fiúról lett volna szó.

A szülinapom épp a bármicvójának a napjára esett, ami a második volt Bendben. Néhány hónappal korábban elmenteni a közösség első bármicvójára, ami akkora esemény volt, hogy megtöltötte a metodista templom teljes alagsorát. A 2-es számú bármicvó fiút nem is ismertem, de aggódtam, hogy elmúlik az újdonság varázsa, és üresek lesznek az összehajtható székek az ő nagy napján.

Puszta jó szándéktól vezérelve döntöttem úgy, hogy elmegyek (az áldozatvállalást megkönnyítette, hogy nem volt más programom). A piknik-vacsorán valaki megemlítette, hogy ma van a születésnapom, mire a hatvanvalahány éves vezetőnő elborzadva fordult oda hozzám:
– És velünk tölti?

Amikor hazaértem a vacsoráról, hangüzenet várt a nagyszüleimtől.

– Remélem, megérem, hogy férjhez menj! – mondta Nusi nagyi.

– Tudod, kislányom, harmincegy évesen öregebb vagy, mint harmincévesen – kontrázott rá nagyapa.

Ledőltem az ágyamra és felidéztem a harmincadik születésnapomat, amit Alec barátnőjeként töltöttem Pohnpei szigetén Guam mellett. És most ki vagyok? Egy bármicvó töltelékember.

A szülinapokon a halk ketyegés valahogy hangos kongássá tud változni. Tekintetbe véve, hogy mi történt – vagy nem történt – az életemben, a mostanit olyan erősen hallottam, mint a Big Ben déli harangszavát.

Be kellett látnom, hogy Bendben az életem nem pontosan úgy alakult, ahogy elterveztem. Senki nem vádolhatna azzal, hogy nem próbálkoztam. Csatlakoztam, tekéztem, dekoráltam, randiztam, síeltem, tanítottam, tanultam, bicikliztem, lépcsőztem, és próbáltam beolvadni a város életébe, de közel egyévnyi erőfeszítés után még mindig nem találtam senkit Bendben, akivel közösen kezdhettem volna újra az életemet. Még csak a közelébe sem jutottam.

Néhány hónapra rá, hogy megjöttem a Mediterrán Klubból, döbbentem rá erre. Amikor beléptem az ajtón, két sürgető hangüzenet várt Jillian barátnőmtől. „Mindenképpen hívd fel ezt a pasast! Steve Meyernek hívják” – mondta az elsőn. „Író, és szombat este ráér.”

Pár órával később: „Komolyan mondom – hívd fel a pasast!”

Jillian lelkesedését hallva én is annyira bizakodó lettem, hogy vissza sem hívtam a szokásos kikérdezésre. Tüstént felhívtam Steve-et, és megbeszéltük, hogy másnap együtt kávézunk. Azt mondta, hogy barna bőrkabát lesz rajta.

Amikor besétáltam a Starbucksba, csak egy férfit láttam barna bőrkabátban, akinek felül tök kopasz volt a feje, és a maradék haja a füle alatt futott körbe, mint a szerzeteseknek.

Semmi bajom az idejekorán kopaszodó férfiakkal, csak épp Steve

nem ilyen volt. Úgy ötvenötre saccoltam. Egymásra sandítottunk, majd végül hitetlenkedve kinyögtem.

– Te vagy ...öö…Steve?

Mindketten zavarban dadogtunk valamit, majd odaballagtunk egy asztalhoz, ahol két dolgot tudtam meg Steve Meyerről: (1) Összesen három napja találkozott Jilliannel, Bend egyetlen ír kocsmájában, és (2) nem író volt, hanem bíró – futballbíró, aki Los Angelesből költözött Bendbe.

Amint hazaértem, azonnal felhívtam Jilliant magyarázatot követelve, de csak annyit kaptam, hogy „Tök sötét volt, és nagy hangzavar is" meg „Honnan kellett volna tudnom? A pasason baseballsapka volt!"

Amikor letettem, kénytelen voltam elgondolkodni, hogy vajon Jillian betett-e már a reménytelen szingli nők kategóriájába? Akiknek elég egy pulzus meg egy pénisz? Elég rosszul éreztem magam a bőrömben.

Szerencsére néhány héttel később egy másik barátnőm egy sokkal ígéretesebb delikvenssel hozott össze, Bobbal, egy harmincnégy éves környezetvédelmi tanácsadóval. Miután telefonon hosszasan előszűrtem, megtudtam, hogy a bendi iskola-, park- és szabadidőközpont-bizottságoknak a tagja, ezenkívül a Humanitárius Segély bizottságában és a Nővérek és Fivérek bizottságában is tag. Továbbá – és ez kissé fura volt egy szingli pasastól – önkéntes a helyi kórház koraszülött csecsemőknek kidolgozott „ringató" programjában. Bár kicsit gyanús volt a túlteljesítése (mit akar bizonyítani? Milyen űrt akar betölteni? Lesz rá ideje, hogy velem nézze a bűnügyi sorozatokat?), el kellett ismernem, hogy komoly társadalmi felelősségérzettel bír.

Az első randinkon, ami egy kötetlen ebéd volt, megkérdeztem Bobot, hogy mi ihlette az önkénteskedésre. – Én az a fajta vagyok, aki csinálja a dolgokat! – felelte olyan buzgósággal, mint aki most indul az iskolai elnökválasztáson. Egyébként amolyan jól fésülten helyes

pasi volt, úgyhogy kifejezetten vártam a második randinkat.

A következő alkalommal páros randiztunk a barátaimmal – Tommal és Suzannával Bend első számú szórakozóhelyén, a tekeklubban. Az első játék első felében Bob elkezdte javítgatni Tom technikáját. – Ne engedd el túl hamar – tanácsolta. – Kövesd végig.

Nem emlékeztem, hogy Bob említette volna, hogy a Tekéző Tornaklub tanáraként is vállalt volna önkéntességet. Diákelnöki vonásai kezdtek az agyamra menni.

Normális esetben szerencsésnek mondhatom magam, ha egy tekés estét átvészelek anélkül, hogy legalább egyszer a pályán kívüli csatornába gurítanám a labdát. De ezen az estén mintha kicseréltek volna, négy játékban átlagosan 163 pontot gyűjtöttem, kenterbe verve a három játszópartneremet. Eufórikus hangulatomban azt vettem észre, hogy minél több bábut ütök le, Bob annál ellenségesebb velem. Mire véget ért az este, már semmi kedvem nem volt a Ringatóval ringatózni.

Az elkövetkező három hétben három ismerősöm újságolta el, hogy megtalálták számomra a „tökéletes pasit”. Sajna mindhárom esetben kiderült, hogy a pasas a Ringató volt. Kezdtem rosszat sejteni: nevezetesen, hogy Bend szingli-pasis kútja kezd kiszáradni.

Persze voltak más jelei is annak, hogy Bend demográfiai összetétele nem éppen nekem dolgozik. A városban nagyjából egyenletes megoszlásban voltak nyugdíjasok, tizenhét éves snowboardosok és ijesztően fiatal házaspárok. Egyszer a videókölcsönzőben láttam egy terhes nőt a férjével, akik alig néztek ki többnek húsznál, és én épp arra gondoltam, hogy iszonyúan fiatalok még a családalapításra, amikor egyszerre három kisgyerek tűnt fel a rajzfilmes sor folyosóján és szaladt a nőhöz azt kiabálva: „Mami!” Los Angelesben nem ismertem senkit, aki harminckét éves kora előtt szült volna.

A síiskolába, ahova beiratkoztam, csupa ötven körüli nyugdíjas nő járt. A harmadik héten elvesztettem a fél pár ötvendolláros,

gyapjúbéléses kesztyűmet Porta Pottiben a síiskolában, és kénytelen voltam kölcsönkérni az oktatónk egyik olcsó kesztyűjét. Az ujjaim lefagytak, és annyira fáztam, összekoccant a fogam. Erre az egyik hölgy rám nézett és azt mondta: „Egy jó kis hőhullámtól mindjárt kimelegednél!" Hát menopauza-humorra aztán igazán nem vágytam. Végül úgy döntöttem, hogy hanyagolom a síiskolát.

Az edzőtermekkel sem volt sok szerencsém. Egyszer magammal vittem az egyik barátnőmet edzeni, aki védőügyvéd volt. – Itt a fele társaságnak priusza van! – mondta, amikor eljöttünk. – Én magam képviseltem közülük négyet. Rossz helyen edzel. – Pedig ekkor már csak ebbe a fitneszklubba jártam. A másikat, ahol rosszak voltak a terepviszonyok, időközben otthagytam.

Ekkor már közel egy év telt el azóta, hogy nekivágtam új otthont keresni magamnak, és Bend újdonságvarázsa kezdett szertefoszlani. Úgy tűnt, nincs az a gyömbéres őszibarackturmix mennyiség, ami vissza tudná hozni. Visszaidéztem magamban a sok kutatást a Schlosfeszt előtt, és rádöbbentem, hogy a tervembe végzetes hiba csúszott. Megnéztem az időjárást, a biciklis ösvényeket, a fitneszklubokat, a kávézókat, és hogy mennyibe kerül ott az élet, de egy dolgot kihagytam a számításból, amit anyám a költözés előtt firtatott: vannak-e szingli pasik Bendben?

Be kell ismernem, lehangoló felfedezés volt. Eszembe jutott, hány hónapon át rágódtam, hogy szakítsak-e Aleckel. És most itt álltam egy évvel később, és majdnem ugyanaz a probléma tornyosult előttem: honnan tudjam, mikor kell szakítani egy egész várossal? Ahogy korábban, most sem akartam elhamarkodott döntést hozni. Felidéztem, hogy mennyi energiát fektettem én magam – a barátaimról és a családomról nem is beszélve – az új életembe. A rengeteg időt és reménykedést. És persze a puha selymes hajamról se feledkezzünk meg. Még nem voltam kész arra, hogy mindezt elengedjem. Legalábbis egyelőre.

Amellett sürgetőbb teendőim is voltak: fel kellett készülnöm a Haláltúrára.

Nos, nyilván hallották már a mondást, hogy egy szakításból kigyógyulni fele annyi időbe kerül, mint ameddig a kapcsolat tartott. Aleckel harmincnyolc hónapig voltunk együtt, tehát gyakorlatilag még volt hét hónapom, hogy rám lehessen sütni az életképtelen, béna alak bélyegét. De miután Alec nagyjából hét perc alatt túllépett rajtam, személyes kihívásnak éreztem, hogy én is felgyorsítsam a tempót.

Tudtam, csak akkor vehetem biztosra, hogy túl vagyok Alecen, ha látom hús-vér valójában. Mivel biztosra vettem, hogy ott lesz a Haláltúrán, ez tökéletes alkalomnak kínálkozott. Amellett mindig nagyon feltöltődtem a Haláltúrától, és nem állt szándékomban lemondani erről, csak azért, mert már nem vagyunk együtt. Itt volt a lehetőség, hogy végre a magaménak tudhassam azt, ami valaha a közös eseményünk volt. Előre elképzeltem, ahogy biccentek felé, miközben tekerek, meglátom, talán intek is egyet, és hűvösen odaszólok: „Mi újság?” És ennyi!

Tudtam, hogy nem lesz egyszerű menet. Nem voltam jó kondiban, alig vittem ki a biciklimet a garázsból a hideg bendi télben, de meg voltam róla győződve, hogy a „Túl vagyok rajta” bizonyítvány kiállításához pontosan ezerhatszáz méter szintemelkedésnyi tekerésre vagyok.

– Mi vagy te? Megszállott mazochista? – kérdezte Nancy, amikor beavattam a terveimbe. – Először kitalálod, hogy a Haláltúrán szakítasz vele, aztán meg ez? Nem tudsz valami más módszert kiötleni az önkínzásra? Oregonban nincsenek Haláltúrák?

De nem hallgattam rá. – Idefigyelj! Azt akarod, hogy túllépjek rajta, vagy nem? – kérdeztem. És különben is, hol adnak olyan finom parfét, mint az utolsó szakasz tetején?

Későn indultam neki a négyszáz mérföldes, sivár autóútnak – összesen két város mellett vezetett el, és tudtam, hogy az éjszaka meg kell szállnom valahol. Amikor a második városba értem – a kaliforniai Alturasba –, már elég álmos voltam, és szorongtam is kicsit. Megálltam az első motelnél, amit láttam, a Csavargók fogadójánál. A recepcióban egy német kamasz ült, kértem egy szobát,

majd gyorsan betűztem, hogy felhívjam Nancyt egy kis lelki támaszért.

Ekkor fedeztem fel, hogy nemcsak Kalifornia legészakibb csücskébe, hanem az időben is visszautaztam. A szobámban kagylós, tárcsázós telefon volt. Nézegettem egy darabig, felemeltem a kagylót, bedugtam az ujjamat a kis lyukakba, és olyan érzésem volt, mintha egy gyapjas mamut agyarát ástam volna ki. Nullát tárcsáztam, majd a következő társalgást folytattam le: Kezelő: – Városi telefonközpont. Miben segíthetek?

Én: – Igen, szeretnék egy hitelkártyás hívást kezdeményezni.

Kezelő: – Ehhez az AT&T városi telefontársaság kezelőjével kell beszélnie, hölgyem!

En: – És maga ki?

Kezelő: – Én a Citizens telefonközpont kezelője vagyok.

En: – De mégiscsak egy kezelő. Nem a telefonkezelő dolga, hogy hitelkártyás hívásoknál segítsen?

Kezelő: – Sajnos ebben nem segíthetek, hölgyem. De átkapcsolom az AT&T munkatársához.

(Foglalt jelzést hallok a telefonban. Visszahívom a kezelőt.) Én: – Megint én vagyok. Nem értem – foglalt volt a vonal. Hogyan fordulhat elő, hogy egy teljes telefontársaság foglalt?

Kezelő: – Fogalmam sincs, hölgyem, de megpróbálom újrakapcsolni.

Néhány sikertelen próbálkozás után, miután észrevettem, hogy immár jóval idegesebb vagyok annál, mint amennyire Nancy tanácsaira van szükségem, feladtam a dolgot, és lefeküdtem aludni.

Mivel az utolsó pillanatig vártam a motelszoba-foglalással, kénytelen voltam a következő éjszakát Carson Cityben, Nevada fővárosában tölteni egy jó órányira a Haláltúra startjától. Ahogy megérkeztem a motelbe, szóltam a recepciósnak, hogy kérek egy ébresztést hajnali három órára, mivel úgy számoltam, hogy így lesz

időm enni valamit útközben a Denny's-ben, hogy negyed hatkor nyeregbe szállhassak. A recepciós háromszor is visszakérdezett, hogy nem délután három órára gondoltam-e, majd megvonta a vállát, hogy neki aztán mindegy, és úgy nézett rám, mintha totál meghibbantam volna.

Mivel egyrészt azon szorongtam, hogy a recepciós félreértette az időt, másrészt azon, hogy mi vár rám másnap, egész éjjel hánykolódtam, s már jócskán az ébresztő előtt bebújtam a teljes biciklis felszerelésembe. Egyáltalán nem pihentem ki magam, de azt gondoltam, hogy ha reggelire behabzsolok egy tonna szénhidrátot, akkor elegendő löketet kapok a túrához. 3:45-kor értem oda a Denny's-hez, ahol rémisztő hír fogadott. A Denny's nincs állandóan nyitva. Ez majdnem annyira mellbe vágott, mint hogy még mindig vannak tárcsás telefonok. Nem a „mindig nyitva" volt a Denny's mottója? Nem ezt reklámozták a tévében? Ha megváltoztatták a cégpolitikájukat, akkor nem illett volna erről értesíteniük a közvéleményt?

Már kezdett korogni a gyomrom, amikor eszembe jutott, hogy van egy kaszinó a közelben, ahova Aleckel egyszer beültünk enni – az nyilván nyitva lesz. 4:03-kor értem oda, és leültem a pultra egy férfi mellé, aki haláltúrás mezben és biciklisnadrágban volt. Előtte három tükörtojás, tócsni, négy csík szalonna és egy hatalmas tányér palacsinta juharsziruppal és vajjal leöntve. Én is ugyanezt készültem rendelni, de a pincérnő belém fojtotta a szót:

„Sajnálom aranyom, a konyha négy és öt között zárva van, de tudok hozni gabonapelyhet."

Mikor leesett, hogy nem viccel, teljesen bepánikoltam. Tudtam, hogy a kaszinó és a startvonal között egyetlen hely van, ahol ételt árulnak, és ez a Chevron állomás. Azt is tudtam, hogy 7:00 előtt nem érek oda az első haláltúrás evős megállóhoz, és akkor már nagyon késő lenne, hogy kalóriát tankoljak az izmaimnak a tizenkét órás tekerésre. Magamba tömtem az összes gabonapelyhet, amit bírtam, de kár volt áltatni magam: szarban voltam.

Miután még mindig volt egy óra napkeltéig, teljes pánikban a versenypályához sprinteltem. Biciklis pályafutásom alatt még sose voltam ennél rosszabb formában. Nemsokára látni fogom az expasimat. És éhezem. Kész őrület. Legegyszerűbb lenne, ha megfordulnék a kocsival, visszaindulnék Bendbe, és akkor túl vagyok az egészen. Szépen folytatom az életemet, mintha soha eszembe se jutott volna ez a hígagyú ötlet. De a kezem továbbra is markolta a kormányt. Egyszerűen nem voltam képes feladni, amikor még el sem kezdtem. Ahogy lelassítottam, hogy keressek egy parkolóhelyet, azon tűnődtem, hogy mikor fogok kipurcanni és mikor futok bele Alecba, és vajon melyikre kerül előbb sor.

Hamarosan választ kaptam: Alec az első hegycsúcstól nem messze olyan sebességgel száguldott el mellettem, hogy úgy éreztem, mintha visszafelé tekernék. – Menni fog! – rikkantott oda, és tovább hajtott. Nem gúnyolódni akart. Csak udvariasan bátorított, ahogy bármelyik másik biciklissel tette volna, akit lát küzdeni felfelé. Annyira rosszul esett, hogy felelni sem tudtam. Ez ugyanaz az ember lett volna, mint az, aki naponta többször is felhívott csak azért, hogy hallja a hangomat? Ugyanaz az ember, aki éjszaka átölelt, amikor elaludtam? Az utolsó csepp érzelmi tartalékaim valahol a kaszinó és a startvonal között félúton elpárologtak. A cél, hogy megszerezzem a „túl vagyok a pasimon” bizonyítványt, ettől a ponttól kezdve hivatalosan átminősült, és immár az lett: „Érjek be a célba anélkül, hogy teljesen szétesnék”. A magaslattól és a kimerültségtől alig kaptam levegőt, ráadásul még a könnyeimmel is küszködtem.

Alec a második és a harmadik emelkedőn is megelőzött. (Minden csúcson megvárta a barátait, így minden szakaszt mögöttem kezdett és előttem fejezett be.) Az ebédtől még pocsékabb lett a hangulatom. Alec egy fa alatt ült a barátaival, én pedig egymagamban egy másik fa alatt. Egyik barátja bátran odaintett nekem.

Nem mesélem el a Haláltúra összes gyötrelmes pillanatát. Elég legyen annyi, hogy *tizennégy és fél órát* tekertem, amiből hét annyira gyilkos volt, hogy még a hajam is fájt. Az utolsó hegycsúcsra vezető

szakaszon már annyira szédültem, olyan hányingerem volt, és úgy kínzott a lüktető lábfejem és a sajgó hátam, hogy ötször is megálltam és lefeküdtem az út mellé. Amikor végre felértem és begurultam a pihenőhelyre, megtudtam, hogy épp előttem fogyott el a parfé.

Szívesen mondanám, hogy mindennek ellenére sikerült letekernem a 130 mérföldet, de mintegy háromszáz méternyire a céltól, egy kis emelkedő aljában kiálltam az út szélére és összerogytam. Pár perccel később sikerült annyira összeszednem magam, hogy leintsek egy teherautót és megkértem a sofőrt, hogy vigyen el az autómig.

– Persze, elviszem, nem gond. És milyen messze van? – kérdezte.

– Ott van – feleltem és a Trooperre mutattam, ami négyszáz méternyire állt előttünk.

Egyetlen jó dolog történt azon a napon: az, hogy amikor összeomlottam, Alec már rég messze járt.

Az autómhoz érve levettem a cipőmet, beültem az ülésre, és húsz teljes percen keresztül zokogtam. Ledöbbentett, hogy mennyire rosszul mértem fel a helyzetet. Még ha ki is aludtam volna magam, ha beszélek Nancyvel és befalok harminc palacsintát a Denny's-ben – az sem segített volna. Egyszerűen, sem fizikailag, sem lelkileg nem voltam olyan kondiban, hogy ilyen kínzásnak szabad lett volna kitenni magam.

Tizenegy órába telt, amíg hazavezettem, annyiszor meg kellett állnom. Kicsivel azután, hogy elhagytam Alturast, egy rendőr leállított gondatlan vezetésért. A biciklimre mutattam, és a kimerültségemre hivatkoztam, mire egy figyelmeztetéssel elengedett, de meg kellett ígérnem, hogy megállok és alszom egyet, mielőtt megölném magamat vagy valaki mást. Leparkoltam egy parknál, és egy fa alatt aludtam vagy három órát.

Hullafáradtan és nyűgösen értem vissza Bendbe, és innentől kezdve csak csúsztam lefelé a lejtőn. Az elkövetkező hetekben hegyekben álltak a szennyeseim. Gyűltek a befizetetlen számláim. A héberórán az egyik csoporttársamra rárivalltam, mert a kh-t nem

torokhangon ejtette, hanem sima k-nak. A lelkem mélyén tudtam, hogy nincs más választásom: vissza kell költöznöm Los Angelesbe. Újra kell rendezni a soraimat. Szükségem volt a barátaimra. Más filmeket is meg akartam nézni, mint a *Földönkívüli* és a *Sikoly 2*. És Los Angeles demográfiája nekem dolgozott. A városban hétmillió férfi élt.

Felmondtam a főbérlőmnek, Dougnak. – Remélem, nem érzi úgy, hogy a kísérlete kudarcot vallott? – kérdezte. Kedves volt tőle, de valójában kudarcként éltem meg. Magamat hibáztattam, nem Bendet. Egy igazán élhető hely lett volna – ha nem vagyok egyedül.

De mégis hatalmas súlyt éreztem leesni a vállamról. Már nem kellett nekem lenni az új lánynak a városban. Megint én lehettem én. Felhívtam a családtagjaimat és a barátaimat, hogy bejelentsem, hazamegyek.

– Na, végre megjött az eszed! – mondta a nagyapám. – Bend lejárt lemez.

– Bejelentelek Angélához – ajánlotta a húgom, a borsos árú fodrászára célozva, akinek nyilván megvan minden eszköze, hogy felvegye a harcot a hajproblémáimmal, amik elkerülhetetlenül várnak rám Los Angelesben.

A szüleimet annyira felvillanyozta a hír, hogy azonnal keresni kezdtek nekem egy megfelelően berendezett lakást.

Nancy magához képest szűkszavúan reagált, és csak ennyit mondott: – Mazel tov.

11. fejezet

Álmaim e-lovagja

Már a költözés utolsó részleteit intéztem Bendben, amikor felhívott Nancy, és olyanokat mesélt, amitől még lelkesebb lettem a hazatérésemmel kapcsolatban. Nancy ugyanis elmesélte, hogy az egyik Los Angeles-i barátnője egy új internetes párkeresővel, a match.com-mal megtalálta élete párját. „Mindenképpen ki kell próbálnod!”, győzködött.

Ez még az internetes randizás kőkorszakában volt, nem úgy, mint ma, amikor a szinglik már úgy összenőttek a match.com-mal, mint a teljes állású anyukák a Tescóval. Én legalábbis Nancytől hallottam róla először. Az ingyenes tesztelés még inkább meggyőzött az alapötlet zsenialitásáról.

Minimális havidíj ellenében fel lehet tölteni magunkról a legfontosabb információkat, amiket az ellenkező nem tagjai átböngészhetnek. Fényképet nem kötelező feltölteni, de a legtöbb előfizető feltesz magáról. El lehet olvasni, hogy a férfiak hogyan

jellemzik magukat, milyennek képzelik az ideális partnerüket, hogyan gondolkodnak a vallásról, zenéről, politikáról, televízióról – mindez igazán nagy ugrás az újságok társkereső hirdetéseihez képest, amikben legfeljebb olyanokat lehet olvasni, hogy „EFF keres EFN-t HTK-ra." A match.comon egy klikkeléssel kiszűrheted azokat a férfiakat, akik cigarettáznak, nem akarnak gyereket, vagy 400 kilométerre laknak tőled. A bemutatkozásból, illetve pár anonim e-mailből könnyedén kiválogathatod a partiképes egyedeket. A fénykép pedig megkímél a kellemetlen csalódásoktól, ha találkozóra kerül sor.

Mindez rendkívül praktikusnak és hatékonynak tűnt. Mennyi időt és szenvedést fogok megspórolni! Ezentúl nem lesz dolgom olyan pasasokkal, mint a hhf, a hhzs vagy a Ringató. Nem lesz több sótlan biztosítási bróker, sem író-bíró áthallások. A match.com lesz az eszköz, amelynek segítségével végre a kezembe vehetem a sorsomat.

Kicsit féltem, hogy a barátaim majd szánalmasnak gondolják az új stratégiámat, de amikor Kate felhívott, és elmeséltem neki, hogy mire készülök, egész másféle kifogással állt elő. – Nem gondolod, hogy ezzel megölöd a romantikát? – kérdezte. – Nekem olyan ez az egész, mintha nem a klasszikus módon, hanem mesterséges megtermékenyítés útján akarnál teherbe esni. Jó, a végeredmény ugyanaz, de mégis... – Egyáltalán nem értettem egyet vele, amit nem is rejtettem véka alá. Az éterből elővarázsolod a szerelmedet, mi romantikusabbat tudsz ennél elképzelni?

Bár a költözésig hátravolt még egy hónap, úgy döntöttem, azonnal ki is próbálom. Kis mázlival még egy-két randi is várhat rám, amikor megérkezem Los Angelesbe. Rongyos 14,95 dollárért visszavásárolom azt, amit Bendben elvesztettem: a reményt. Nem volt kétségem afelől, hogy fogok találni valakit. Éspedig hamarosan.

Feltettem magamról egy Bendben készült fényképet, selymes hajjal, és írtam egy lényegre törő bemutatkozást, amivel szándékosan olyan lány képét sugalltam, aki nem veszi magát túl komolyan („fapadossal utazik, Spinal Tap-rajongó, hűséges barát, pocsék

szakács…”). Leírtam, hogy mi mindent keresek a leendő partneremben („legyen átgondolt, humoros, sportos, spontán, nem munkamániás”), és felsoroltam, hogy miket szeretek (bicikli, scrabble, countryzene, az olyan pasikat, akik emlékeznek a szülinapomra). Aztán, hogy mit nem szeretek (háziállatok és copfos férfiak). Persze senki nem használta a valódi nevét, így én a „Fitt-író” álnevet adtam magamnak. Amellett, hogy passzolt és szó szerint is lehetett érteni, a többi olyan álnévtől is megkülönböztetett, mint a „Rádindulok” vagy „CsaknekedBaby”.

Első nap harminchárom találat érkezett a keresésemre. Fel voltam dobva. Már a puszta szám is azt sugallta: jó úton haladok, hogy véget vessek immár tizenhárom hónapos megvonásomnak. Az összehasonlítás kedvéért lefuttattam egy keresést a bendi irányítószámommal is, és 400 kilométeres körzeten belül egy találatot kaptam: hht: hosszú hajú tanár. Ez is csak megerősített abban, hogy jó irányba haladok.

Viszont jócskán alábbhagyott a lelkesedésem, amikor alaposabban szemügyre vettem a találataimat, mert kiderült, hogy legtöbbjük valamilyen egyáltalán nem vonzó kategóriába sorolható.

A leggyakoribb match.com-férfitípus a Sótlan, aki szinte égető vágyat érez, hogy érdektelennek tűnjön. Három árulkodó jegyből lehet kiszúrni: (1) zsarus stílusban írja le a külsejét („egyedülálló fehér férfi vagyok, 183 cm, 85 kg, barna haj, barna szem.” (2) dermesztően unalmasan adja elő az életét („Van egy házam Gardenában, egy kis cégnél dolgozom Cerritosban. Villamosmérnök vagyok és elektromos rendszereket tervezek. Mivel ez egy kicsi cég, sokféle feladatkörben dolgozom, úgymint eladás, marketing és ügyfélkezelés. Iowában nőttem fel, és Nebraskában jártam egyetemre. Azt hiszem, egyelőre ez minden.”) és (3) közhelyek, amik szóról szóra, mint a vírus terjednek egyik Sótlantól a másikig. („Szeretem a romantikus tengerparti sétákat és a naplementéket. Egy olyan lányra vágyom, aki szeret nevetni és szereti jól érezni magát.) Egy másik match.com-típus az Egomániás, az a pasas, aki elvárja, hogy minden nő a lába elé

omoljon és hangosan zokogjon, hogy ő milyen csodálatos (még azelőtt, hogy orálisan kielégítené). Itt kétféle stílus fordult elő (1) gátlástalanul öntelt (Belémfektess például ezt írta: „Nemrég vásároltam meg új ötszobás lakásomat, és egy hajszál választ el attól, hogy milliomos legyek”) vagy (2) gátlástalanul öntelt, amit hiába próbál szerénységnek álcázni (MalibuDan írta: „Gyakran kérdezik, hogy modell vagyok-e vagy színész, de én inkább az író-entellektüel típusba tartozom”).

Szerencsére ritkábban bukkant fel, de még létezett egy harmadik kategória, ami nemhogy hidegen hagyott, hanem egyenesen kivert tőle a víz – ők voltak a match.com pszichopatái. Egyes számú bizonyíték: Jim555, aki így írt: „Azt hiszem, Te vagy az álmaim nője. 57 éves vagyok, 180 centi, a légierőnél szolgáltam. Fallonban élek, Nevadában, a hetvennégy éves anyámmal, egy valamikori farmon.” (Ez volt az az e-mail, ami után feladtam azt a tiszavirág-életű fogadalmamat, hogy udvariasságból minden match.com levélre válaszolok.) Második számú bizonyíték: ICUDB4U, egy ügyvéd Santa Monicából, aki két órával azután írt, hogy megkaptam az első e-mailjét. („Nem kaptad meg az előző e-mailemet? Miért nem válaszoltál? Valami rosszat mondtam?”)

Lassan kezdtem gyanítani, hogy egy kapcsolat kiépítése talán mégis hosszabb időbe telik, mint ahogy azt eredetileg képzeltem. De aztán három nappal később egyszer csak felbukkant a képernyőmön a Kerékpáros. „Nagyon jó a dumád!” – írta, és be is mutatkozott mint elkötelezett biciklista, aki egyébként a reklámiparban dolgozik.

A következő napokban a Kerékpárossal sűrűn váltottuk az e-maileket, és rengeteg hasonlóságot fedeztünk fel egymásban a közös bicikliszenvedélyünkön kívül. Kiderült, hogy ő is zsidó, és hogy alig néhány kilométernyire nőttünk fel egymástól, ő fiúiskolába, én pedig lányiskolába jártam, és mindketten imádtuk a szójátékokat. Úgy tűnt, a Kerékpáros személyisége tele van izgalmas ellentmondásokkal: például vidáman nekivágott egy kegyetlen 70 mérföldes túrának, csak azért, hogy délután egy szoborkiállításban gyönyörködjön;

szoftvermérnök, akinek nincs otthon számítógépe. „Szeretek gyertyafénynél levelet írni és rádiót hallgatni, olyan puritán környezetben, mintha a múlt század elején élnék” – írta.

Az e-mailjeinkkel igen hamar áttörtük a felszínes beszélgetést, írt az apjáról, aki meghalt, és a ráakaszkodó exbarátnőjéről. Én írtam neki Alecről és a bendi lejtmenetemről. Úgy tűnt, hogy a Kerékpárosban megvannak azok a tulajdonságok – érzékenység és önreflexió –, amik Alecből oly égetően hiányoztak. „Úgy veszem ki a szavaidból, hogy érzelmileg nagyon megviselt a szakítás” – írta. „Mi az, ami még mindig hiányzik? És mi az, aminek örülsz, hogy magad mögött hagytad?”

A Kerékpáros nem tett fel magáról képet a match.com-ra, és én nem kértem, hogy küldjön, nehogy felületesnek gondoljon. De hamar levett a lábamról az e-mailjeivel, amelyek egyszerre voltak költőiek, kifinomultak és provokatívak. „A legjobb költők – írta – olyanok, mint a legjobb újságírók: éles meglátásaik vannak, és ügyesen tudják azokat szavakba önteni.” Mindez köszönő viszonyban sem volt azzal, ahogy Alec fogalmazott. „Áldozat azt mondta, gyanúsított piros kapucnis kabátot viselt.”

Amikor a Kerékpárossal már túl voltunk vagy 20 levélváltáson, kezdtem úgy érezni, hogy már szinte járunk, csak a szokásos bonyodalmak nélkül, úgy mint találkahely kitalálása, udvarias társalgás, állandó aggodalom, hogy ő is azt érzi-e, amit te érzel. És ami még ennél is jobb, a következő randink csak egy klikkelésnyire volt. Az e-randizás olyan simán ment, hogy máris abban az izgalmi állapotban találtam magam, amikor az ember folyton a másikkal akar együtt lenni. Hely és időkorlátok nélkül ez szinte meg is valósulhatott. Már csak a testiség hiányzott, de biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb az is eljön.

Nagyjából egy hét múlva a Kerékpáros egyszer csak küldött magáról egy képet. Göndör, világosbarna haja volt, rokonszenves mosolya, és bár nem estem tőle hanyatt, addigra már annyira belebolondultam, hogy a külseje már nem is számított. Az ösztöneim

azt súgták, az Isten is egymásnak teremtett minket.

Attól tartok, hogy én tereltem az e-mailjeinket a korhatáros kategóriába. A sok bizalmas levélváltás után biztos voltam benne, hogy előbb vagy utóbb lefekszünk egymással, és én reméltem, hogy előbb, miután már több mint egy éve nem voltam együtt senkivel. De ki kellett derítenem, hogy ő is így gondolja-e. Néhány napig őrlődtem, hogyan hozzam fel a témát anélkül, hogy ne legyen kellemetlen, ha neki nincsenek ilyen szándékai (az e-mail kommunikációnak hála ilyen számító lehettem). Aztán eszembe jutott a megoldás – egy odavetett mondat egy ártatlan napi beszámolóba beleszőve.

„Képzeld, órákat vártam a nőgyógyásznál ma reggel – írtam –, és amíg ott ültem, kiszámoltam, hogy az utóbbi időben több mint 400 dollárt költöttem fogamzásgátló tablettákra tök feleslegesen."

Alig tíz percen belül megérkezett a válasz. „Ne aggódj!" – írta a Kerékpáros. – Mindenkinek vannak dolgai, amiket átmenetileg alig használ. Én például vettem néhány természetes úton lebomló gumit."

Ráharapott a csalira! A „gumi" szó után már nem volt visszaút. Hamarosan a ki mit szeret, ki mit nem szeret témákat veséztük ki – és elárulom, hogy nem a countryzenéről vagy a copfról volt szó. Korábban sose gondoltam magamról, hogy egyszer majd kipróbálom a szájberszexet – szerintem általában olyanok csinálják, akik beírogatnak a Penthouse „fórumára" –, de mielőtt észbe kaptam, már olyan tempóban váltottuk a forró e-maileket, hogy dolgozni is alig bírtam. Az utolsó héten fülig érő szájjal sétálgattam Bendben. Valamelyik délután egy nő, akit látásból ismertem, meg is szólított az utcán azzal, hogy: – Ma csak úgy ragyog, kislány!

Amikor a kabinettagjaimat beavattam az afférba, megosztott reakciókat kaptam. A „Megőrültél?" frakció többnyire házasokból állt. – Attól tartok, csalódás lesz a vége – mondta Dana, az egyik legoptimistább kabinettagom. – És különben is: honnan tudod, hogy nem egy pszichopata sorozatgyilkos, aki fiatal nőket erőszakol meg?

A „Hajrá, mindent bele” frakció olyanokból állt, mint Sarah, a San Franciscó-i barátnőm, aki a saját bőrén is megtapasztalta az internet csábító erejét. Több hónappal azelőtt történt, hogy elkezdett flörtölni egy chicagói ügyvéddel, akivel eleinte üzleti levelezésben álltak. Akkoriban azt gondoltam, hogy Sarah elvesztette a józan ítélőképességét, ha nem az eszét. Ám egy hónapnyi túlfűtött levelezést követően a pasi vett egy repülőjegyet, és meglátogatta. Fantasztikusát szexeltek, csak úgy izzott köztük a levegő, és mindössze négy hónapra rá Sarah Chicagóba ment, hogy kipróbálják, milyen lenne együtt. Azóta már visszaköltöztek San Franciscóba és eljegyezték egymást. Megkövettem, hogy mégsem őrült meg, de azért azt gondoltam, hogy hatalmas mázlija volt.

Most, hogy megismerkedtem a Kerékpárossal, már más szemmel néztem az ő kapcsolatukra is. Az e-mailekből tényleg jól ki lehet ismerni a másikat – talán még mélyebben és őszintébben is megnyilvánulnak, mint személyesen. Miután egyre jobban lángra kapott a viszonyunk, és a költözésem időpontja is vészesen közeledett, elkezdtük tervezni az első randevúnkat. Persze a szex is ott volt a programpontok között. – És nem tartasz attól, hogy ha rögtön lefekszel vele, akkor lőttek a hosszú távú kapcsolatnak? – kérdezte Dana, rácáfolva szokásos optimizmusára. Amire én azt feleltem, hogy mi igazából már sok hete járunk, és a szex ezen a ponton már természetesnek tűnik. Ezzel a Kerékpáros is egyetértett.

Még azt kellett eldöntenünk, hogy az első találkozó előtt beszéljünk-e telefonon. Félő volt, hogy ezzel megtörjük a lendületet, amit az e-mailjeinkkel hoztunk létre, de mivel nem akartunk tovább várni, végül abban maradtunk, hogy az elutazásom előtti este beszélünk telefonon.

Hihetetlenül simán ment. Nem voltak kínos csendek, sem utólag megbánt mondatok. Két teljes órán át beszélgettünk.

- Úgy érzem magam, mint aki most nyerte meg a lottóötöst! – mondta a beszélgetés vége felé.

– Tudom, hogy mire gondolsz – feleltem. – Én is pont így vagyok

vele.

Ugyanolyan emelkedett hangulatban hagytam el Bendet, mint ahogy odaérkeztem. Szinte hihetetlennek éreztem, hogy milyen gyorsan összeszedtem magam a haláltúrás összeomlás és az azt követő mély depresszió után. Szokatlanul nedves volt az idő, és villámok cikáztak az égen, amikor kihajtottam a városból. A hajam szanaszét ugrott – még egy égi jel, hogy tovább kell állnom innen. Kalifornia közepe táján egy teherautó-parkolóban vettem a Kerékpárosnak egy lottószelvényt. Alig vártam, hogy odaadhassam neki.

12. fejezet

És eljő a Kerékpáros...

Ki ne emlékezne a gyerekkorából azokra a születésnapokra, amikor ott tornyosul előtted a rengeteg ajándék, és csak arra tudsz gondolni, hogy mindjárt letéped a csomagolópapírt, kinyitod a dobozokat, és végre kézbe veheted azt, amire legjobban vágysz – az én esetemben az új szuper Barbie kiegészítő szettet. De mielőtt megkaphattad az ajándékokat, még ki kellett bírni a szülinapi partit – a minigolfozást vagy a tekézést vagy az agyagozást vagy valami más rémunalmas mókát, amit a szüleid kitaláltak, hogy cserébe megkaphasd az ajándékokat. Festetted az agyagbögréket, de közben másra sem tudtál gondolni, mint az ajándékaidra. Az ajándékaim! Az ajándékaimat akarom!

Nos, nagyjából ezt éreztem az első napomon Los Angelesben, amikorra kitűztük a találkozót a Kerékpárossal, álmaim lovagjával, az én magas, szexi, göndör hajú ajándékommal. Egyre csak ő járt az eszemben – több-kevesebb ruhadarabbal, különféle pozitúrákban a húgom által talált mediterrán stílusú lakás különféle szobáiban. Ámde kénytelen voltam visszafojtani a bennem buzgó energiát, takarékra állítani izgatott várakozásomat, mert még előttem volt a

délelőtt és a délután, amit a családommal kellett töltenem, akik a számukra legnagyobb sikerélményt, kielégülést és örömet nyújtó elfoglaltságnak, a kipakolásnak hódolhattak.

Ha nálunk valaki költözik, akkor kimarad az az átmeneti időszak, amikor még a sarokba vannak hányva a dobozok, és szanaszét hevernek a bőröndök. Az edények órákon belül szépen egymásra téve sorakoznak a szekrényben, a könyvek katonás rendben állnak a polcokon, a ruhák az akasztókon lógnak, a gyertyatartók a vitrinben díszelegnek. A szüleim azt az elvet vallják, és annak megfelelően cselekednek, hogy a Lakberendezési Magazin bármelyik percben telefonálhat, hogy jönne fényképeket készíteni.

Én személy szerint azon elv szerint működöm, hogy bármelyik percben adhatnak valami érdekes műsort a tévében, és érdemes gyakori szüneteket beiktatni a munkába, hogy legyen idő a távirányítóval kísérletezni. Ha rajtam múlna, hetekig vagy akár hónapokig is dobozok között élnék. És dobozok ide vagy oda, akkor is az első dolgom lett volna, hogy meghívjam a Kerékpárost. De persze nem mondhattam nemet a családomnak, amikor felajánlották a segítségüket a pakolásban, mert (1) ez hálátlanság lett volna, (2) még legalább egy-két hétig nem akartam őket beavatni az új románcomba, mert attól tartottam, hogy ők is a „Megőrültél?” frakciót erősítenék.

A kipakolási programra elsőként a szüleim érkeztek meg. Anya a konyhát rendezgette, míg apa a növényeknek és a virágoknak keresett helyet a lakásban, többek között egy rózsaszín orchideának, ami remekül passzolt a fürdőszobai csempémhez. Jen később futott be a barátjával, Johnnal, akivel nagyjából akkortájt kezdtek eljárni, amikor én Bendbe költöztem.

Idáig még csak egyszer találkoztam vele, az egyik hazalátogatásom alkalmával, és rögtön megkedveltem, annak ellenére, hogy hhsz volt (hosszú hajú színész). Fanyar humora volt, könnyedén lehetett vele beszélgetni, és úgy láttam, hogy Jennel jól kiegészítik egymást. John előszeretettel hordott metallicás pólókat, míg Jen a méregdrága Barneys áruházból szerezte be a leárazott ruhadarabokat. Jen gyakori

hangulatingadozásait jól ellensúlyozta John rendíthetetlen nyugalma. Johnnak ahhoz is volt tehetsége, hogy a családom különcségeit eleressze a füle mellett, és ezt a készségét nagy valószínűséggel még helyettesítő tanárként pallérozta magában a belvárosi iskolákban töltött hosszú évek során, ahol a diákok olyan beceneveket aggattak rá, mint „Dilinyós”, „Buzis” és „Shawn Michael” (utóbbi akkoriban egy népszerű HHPB – hosszú hajú profi birkózó – volt).

Amikor visszaköltöztem Los Angelesbe, John már kivívta mind a szüleim, mind a nagyszüleim elismerését. Nekem a költözésem napján lopta be magát a szívembe, amikor nyolc teljes órán át volt képes dobozokat üríteni, összenyomkodni és lehordani a kukába. És akkor sem nézett rám megrökönyödve, amikor megkértem, hogy csináljon rólam egy fényképet a vasalómmal. Minden költözésemnél lefényképeztettem magamat a vasalós dobozommal. Ezt a vasalót még sose használtam, pedig még az első lakásomba költözéskor kaptam, és hat költözéssel később még mindig az eredeti dobozában lapult.

A húgom a bútorok elrendezésében segédkezett. A Bendben vásárolt szőnyegek, asztalok, lámpák ebbe a lakásba is jól illettek, bár a fenyőfakérges gyertyáimat Jen kidobatta velem. – Elég volt a fenyőfából! – mondta. – Túl vagyunk rajta.

Bár még csak néhány napja hagytam el Bendet, hirtelen belém nyilallt, hogy tényleg túl vagyok Benden. A város, amiről azt gondoltam, hogy egyszer majd ott fogok letelepedni, most csak egy átmeneti állomásnak tűnt, ahol kihevertem az Aleckel való szakítást. A Haláltúrával egyszer s mindenkorra kiürítettem őt a szervezetemből, és ahogy a Kerékpárosnak leírtam az egész sztorit, rádöbbentem, hogy Alec már a múlté. Most visszakerültem oda, ahová tartozom, felkészülten, hogy éljem a valódi életemet, ami – kétség nem fér hozzá – ma este fog elkezdődni. Igen, most kétszer annyi a lakbérem, az új utcámban maximum két órát lehet parkolni, és a környéken állandó a dugó, de ez most mind nem számít. Van egy barátom, és végre szexelni fogok!

Miután végre sikerült kituszkolni az ajtón a családomat, elkezdtem

öltözködni, hogy mire megjön a Kerékpáros, már csak egy-két kép kiaggatása marad hátra. Tutira leesik az álla, ha megpillantja az új otthonomat.

Persze azt akartam, hogy tőlem is hasra essen. Egy szűk, fehér csőtopot választottam és egy mintás miniszoknyát. Olyan ideges voltam, hogy miközben öltözködtem, ráléptem a szoknyámra és elestem. A hajam önálló életet élt, mert még nem volt alkalmam felkeresni Angélát. A pénztárcámból kivettem a lottószelvényt, és az éjjeliszekrényem fiókjába tettem, hogy a megfelelő pillanatban előhúzhassam.

Pontban hatkor megszólalt a csengő. Lesimítottam a hajam, vettem egy mély lélegzetet, és kitártam az ajtót az új jövőmnek. Az ajtó másik oldalán egy vézna, esetlen fickó állt, sárga, lötyögő pólóban, sötét farmerben, ostoba vigyorral az arcán. Ő lenne a Kerékpáros?

Úgy éreztem magam, mint akit földbe döngöltek. Hol van az a deltás, költői e-pasi, akivel leveleztem? És mi köze ennek a cingár pasasnak őhozzá? Nem állt össze a kép. A Kerékpáros azt állította, hogy 180 centi, 8 centivel magasabb nálam, de élőben semmivel sem tűnt magasabbnak, mint én. Említette, hogy „inas”, de inkább úgy nézett ki, mint aki elveszik a ruháiban. Ő lenne az, akivel a testnedveken kívül mindent megosztottunk egymással?

A Kerékpáros színpadiasan meghajolt. – Tádá! – Összeszedtem minden tartalék muníciómat, hogy elrejtsem csalódottságomat és szorongásomat, megöleltem, és elvettem a török desszertet, amit ajándékba hozott. De miközben udvariasan beszélgettünk a konyhában, a fejemben cikáztak a gondolatok. Egyáltalán ki ez a fószer? Mibe kevertem magam bele? Lehet, hogy most követtem el életem legsúlyosabb baklövését? Hogyan hátrálhatnék ki udvariasan a beütemezett szexből? Hogyan tudta ez az ember megszerettetni magát velem? Vagy lehetséges, hogy a lelkem mélyén egy felszínes, előítéletes dög vagyok?

Az utolsó kérdés alaposan megizzasztott. Lehet, hogy tényleg ennyire számít nekem a külső? De aztán utánagondoltam: Végül is

bele voltam zúgva Hank Goldbergbe, az O. J. Simpson ügyészbizottságának sápatag, könyvmoly tagjába, nem igaz? Nem, itt nem a külsőről volt szó. A Kerékpáros valójában nem volt csúnya fickó. A vonzalom hiányzott, az az ösztönös, állati reakció, amitől a szíved hevesebben ver, és a tenyered izzadni kezd. Ez nem olyasmi, amit tudatosan lehet irányítani. Ahogy ott álltunk a konyhában, semmi olyat nem éreztem a Kerékpáros iránt, ami közelített volna ehhez az elemi vonzalomhoz.

A Kerékpáros láthatóan nem észlelte a lelki vívódásomat. Sőt, szemlátomást jól érezte magát, de persze még nem ismertem annyira, hogy el tudjam dönteni, csak színleli-e, mint én. Ahogy tovább társalogtunk, tudtam, hogy tennem kell valamit. De mit?

Gyors helyzetfelmérést végeztem. Először is: tizennégy hónapja nem szexeltem. Másodszor: itt volt három méterre a hálószobámtól egy tettre kész és alkalmas partner. De vajon egy kiéhezett libidó elég ok-e arra, hogy levetkőzzek egy pasinak, akit nem igazán szeretnék levetkőzve látni?

És persze volt még egy mérlegelendő tényező: a bűntudat. A Kerékpárossal kötöttünk egy megállapodást. Most nem tehetem meg, hogy csak úgy kihátrálok. A sok lelkizős e-mail után nem volt merszem megbántani. Így mindössze félórával azután, hogy megérkezett, megfogtam a kezét, és a hálószobámba vezettem.

A szex, a testiség legszűkebb értelmében remek volt. Végül is mindketten jól emlékeztünk arra, hogy ki mit szeret. De amúgy semmi más nem stimmelt. Egyszerűen nem tudtam magamban összekötni azt a férfit, akit eddig elképzeltem, azzal, akit most magam mellett láttam az ágyamban. Amikor a hús-vér Kerékpáros ugyanazokat a kifejezéseket használta, mint a netes párja, úgy éreztem, mintha egy közönséges csaló lenne, aki ellopja a másik mondatait.

Úgy képzeltem, hogy a szeretkezés után majd órákon át fekszünk egymás karjában, bámulunk egymás szemébe, és áldjuk a sorsot, hogy összehozott bennünket. A tökéletes pillanatban előhúzom a lottószelvényt, átnyújtom neki, és jót kuncogunk a kis titkunkon. De

kezdtem felfogni a valóságot. A Kerékpáros és én vadidegenek voltunk egymás számára. Hogy ez a jövőben megváltozik-e, azt nem lehetett megjósolni, de ebben a pillanatban csak egyet akartam: minél hamarabb kimenekülni a takaró alól. A lottószelvényes jelenet persze a vágószoba kukájában végezte.

Nagy zavaromban beugrottam a zuhany alá. Aztán, miközben a Kerékpáros zuhanyozott, megszólalt a csengő. Fogalmam sem volt, hogy ki lehet az előzetes bejelentés nélkül – a barátaim még nem is tudták az új címemet. Törülközővel a fejemen ajtót nyitottam. A húgom állt ott az egyik barátnőjével.

– Csak meg akartam mutatni Vanessának a hiperszuper kecódat! – mondta Jen.

– Hello! – köszöntem, és lázasan törtem a fejem, hogy milyen ürüggyel szabadulhatnék meg tőlük, de ők már sétáltak is befelé.

– Ööö, egy pasi van a fürdőszobámban... majd később elmagyarázom! – nyögtem ki, épp amikor a Kerékpáros, csöpögő hajjal, besétált a nappaliba és vidáman bemutatkozott. Egyszerre éreztem mély szégyent és megkönnyebbülést, amiért kiszabadulok a helyzetből. Legalább nem kell kibeszélnünk a történteket a Kerékpárossal. Az elkövetkező másfél órában mind a négyen – a húgom, Vanessa, a Kerékpáros és én – a fotókat aggattuk a falra. Néma jelzésekkel, úgymint szemforgatás és szemöldökráncolás, sikerült Jen tudomására hoznom, hogy milyen kínos helyzetben vagyok, és biztos lehettem afelől, hogy köztünk marad ez az incidens.

Miután Jen és Vanessa elmentek, a Kerékpárossal elmentünk vacsorázni, de továbbra is kényelmetlenül éreztem magam. Nem olyan volt, mintha az első randink lett volna, de nem is olyan, mintha a második, ötödik vagy akár a tizedik. Sose gondoltam volna, hogy azután, hogy milyen töméntelen e-mailt váltottunk, és milyen intim titkokat osztottunk meg egymással, sőt még szexeltünk is, majd ilyen kérdéseket teszek fel neki: „És láttál valamilyen érdekes filmet mostanában?” vagy „Szerinted a demokraták visszaszerzik a Fehér Házat?” Az internet alaposan összezavarta az évszázados randis

szokásrendet.

Nem az a pánikszerű zavar nehezedett rám, amit akkor érzünk, amikor egy jó barátunkkal feküdtünk le éppen (s amit aztán úgy kezelünk, hogy azt hazudjuk, semmi sem változott). Nem is az a fásult zavar, amit akkor érzünk, ha olyan valakivel feküdtünk le, akivel alig pár órája ismerkedtünk meg (s amit aztán úgy kezelünk, hogy gyorsan felkapjuk magunkra a ruhánkat, és az ajtóból még visszaszólunk: „Majd találkozunk"). Ez sima kellemetlen zavar volt. Annyi időt és érzelmet fektettem be, és most kiderült, hogy egy olyan valakiért, aki csak a szájbertérben létezett. Ami a Kerékpárost illeti, nem tudtam megállapítani, hogy ő mit érez, de őszintén szólva nem is akartam tudni.

A Kerékpáros nem töltötte nálam az éjszakát, igaz, lehetősége sem lett volna rá. Még nem volt parkolási engedélyem vendégek részére, és most egyszerre hálás lettem Los Angelesnek, hogy egész évben parkolóhelyszűkében van. Amúgy is időre volt szükségem, hogy tisztázzam a dolgokat. Egyfelől a Kerékpárossal rengeteg közös volt bennünk, és az e-mailekben nagyon közel éreztem magamhoz. Másfelől a vonzalom hiánya miatt bűntudat gyötört, és össze voltam zavarodva. De miközben ezen őrlődtem, egy dolog világos volt: szükségem van a szexre.

Igen, ez a felismerés kétségtelenül a férfigondolkodás terepére sodort, mely szerint „Kinek kell szerelem, ha van szex?". Csak hát ekkor még nem sejthettem, hogy ezek után több mint egy évet kell várnom rá, hogy ágyba bújhassak valakivel. Még azokban is, akiknek valami gond van a hormonháztartásukkal, megmozdul valami, ha nem is az ideális partnerrel hozza őket össze a sors. Nem az az első reakciójuk, hogy „Kösz, haver. Akkor most megyek és megkeresem az Igazit.". Kizárt. Pláne akkor, amikor épp sikerült felébreszteni az összes erogén zónádat, és azt kiabálják, hogy még-még.

Másnap felhívtam a barátaimat, hogy tájékoztassam őket a legújabb fejleményekről és kikérjem a véleményüket. Egyikük sem javasolta, hogy adjam ki az útját. – Első benyomásból nem lehet

megítélni valakit! – rótt meg Nancy. – Ne szúrd el! Adj neki még egy esélyt! – mondta Christina, aki boldog házasságban élt, és elmesélte, hogy amikor először találkozott a leendő férjével, „egyáltalán nem volt az esete”. – Szexelj, amennyit csak bírsz! – mondta Sarah. Sarah hosszú ideig nem szexelt, mielőtt interneten megismerkedett volna a pasijával, akivel immár gyakorlatilag eljegyezték egymást.

Aznap este egy kínai étteremben vacsoráztam a családommal, és ez állt a szerencsesütimben: „Ne engedd, hogy a kételyek és a gyanakvás megakadályozzák az előrehaladásodat.” Ezt égi jelnek is vehettem, csak épp nem tudtam, hogy miképp értelmezzem. Nyomjam el a Kerékpáros iránti kétségeimet, és adjak időt, hogy a kapcsolat kibontakozzon? Vagy ne érezzék bűntudatot, szexeljek nyugodtan, és csak később tegyem lapátra?

Mindeme önigazolással felfegyverezve úgy döntöttem, hogy óvatosan, de adok még egy esélyt a Kerékpárosnak, aki, ellentétben velem, egyáltalán nem mismásolt, amitől persze csak még rosszabbul éreztem magam a bőrömben. Megpróbáltam arra terelni a beszélgetést, hogy mit érzünk egymás iránt, de ő azt mondta, hogy egyelőre ne elemezgessünk, csak töltsünk több időt együtt felöltözve is. Csak hát épp ez volt a baj. Bármennyire is akartam, a hálószoba ajtaján kívül nem tudtam magunkat párként látni. Egy héten belül már úgy szerveztem a programjaimat, hogy napközben, ha akartam volna is, akkor se tudjunk találkozni. – Tíz körül átjövök a mozi után a barátaimmal – mondtam neki a telefonba. – De nem maradhatok, mert reggel hatkor fel kell kelnem, megyek biciklizni. – Éjfélkor többnyire leléptem.

A Kerékpáros végig úgy viselkedett velem, hogy be kellett volna lopnia magát a szívembe. Nevetett a vicceimen. Vett nekem egy gyönyörű fülbevalót. Vicces történeteket mesélt a szomszédjairól. De hiába, hiányzott a kémia. Visszavonultam a hagyományos női gondolkodás terepére, és úgy döntöttem, hogy a szex kémia nélkül rosszabb, mint ha egyáltalán nincs szex (ha előre tudom, hogy ez lesz a kudarckorszak kezdete, lehet, hogy kicsit tovább húzom). Egy

hónappal az első offline találkozónk után megmondtam a Kerékpárosnak, hogy jól érzem magam vele, de úgy gondolom, hogy mégsem illünk össze. Azt felelte, hogy érezte rajtam az eltávolodást, majd megölelt és kirobogott az ajtón.

Hatalmas kő esett le a szívemről – olyan nagy, hogy még az sem számított, hogy annak a férfinak adtam ki az útját, akiről valaha azt gondoltam, hogy ő lesz az életem párja. Bár néhány barátom aggódott, hogy összeroppanok, nem így történt. Úgy látszik, ha az ember érzelmileg online fektet be, az nem is igazi befektetés.

A Cölibátus korszak

A szex olyan, mint a levegő.
Nem fontos, mindaddig, amíg nincs belőle elég.

Szóval alaposan melléfogtam. Most már tudtam, hogy pusztán abból, hogy egy pasi hogyan ír e-maileket, lehet az a legköltőibb, válogatott szókincsű vagy merészen provokatív, még nem lehet leszűrni, hogy pasinak is alkalmas-e. Személyes találkozás nélkül nincs üzembiztos módszer a szikra meglétének a kiderítésére. És vajon nem itt kezdődik a valódi vonzalom? Hogy fellobban-e az a szikra? Csak akkor láthatod, hogy fellobban-e a szikra, ami majd a kémiai robbanáshoz vezethet, ha a másik szemébe nézel. Alec ékesen bizonyította, hogy a szikra tényleg számít. Pedig úgy egyébként képes volt egyetlen vessző nélkül megírni teljes elfogatási parancsokat, és azt hitte, hogy a „dézsa” és a „dézsma” egy szó. (én: „Megdézsmáltad a rizst?” ő: „Nem áztattam be.”) Ha interneten ismertem volna meg, biztosan azonnal kiejtem, és akkor kihagyok egy kapcsolatot, amiben, így visszatekintve, legalább volt szikra.

Jó, az én Sarah barátnőmnek sikerült rátalálnia a szerelmére online. Még hálás is volt a sorsnak, hogy az interneten találkoztak, mert ha egy bulin mutatják be neki, biztosan elmegy mellette, ugyanis

nem volt az esete. De most már egészen biztos voltam benne, hogy Sarah-nak tényleg szerencséje volt.

A Kerékpáros után úgy döntöttem, kicsit pihentetem a randizást, keresek egy új cikktémát, és egyszerűen csak élvezem, hogy újrakezdhetem az életemet Los Angelesben. Életemben először nem átkozódtam a dugó miatt vagy, hogy órákig kell sorban állni a mexikóiban. Mindez azért volt, mert Los Angelesben volt valami, ami Bendben nem: nevezetesen a több millió ember.

Végre nem kellett klubokba, templomokba vagy tanfolyamokra járnom, mert valódi társasági életet éltem. Újra felvettem a kapcsolatot a barátaimmal, akik közül néhányan szintén szinglik voltak, és eljártunk moziba, éttermekbe. Már nem kellett Nairobiig szaladnom, hogy beszélgessek valakivel, aki jól ismer. Megint magam lehettem, vagy a régi énem egy újabb kiadásban, vagy egy újabb kiadásban az újabb énem. Bárhogy is volt, jó érzés volt. Tudtam, hogy csak idő kérdése, hogy belefussak valakibe, akiben megvan a szikra lehetősége.

A költözés után egy hónappal újra beregisztráltam magam a match.com-ra, és új stratégiát dolgoztam ki. Még mindig hittem benne, hogy a weboldal briliáns előszűrőként működhet. Csak ki kell küszöbölnöm egy hibát, amit kezdőként elkövettem. Mostantól nem lesznek hosszas e-mailezések és telefonbeszélgetések.

Ha bármit látok, amin megakad a szemem – mondjuk „sportos” vagy „Spinal Tap-rajongó” – akkor ez már elég ahhoz, hogy egy személyes találkozót is megejtsünk. És ahelyett, hogy vacsorás randevúkat vagy szórakozóhelyeket céloznék be, a Starbucksba veszem az irányt. Ha pattognak a szikrák, akkor utána még mindig el lehet menni egy valódi randira. Ha pedig befuccsol, akkor is csak negyvenöt perc és egy capuccino ára a veszteség.

Amolyan előrandiként tekintettem ezekre a kávézós beszélgetésekre, kicsit úgy, mint egy hitelkérelem elbírálásának a folyamatára: az ember megválaszol néhány kérdést, és tudja, hányadán áll, mielőtt keresztülmenne a teljes procedúrán. Mivel nem

igazán lesz vesztenivalóm, nem is leszek majd ideges előtte, se csalódott, zaklatott vagy bűntudattól gyötört utána.

Az új taktikámat Philly1962-n próbáltam ki, aki elmondása szerint az „egészségügyben” dolgozott és szeretett súlyt emelni. A levelezésünk így zajlott:

Én: Hello! Úgy tűnik, van bennünk néhány közös dolog. Van kedved beülni egy kávéra?

Philly: Persze, hol és mikor?

Én: Starbucks, Encino, Csüt, dél.

Philly: OK. Akkor ott találkozunk.

Mint vártam, szinte nem is szorongtam, amikor besétáltam a Starbucksba. Philly a pultnál állt, és olyan kínnal silabizálta a menüt a táblán, mintha középkori angolsággal írták volna.

– Mi az a mocha pontosan? – kérdezte, majd elmagyarázta, hogy jobban szeret otthon enni-inni.

Philly, aki élőben zömökebb és pufókabb volt, mint a fényképén, elmondta, hogy tizenkilenc éve ugyanannak az egészségbiztosítónak a könyvelőosztályán dolgozik, és nemsokára egy egész éves fizetésének megfelelő végkielégítést kap, mert felvásárolják a cégét.

– Nahát, itt a remek alkalom, hogy kipróbálj új dolgokat és elmenj világot látni!

– Jézusmária! – mondta, amiből rögtön tudtam, hogy ilyesmi meg sem fordult a fejében. – Először nekem is eszembe jutott, hogy néhány hétre elmehetnék szabadságra, de aztán rájöttem, hogy ez túl kockázatos lenne. Inkább keresek egy új állást, amíg még megvan a régi, és majd aztán meglátogatom az unokatestvéremet Ohióban.

Philly azt is elmesélte, hogy otthon súlyzózik, mert ha fitneszterembe járna, az felborítaná a „napi menetrendjét”, ami úgy

épül fel, hogy elmegy dolgozni, hazamegy ebédelni, visszamegy dolgozni, vacsorát főz, berakja a mosást és vasal. – Egy óra a fitneszteremben, hát nem tudom, hogyan tudnám besuvasztani.

Philly-vel több okból sem passzoltunk, és ezek közük a vasalási szenvedélye csak az egyik volt a sok közül. De így, hogy találkoztunk, csak még inkább meggyőződtem arról, hogy egy rossz előrandiról sokkal könnyebb elmenekülni, mint egy igaziból. Ilyenkor nem kell udvariasan társalogni, miközben azon agyalsz, vagy agyal ő, hogy milyen ürüggyel léphetnél le. Nem mintha egy előrandin az udvariatlanság elfogadható lenne, de úgy gondoltam, hogy a beszélgetést bármely ponton megszakíthatom, mondjuk azzal, hogy „Figyu, van néhány elintéznivalóm. Örülök, hogy találkoztunk. Sok sikert az állásvadászathoz!”.

A Phillys-incidenst inkább a rossz szerencsének tudtam be, mint annak, hogy az új módszeremben hibádzik valami. Most komolyan, mekkora esélye volt annak, hogy pont az első két match.comos pasi fog az ágyba cipelni? De még néhány zsákutcába fúlt instantrandi után – köztük egy pasassal, aki profi íróként állította be magát, majd menet közben kiderült, hogy biztonsági őr, aki éjszakai műszakban sci-fi forgatókönyveket ír magának a kastélyban, ahol dolgozik – felmerült bennem, hogy a módszerem talán mégis kisebb finomításra szorul. Nem is értettem, hogy ennek a biztonsági őrnek hogy volt képe írónak kiadni magát. Úgy értem, tényleg azt gondolta, hogy a hamis reklámra építő marketingfogás a randizásnál is működik? (Noha azok a barátaim, akik még sosem próbálták ki az internetes ismerkedést, meg vannak róla győződve, hogy a legtöbben túlfényezik magukat, az én tapasztalatom nem ezt igazolta. Azok a pasik, akikkel eddig találkoztam, többnyire tényleg olyanok voltak, mint amilyennek leírták magukat.) Mindez idő alatt sajnos újabb hátrányait fedeztem fel annak, hogy alig néhány kilométernyire lakom a családomtól. Az előző négy évben – három Berkely-ben és egy Bendben – hozzászoktam ahhoz, hogy úgy élem az életemet, ahogy akarom, anélkül, hogy a szüleim vagy a nagyszüleim különösebben

belelátnának. Például elmehettem Winnemuccába anélkül, hogy bárki észrevette volna, hogy egyáltalán kitettem a lábam otthonról. Hetek vagy akár hónapok is eltelhettek úgy, hogy senkivel sem randiztam, de ők csak annyit tudtak, amennyit én elárultam nekik („Ó, rengeteg emberrel találkozom – remekül érzem magam.”) De Jen váratlan betoppanása csak a kezdet volt.

Miután hazatértem, az első hónapokban a naptáram zsúfolásig telt családi programokkal – vacsorák, hétvégi ebédek, születésnapok, évfordulók és ünnepek. A húgom mindig hozta magával Johnt. Az unokatestvérem hozta a vőlegényét. Amikor a beszélgetés elkerülhetetlenül az esküvői előkészületekre terelődött, vagy egy másik unokatestvér közelgő esküvőjére, aki Berkeley-ben lakott, a szingliségem olyan feltűnő volt, mint egy óriási pattanás az orrom hegyén.

Igazából még rosszabb is volt, mert ha van egy óriási pattanásod, az emberek igyekeznek úgy tenni, mintha nem lenne ott. De minél több időt töltöttem a családom társaságában, ők annál inkább levetkőzték a gátlásaikat, és már fennhangon beszéltek a szingliségemről. Az egyik családi vacsorán a nagyapám rám rivallt az asztal másik végéből: – Suzanne, még mindig nem ismerkedtél meg senkivel? Már négy hónapja itthon vagy! – Nem is tudtam, hogy számolja.

Nem sokkal ezután a szüleim elrángattak egy étterembe vacsorázni, és ünnepélyesen átnyújtottak egy brosúrát egy zsidó önkéntes szervezetről, amely huszonöttől negyvenéves korig terjedő szingliket próbált becserkészni. Úgy éreztem magam, akár egy drogfüggő, akit elvonókúrára fogtak.

A szüleim legalább, ha elég erélyesen rájuk szóltam: „Megkérhetlek benneteket, hogy ne beszéljünk erről a témáról?” egy idő után leálltak, ám a nagyszüleimmel ugyanez a kérés már korántsem volt ilyen hatékony, akik láthatóan meg voltak róla győződve, hogy amit nem ismételnek el legalább százötvenszer, az nem megy át.

Nem elég, hogy Nusi nagyi és Julius nagyapa nem restelltek

felhozni a szingliségemet, de ezer más téren is egyre rigolyásabbak lettek. Nem voltak hajlandóak betenni a lábukat olyan mozikba, ahol nem voltak „tisztában a mellékhelyiségek elhelyezkedésével” – ez a kitétel egyetlen multiplexre korlátozta a lehetőségeiket, ahol egy ideje kizárólag kemény akciófilmeket vetítettek. Aznap, amikor megnéztük a *Közellenség* et, nagyapa elaludt, nagyi pedig harminc perc után kiment, és a film végéig kint üldögélt a csarnokban. De mindezek után is foggal-körömmel védelmezték a moziválasztásukat. – Pontosan tudtam, hogy merre találom a mosdót – mondta a nagyi, majd hozzátette, hogy kétszer is használta, és ráférne egy alapos takarítás.

Szombat délutánonként Ruth nagyival scrabble-ztem, akinek az egészsége sajnos rohamosan romlott. Egyedül a cigarettázásban lelt örömöt, valamint a Sizzler kék zselétortájában, („A francba!”, mondta minden alkalommal, amikor odamentünk. „Már megint kék!”) valamint abban, hogy minden egyes alkalommal az orrom alá dörgölje, hogy én ugye idősebb vagyok, mint a két unokatestvérem, és ők már el vannak jegyezve. Próbálta kiszedni belőlem, hogy mégis mikor tervezek végigvonulni a templomi padsorok között. – Fél év múlva? – kérdezte síron túli, rekedtes hangján. – Egy év múlva?

Bár a nagyszüleim minden jel szerint úgy gondolták, hogy a szabadidőmet célbadobással töltöm a hálószobámban, az igazság az, hogy az első fél évben megfeszítetten igyekeztem előrelépni a randifronton.

Nagyjából akkoriban, amikor az új match.com-stratégiámmal befuccsoltam, az ismerősök sorra kezdték szervezni nekem a randikat – az volt az érzésem, hogy a családi barátok, amint megneszelték, hogy hazajövök, olyan hévvel kezdték gyűjteni a neveket, mint más a törzsutas-kilométereket.

A kellemetlen bendi élmények után rossz előérzetekkel mentem újra ebbe az utcába. De el kellett ismernem, hogy most olyan emberek próbáltak összehozni valakivel, akik már évek óta ismertek, így jóval nagyobb volt az esélye annak, hogy hozzám illő embert választanak, okoskodtam. Ám a biztonság kedvéért úgy döntöttem,

hogy nem adom fel a Starbucks-beli előszűrést. Most azonban óvatosabbnak kellett lennem, mert ha katasztrofálisan sül el a randi, akkor a közös barát a történet mindkét oldalát meg fogja hallgatni.

Az első partnerem David volt, egy ügyvéd, aki kísértetiesen hasonlított George Willre, a konzervatív újságíróra, és egy tengerészkék öltönyben jelent meg az este tíz órára megbeszélt randinkon.

Nem munkából jött, mondta, csak szeret öltönyben járni. Suttogó hangon elmesélte, hogy most kezd bele egy internetes vállalkozásba; aminek nem árulja el a küldetését, valószínűleg azért, mert félt, hogy lenyúlom az ötletét. Megemlítette, hogy ötmillió dollárt akar felhajtani. – Mondhatni, nagy a kockázat, de ... – itt hatásszünetet tartott, és megmarkolta a hajtókáját – én teljesen nyugodt vagyok.

Amikor eljöttem a randiről, össze voltam zavarodva. Vajon miből gondolhatta azt bárki, hogy mi Daviddel összeillenénk, amíg be nem ugrott a válasz. A közös barátunk így gondolkodott: „A pasas zsidó, tehát tökéletes lesz.” Ez persze nem sokban különbözött a „pulzus-pénisz” kritériumtól, amibe Bendben futottam bele. Aggódni kezdtem. Most már akik ismernek, azok is azt gondolják, hogy ennyire reménytelen eset vagyok?

Az esetek azt mutatták, hogy igen, mivel az elkövetkező pár hónapban csakis ilyen szempontok szerint válogattak: „Zsidó a pasas, tehát jó lesz.” így hoztak össze egy (1) huszonhat éves békeaktivistával, akinek az első kérdése ez volt: „És jó volt a szex a legutóbbi pasiddal?”, (2) egy végzős matematikus diákkal, aki paranoid módon irtózott a fitnesztermektől (3) és egy grafikussal, akivel, mint kiderült, már tíz éve is összehoztak egyszer. Az első randinkről csak annyi maradt meg bennem, hogy a desszert előtt leléptem, mondván meg kell néznem a Thirtysomething -et[1] – tudom, hogy szörnyen viselkedtem, és csak azért nem volt túl nagy lelkiismeret-furdalásom, mert abban az évadban az volt a kedvenc sorozatom.

Amikor a két unokatestvérem esküvői közül sor került az elsőre, nagyjából tíz hónapra rá, hogy visszaköltöztem, még nem voltam túl a második randimon sem, attól meg fényévnyire voltam, hogy bárkit is elhívhattam volna magammal az eseményre. Tény, hogy kezdtem türelmetlenkedni, de korántsem annyira, mint a nagyszüleim. Az esküvői szertartás és a parti közti szünetben Nusi nagyi a mellékhelyiségben szorított sarokba, ahogy szokott, és rám förmedt: – Itt az ideje, hogy végre keríts magadnak egy férfit, mégpedig diplomását! – Ezzel sarkon fordult, és kiszáguldott a helyiségből. Egy magazinban olvastam egyszer, hogy a könnyeket úgy lehet a legjobban visszatartani, ha az ember sokszor mosolyog egymás után, és ezen az estén, miután jó tíz percig ácsorogtam még a mosdónál, meggyőződhettem róla, hogy a dolog tényleg működik.

Alig két hónappal később újra partner nélkül jelentem meg a másik unokatestvérem esküvőjén. Szerencsére most Jen és John mellé ültettek, így nem kellett kiállnom a szokásos szingliasztalos traumákat. Ami mégjobb, hogy Nusi nagyi a terem másik végében ült, és egész este sikerült elkerülnünk egymást. Azért így is voltak kényelmetlen pillanatok, például amikor Jen és John elmentek táncolni, én pedig ott maradtam egyedül, és kínomban csokis sutit majszoltam, mert más ehető nem volt ezen a vega esküvőn.

Lassan egy év telt el, mióta visszaköltöztem Los Angelesbe, és még nem jutottam közelebb a célhoz. A Kerékpároson kívül csak a nőgyógyászom látott levetkőzve, neki pedig megvolt az az idegesítő szokása, hogy mindig rákérdezett: – Szexuálisan aktív? – Legszívesebben visszakérdeztem volna: – És maga?

Eszembe jutottak az utolsó oregoni napjaim, amikor mámoros hangulatban róttam az utcákat, és rádöbbentem, hogy mitől éreztem magam így, az erotikusan túlfűtött e-maileken túl. Attól, hogy volt remény – valódi, megfogható remény. Most, egy évvel később, azon tűnődtem, vajon fogok-e ilyet újból érezni valaha is.

14. fejezet

Pellengérre állítva

Amint az ember átlépi a harminc alatti és a harmincon túli szinglik közti nagy vízválasztót, sokféle átmenetet kell elviselnie, de ezekből egyik sem olyan riasztó, mint a váltás a *szingliből* a *még mindig szinglibe*. Mindenki tudja, hogy van ez. Amikor a húszas éveidet taposod, az ismerőseid vidám, reménykedő hangon kérdezik a barátaidat, hogy „szingli a csaj?” hogy aztán megpróbáljanak összeboronálni a kedvenc unokatestvérükkel, aki épp most költözött fel San Diegóból. Ám harmincon túl egy meghatározhatatlan ponton ez a Dr. Jekyll-kérdés átalakul Miss Hyde-dá. „ *Még mindig* szingli?” – azzal a hanghordozással, amivel olyasmiket szoktak kérdezni, mint például „Herpeszed van?”.

És persze amikor a szingliséged ilyenformán már egyfajta betegséggé vált, sokkal nehezebb gyógymódot találni rá. Egy idő után egyre csökken az esélye, hogy azok a helyes pasik, akikbe belebotlasz – egy kávézóban vagy a mozi jegypénztára előtt a sorban –, facérok

lennének. Már kizárólag a jegygyűrű léte vagy hiánya nyújt támpontot, hogy szabad prédával van-e dolgod, így hamar kifejlődik benned a reflex, hogy az idegen férfiak arcáról azonnal a bal kezük gyűrűsujjára futtasd a tekintetedet. De bizonyos esetekben ez a módszer nem működik. Például mi van akkor, ha egy pasas kesztyűben súlyzózik?

Ez volt a helyzet azzal a vörös hajú sráccal, akit a fitneszteremben szúrtam ki magamnak. Nem volt magas, sem jóképű a szó hagyományos értelmében, de széles válla volt és lerítt róla, hogy két lábbal áll a földön. A nehéz gömbsúlyzókból ítélve nyilvánvalóan izmos lehetett, mégsem fitogtatta a testét, inkább bő, laza pólókat hordott. És persze kesztyűt, amit sosem vett le. Azt nem tudtam, hogy nős-e, de egyet biztosan tudtam: érzem a szikrát. Szinte vadidegen volt, mégis mint a mágnes vonzott magához. Mintha ő lett volna az anti-Kerékpáros.

Egyik este véletlenül összefutottunk a tricepszerősítőnél. Társalgást kezdeményeztem, és ő nyitottnak mutatkozott. Elmeséltem neki, hogy nemrég költöztem vissza Oregonból, mire visszakérdezett, hogy melyik városban laktam és mit csináltam ott. Megkérdeztem, mi a foglalkozása, és megtudtam, hogy ügyvéd az Értékpapír- és Tőzsdefelügyeletnél. Micsoda mázli! Tehát nemcsak kedves és kíváncsi, de még okos is!

A következő alkalommal a nevét is megtudtam: Adam. Hogy eldöntsem, facér-e még, a barátaimnak felsoroltam a szinglisége mellett szóló érveket: először is nagyon barátságos, másodszor sok időt tölt az edzőteremben, harmadszor, még egyszer sem említette a feleségét, sem a barátnőjét. De a barátaimnak ez kevés volt. Egy nős férfi nem feltétlenül beszél rögtön a feleségéről, mert lehet, hogy jólesik neki a figyelem, mondta az egyik nős barátom.

Egy idő után állandóan belefutottam Adamba, és mindig szóba elegyedtünk. Nem próbált meg lerázni – nagyon is jól ismertem azt a hanghordozást, de nála sose éreztem. Lehet, hogy csak gátlásos. Legközelebb a tettek mezejére lépek, fogadkoztam.

Ám mielőtt bevethettem volna magam, ő szőrén-szálán eltűnt. Bármelyik nap, bármelyik órában mentem edzeni, nyoma sem volt. Néhány hét múlva egészen elkeseredtem, mert vettem egy lakást a város másik végében, és tudtam, hogy hamarosan edzőtermet fogok váltani. Hova tűnt Adam? Hogyan találhatnám meg? Mi van, ha ő volt a nagy Ő, és most örökre elszalasztottam a lehetőséget? Tudtam, hogy a fitneszklubból maximum egy bírósági beidézéssel szedhetném ki a személyes adatait.

De végül előálltam egy tervvel, amit – a hitelesség kedvéért azért elismerem – egyetlen kabinettagom sem hagyott jóvá. Nem tudtam Adam vezetéknevét, de annyit igen, hogy valahol Los Angelesben dolgozik az Értékpapír- és Tőzsdefelügyeletnél. Feltételeztem, hogy az irodája valahol a fitneszterem közelében lehet, így a telefonkönyvből kikerestem, hogy melyik tőzsdefelügyelet van a legközelebb. Aztán írtam egy levelet, ami így kezdődött: „Kedves Adam! Ne aggódj, nem vagyok beteges zaklató!” (bár ha belegondolok, tényleg nem voltam az??) Elmagyaráztam neki, hogy miért folyamodom ehhez a szokatlan megkereséshez – ő eltűnt az edzőteremből, én pedig hamarosan a város másik végébe költözöm –, megadtam neki a számomat, hívjon fel, ha egyedülálló lenne, és volna kedve beülni velem egy kávéra. „Ha nem, akkor csak dobd ki ezt a levelet, és tekintsd bóknak!”

A levelet az Értékpapír- és Tőzsdefelügyeletnek címeztem „Adam, a vörös hajú ügyvéd részére”. Vagy tíz percig álltam a sarki postaláda fölött, a levél ott billegett az ujjaim között, aztán végül bedobtam.

Három nappal később a következő hangüzenet várt a telefonomon. „Hello, Suzanne! Adam vagyok, a vörös hajú ügyvéd a tőzsdefelügyelettől. Megkaptam a leveledet. Nagyon hízelgő az ajánlatod, de nős vagyok, így nem élhetek vele. Viszont le a kalappal, mert igazán merész lépés volt a részedről. Sok szerencsét a költözéseddel!”

Mellbevágott a hír – amit kicsit enyhített, hogy tudtam, hogy a

tűzzel játszom – ugyanakkor jólesett, hogy ilyen figyelmes üzenetet hagyott. Tényleg olyan kedves srác volt, amilyennek gondoltam. Mindamellett aggódni kezdtem, milyen emberré is kezdek válni. Az egy dolog, hogy idegeneknek írogatok. De ráadásul vettem egy lakást egyedül.

Jó, elsősorban gyakorlatias szempontok vezéreltek. Miután eldöntöttem, hogy Los Angelesben maradok, semmi értelme nem lett volna tovább fizetnem a csillagászati lakbért, ha szinte azonos havi ráfordításból egy saját lakás tulajdonosa is lehetek. A jegybankelnök, Alan Greenspan is minden bizonnyal ezt tanácsolta volna. És lenyűgözött a lakás a gyönyörű parkettájával, díszes kandallócsempéjével és robusztus, 1940-es évekbeli szerkezetével. Tudtam, hogy a húgom segédletével szuper lakást lehet varázsolni belőle, ha eltüntetjük a hálószobából a faltól falig tükröt, ami úgy nézett ki, mint egy pornófilm díszlete.

Mégis, valamiért azt éreztem, hogy átugrottam egy lépcsőfokot. Normális esetben ez a sorrend: szingliség-házasság-lakáshitel, nem igaz? Nem mintha arról ábrándoztam volna, hogy majd Mr. Tökéletes átcipel az ölében az első otthonom küszöbén, de azért mégis magányosnak éreztem magam, amikor a vadonatúj lakásom küszöbét a költöztető cég két emberével léptem át.

És persze akadtak is elegen, akik élvezettel dörgölték az orrom alá, hogy szakítok az évezredes szokásrenddel. Például a fitneszklubban egy srácnak, akivel néha együtt edzettünk, elmeséltem, hogy letétbe helyeztem a lakás vételárát. – Szóval feladtad, hogy férjet találj magadnak? – kérdezte erre.

A nagyszüleim is nyilvánvalóan ezen az álláspontón voltak. Gáláns tétellel járultak hozzá az első hitelrészletem törlesztéséhez – pont akkora összeggel, mint amennyit az unokatestvéremnek adtak az esküvője költségeire. – Már biztos nem éljük meg, hogy férjhez menj – mondta Nusi nagyi –, így gondoltuk, az lesz a legjobb, ha már most, jó helyen hasznosítod.

Még Kalifornia állam is azon volt, hogy állandóan emlékeztessen a

szingliségemre, miután mindenféle hivatalos dokumentumban rögzítenem kellett a státuszomat: egyedülálló.

Persze tudom, hogy az én érdekemet szolgálta; ha ne adj Isten elválnék, az exem ne igényelhesse az ingatlanom felét, miután rögzítettük, hogy a lakás vételekor Egyedülálló nő voltam. De azért nem bántam volna, ha nem dörgölik az orrom alá. Az exférj gondolata amúgy is röhejes volt, tekintetbe véve, hogy a jövendőbeli egyelőre fel sem tűnt a láthatáron.

Jó, lehet, hogy nem kellett volna a hivatalos iratokat ennyire a szívemre vennem. De azért csak elültették a kisördögöt a fejemben: lehet, hogy az ingatlanvásárlásom az első lépés azon a csúszós lejtőn, amelynek a végén ott állok majd ősz hajú hölgyként, aki divatjamúlt göncöket és műszálas nadrágot visel, és nyugdíjas éveiben egy lakókocsiban furikázik az országban?

Ez a kép azonnal visszakergetett a match.comra.

Megfogadtam, hogy ha törik, ha szakad, most jól csinálom. A Kerékpáros esetéből megtanultam, hogy a túl sok e-mail-váltás milyen veszélyeket rejt magában, az újabb próbálkozásaimból pedig azt is láttam, hogy ha gyakorlatilag véletlenszerűen választom ki a pasikat, az is katasztrofális eredményekhez vezet. Tudományosabb módszerre volt szükségem. Az FBI-ügynökök mintájára, akiknek az a feladatuk, hogy sorozatgyilkosokat azonosítsanak be, én is igyekeztem kidolgozni a saját diagnosztikai eszközeimet, amikkel a partiképes egyedeket kihalászhatom.

Elkezdtem mélyrehatóbban tanulmányozni a bemutatkozásokat, és a szóhasználatból próbáltam kiszűrni az őszinteség, a jó humor és az intelligencia nehezen megfogható elegyét.

Az új módszeremmel sikerült néhányra szűkíteni a lehetőségeket. A módszerem melléktermékeként egy eddig ismeretlen új kategóriát is felfedeztem, ami szintén rögtön a kukában landolt: a Tökéletesen Oldott Pasit.

Ezek olyan férfiak voltak – és meglepően sok volt belőlük –, akik

elmondásuk szerint olyan nőre vágytak, aki „ugyanolyan oldottan viselkedik, amikor egy limuzinban utazik koktélpartira, mint amikor otthon ül a tévé előtt egy üveg sörrel a kezében”. Másképp megfogalmazva: „olyan hölgy, aki egyformán jól érzi magát a Ritzben és a biliárdasztalnál.”

Harmadik megközelítésben: „olyan lány, aki ugyanolyan szívesen megy kempingezni, mint ahogy egy szexi fekete estélyit visel”.

Fogalmam sem volt, hogy ezek a férfiak miért várják el egy nőtől, hogy egyformán oldottan viselkedjen két olyan eseményen, amelyekre jó esetben egészen más gyakorisággal kerül sor. Kik azok, akik ugyanannyiszor furikáznak egy limuzinban, mint ahányszor a tévé előtt döglenek? Meg az sem tűnt túl valószínűnek, hogy egy nő, miután elolvasta ezt a szöveget, így kiáltana fel:

„Nahát, ez elképesztő! Hiszen ez én vagyok! Egyszerűen imádok elragadóan kinézni a hivatalos eseményeken, és ugyanennyire imádok begurítani néhány üveg hideg sört a srácokkal egy biliárdmeccs közben.” De ha belegondolok, lehet, hogy minden pasinak ez az abszurd vágyálma.

Hála Istennek rengeteg match.com-os férfi volt, akinek földhözragadtabb elvárásai voltak, és a finomított dekódoló módszeremmel sikerült több ígéretes lehetőséget is kiválasztanom. A következő lépés az volt, hogy e-mailezést kezdeményezek további tesztelés céljából. Ha három-négy napi levélváltás után azt éreztem, hogy megérett az idő egy személyes találkozásra, akkor javasoltam egy találkát a Starbucksban. (A találkozót szinte minden esetben én kezdeményeztem. Számomra érthetetlen okok miatt a pasik évekig is el leveleznének.) A barátnőm, Margie, aki szintén szingli volt, és néha szintén becsekkolt a match.com-ra, egy kényelmes mérési technikával állt elő, ami segített beazonosítani az érdeklődésem szintjét: nevezetesen, a csáberőm hány százalékát vetem be, hogy a pasit levegyem a lábáról.

– Na, mennyit vetettél be a pszichomókusnál? – kérdezte Margie, amikor hazaértem az egyik előrandimról.

Kezdetben annyira mellélőttem, hogy tíz-húsz százaléknál sosem mentem feljebb. Egy ügyvédnél, aki képtelen volt megjegyezni a foglalkozásomat, „Várj csak, te valamiféle író vagy, ugye?”, nagyjából 0 százalékhoz közelített. De most legalább olyan pasikkal találkoztam, akikkel kellemesen el lehetett beszélgetni, és rendre az ötven-hetvenöt százalékos tartományban találtam magam. Ám a szikra csak nem akart fellobbanni. És a második randiig sosem jutottam el. Azt a néhány srácot, akik második randira hívtak, könyörtelenül kikosaraztam, mert hiányzott a kémia. Abban a néhány esetben pedig, amikor én kezdeményeztem, hogy találkozzunk még egyszer, akkor általában visszakaptam a „hiányzik a kémia” dumát.

A finomított szűrési technikámnak hála kevesebb időt lógtam a match.com-on. Naponta egyszer vagy kétszer becsekkoltam, hogy vajon belépett-e egy-két ígéretes alany, és úgy átlagban heti egyszer ültem be a Starbucksba valakivel, de most nem váltam a rabjává, és rengeteg időm maradt, hogy éljem az életem.

Eközben a Schlosberg klán naptára zsúfolásig megtelt programokkal, és én szokásom szerint partner nélkül jelentem meg mindegyik eseményen. A zsidó újévi ünnep estéjén minden a megszokott mederben zajlott. A vacsoránál a fő téma az volt, hogy a marhaszegyet 275 fokon kell-e sütni hat órán keresztül vagy 325 fokon négy órán keresztül. Miután a desszert is az asztalra került, Jen és John felálltak és megkocogtatták kanalukkal a borospoharaikat.

Felpillantottam az almás palacsinta mellől, de nem hagytam abba az evést, gondoltam, biztos ők kezdik meg a szokásos pohárköszöntősort, ami többnyire az univerzális Schlosberg Családi Köszöntő valamelyik változata. A köszöntő, amelynek a hossza harminc másodperctől (az enyém) tíz percig (az anyám) vagy huszonöt percig (Nusi nagyi) terjedhet, általában a család dicsőítéséről szól, hogy a mienk a legjobb, legszeretőbb, legbőkezűbb, a marhaszegysütés terén a legrátermettebb család, amilyet még nem hordott a hátán a föld. Le merném fogadni, hogy nálunk több pohárköszöntőre kerül sor, mint bármelyik fehér házi

összejövetelen, beleértve az államfői látogatásokat is. Ha pedig valaki elmulaszt beszédet mondani, az súlyos véteknek számít. Nusi nagyi nyolcvannyolcadik születésnapján Julius nagyapa felállt, rámutatott az unokatestvérem újdonsült férjére, és rárivallt: – Kevin! Tőled még nem hallottunk beszédet!

De aztán kiderült, hogy John és Jen pohárköszöntője nem is pohárköszöntő volt.

– Bejelentenivalónk van! – kezdett bele John sugárzó arccal. Egymásra néztek, majd egyszerre felkiáltottak. – Eljegyeztük egymást!

Emlékeznek a berlini fal leomlására? Az semmi nem volt ahhoz az üdvrivalgáshoz, ölelkezéshez, zokogórohamhoz és eufóriához képest, ami abban a pillanatban betöltötte a szüleim ebédlőjét. Biztos vagyok benne, hogy én is együtt sikongtam velük, de nem azért, mintha engem is elöntött volna a tiszta és őszinte öröm a boldog pár miatt.

Ne értsenek félre. Igazán örültem, hogy a húgom talált magának egy ilyen remek fickót, és Johnnál jobb sógorra nem is vágyhattam volna, főleg, hogy miután megengedte Angelának, hogy jó huszonöt centit levágjon a hajából, már nem is úgy nézett ki, mint Mike Myers a *Wayne világá* ban.

De Jen eljegyzése akkor is fejbe kólintott. Igen, igen, tudom, látnom kellett volna, hogy közeledik. John Jen lakásába költözött, és már régóta családtagnak számított, ő volt a nagyapa toalett-gardedámja azokon a helyeken, ahol a mellékhelyiség több mint hatméternyi távolságra volt az asztaltól. De akárcsak azok a szerencsétlenek, akik ott dekkoltak a Szent Helen-hegységben, amikor már előre lehetett látni a vulkánkitörést, én is elhessegettem magamtól a figyelmeztető jeleket. Jenéknek pedig nem jutott eszükbe, hogy beavassanak a tervükbe, holott általában empatikusan viszonyultak a szinglisorsomhoz. Igazán felmérhették volna, hogy a bejelentésükkel hány milliárd tonna hamuval és olvadt lávával felérő érzelmi vihart sodornak felém.

A vihar még azelőtt utolért, hogy az ölelkezés és a sírás abbamaradt. Már a két fiatalabb unokatestvérem eljegyzése és esküvője kapcsán is kaptam hideget-meleget. De most, hogy a húgom is beelőzött az oltár előtt, megint úgy voltunk vele, mint a lakáshitellel: egy lépcsőfokot átugrottunk. Csorba esett a dolgok természetes rendjén.

– *Neked* kéne eljegyezned magad valakivel! – rikácsolt Ruth nagyi olyan hangerővel, hogy az egész környék belezengett. – Te kislányom, mikor találsz már magadnak egy férjjelöltet?

– Carl és Judy most már legalább reménykedhetnek, hogy lesznek unokáik! – rikkantotta a család egyik barátja, aki épp mellettem ült.

Hát kibújt a szög a zsákból. A jelenlévők számára már nem menyasszonyi tanú voltam, hanem menyasszonyi vénlány tanú.

Élénk és rikító színekben láttam magam előtt az elkövetkező hónapokat: ajándékozások és partik tömkelege; hosszan elnyúló viták az anyakönyvi hivatalokról, a virágdekorációkról, a vendéglistákról; megfeszített várakozás és izgalom. Mostantól fogva a húgom esküvője lesz a családom egyetlen beszédtémája – vagy inkább létezésének kizárólagos értelme. És én leszek az, akiről a háttérben pusmognak. Már előre hallottam a szüleimet: „Igen, Jennifer lányunknak lesz esküvője. Suzanne... Nem, *ő még nem kelt el*."

Egyedül abban reménykedhettem, hogy hamar sor kerül az esküvőre. De Jenéknek más elképzeléseik voltak. Elárulták, hogy majd csak tizenhat hónappal később terveznek összeházasodni, mert a húgom még be akarta indítani az új grafikusi vállalkozását, mielőtt elveszne az esküvői készülődés apró részleteiben. A szüleim könyörögtek, hogy hozzák előre a dátumot. Nem miattam persze. Attól tartottak, hogy a nagyszüleim nem fogják megérni a nagy napot.

Személy szerint én nem aggódtam, mert biztos voltam benne, hogy a nagyszüleim a számtalan egészségügyi nyavalyájuk dacára is életben tartják magukat az esküvőig, ami páratlan lehetőségeket tartogatott a számukra. Nusi nagyi például előadhatja élete

leghosszabb beszédét élete legnagyobb közönsége előtt, és senki nem mer majd poharakat zörgetni, ahogy a kisebb családi összejöveteleken azt néha megtettük, amikor nagyon elszaladt vele a ló. Julius nagyapa kedvére pocskondiázhatja a személyzetet a parkolóőröktől az asztalleszedő fiúkig („Nem tudod, melyik a segged és melyik a könyököd?" az egyik kedvenc sértegetése), mert mindenki túl elfoglalt lesz ahhoz, hogy elhallgattassa. Ruth nagyi órákon át szorongatna, és nyilvánosan megszégyenítene, hogy milyen szörnyű, hogy már elmúltam harminc, és még mindig pártában vagyok. Én úgy láttam, hogy a nagyszüleimnek rengeteg okuk volt kitartani. Egy fikarcnyi kétségem sem volt afelől, hogy megérik ezt az esküvőt.

Végül Jenek győztek, és rájöttem, hogy ennek is van pozitív oldala. Legalább időt nyerek, hogy találjak partnert az esküvőre. Persze egy sima randi nem elég egy ilyen nagy horderejű eseményhez. Ha egy idegennel jelenek meg, akkor nyilvánvaló, hogy csak kirakatnak viszem magammal. Nekem egy tisztességes barátra volt szükségem, aki legalább az esélyét felvillantja annak, hogy férjjelölt is válhat belőle. Ráadásul tudtam, hogy szükségem lesz a támaszra. Komoly kihívás elé néztem, az egyszer biztos.

Bár az esküvői előkészületek még hónapok múlva érték csak el a csúcspontjukat, nem sokkal Jenék bejelentése után kaptam egy kis kóstolót a rám váró megpróbáltatásokból. Egy családi baráti házaspár meghívott a szüleimmel és Jenékkel vacsorára a Beverly Hills szállodába. Miután az asszony pohárköszöntőt mondott a jegyespárra, felém fordult és így szólt: „És gratulálunk Suzanne-nak is a lakásvásárlásához!" Ennyi erővel egy óriásplakátra is kiragaszthatták volna nagybetűkkel: „Jennek jutott a házasság. Suzanne-nek a lakáshitel." Beleborzongtam, hogy mit kaptam volna, ha nem csatlakozom frissiben a lakástulajdonosok táborához. „Gratulálunk Suzanne-nak az új faxgépéhez."

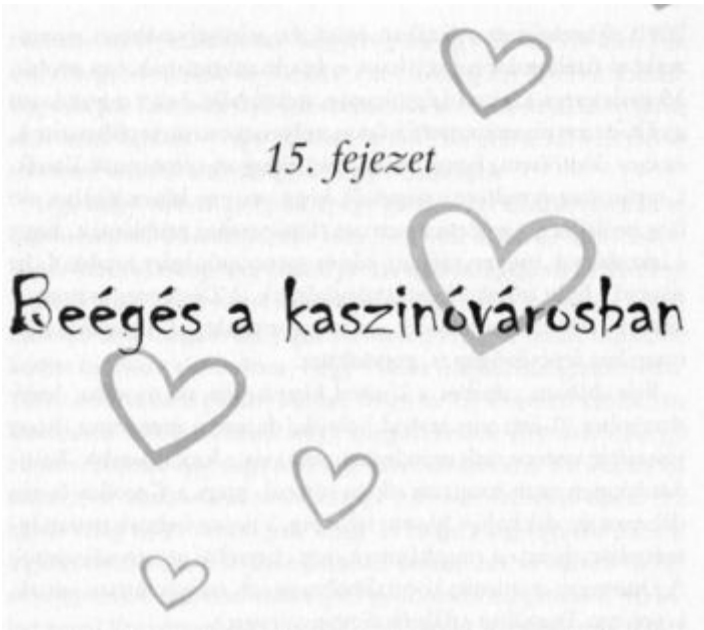

Ahogy elkezdődött a visszaszámlálás Jenék esküvőjéig, még vészesebben közeledett egy másik határidő. Mindössze két hónap volt hátra a modern történelem legnagyobb eseményéig, amit különösen a szerelmespárok vártak: 1999 szilveszteréig. A kereskedelmi egységek szerte a világon a lehetőségek végtelen tárházát kínálták a romantikus fogyasztás kielégítésére. Szállodák, éttermek, klubok, légitársaságok, üdülőhelyek, pezsgőgyártók – mind egymással versengtek, hogy a párok őket válasszák az Új Évezred köszöntéséhez. Miközben a családom az eljegyzési hisztéria, a Föld bolygó pedig 2000 eljövetelének a lázában égett, én a legszívesebben a nemzetközi űrállomáson foglaltam volna le magamnak egy szobát. Megnéztem a United Légitársaság weboldalát, hogy a gondosan gyűjtögetett törzsutasmérföldjeim milyen messzire repíthetnének, és úgy döntöttem, hogy Tonga elég eldugott célpontnak látszik. Csupán annyit tudtam a szigetről, hogy van egy kövér királya, aki úgy próbálta megoldani a nemzet túlsúlyossági problémáit, hogy a lakosoknak ingyen pirítóssütőt és tornacipőt ígért jutalmul, ha sikerül a fölös kilóiktól megszabadulniuk. A Discovery csatornán láttam a 200 kilós uralkodót, amint gyorsgyalogol. Tongában biztosan lesz

lépcsőzőgép is, gondoltam.

Felvidultam, amikor a United képviselője azt mondta, hogy december 31-ére van szabad helyük, de aztán észrevette, hogy visszafelé viszont csak márciusban van jegy a leghamarabb. Tulajdonképpen nem hangzott olyan rosszul, hogy a Csendes-óceán déli partján dekkoljak három hónapig. Viszont behozhatatlan lemaradást okozna a munkámban, nem beszélve a pasivadászatról. A Discovery csatornán látottakból nem sok esélyét láttam annak, hogy épp Tongában találnék életem párjára.

A lelkem mélyén tudtam, hogy Tonga csupán a menekülési vágyamból eredő szélsőséges reakció. Végül is igazán felesleges egész a Csendes-óceánig elmennem, hogy elkerüljem a Los Angeles-i párok dorbézolását. Felmentem az internetre, hogy praktikusabb ötleteket gyűjtsek, és arra jutottam, hogy egy koncert jó lehet. Majd beleolvadok a tömegbe, és a műsor eltereli a figyelmemet. A countryzenés oldalakat böngészve rá is bukkantam a tökéletes programra: egy Joe Diffie-koncertre a nevadai Jackpot városában.

Joe Diffie egy közvetlen, szőke countryénekes volt vastag bajusszal, focistafrizurával és egy sereg jókedvű, sematikus dallal, amikben zenegépekről, exfeleségekről és furgonokról énekelt. Soha eszembe nem jutott volna, hogy vegyek egy Joe Diffie-albumot vagy hogy elmenjek egy koncertjére, s még azt is elárulhatom, hogy ha Joe Diffie történetesen valahol a környéken játszott volna szilveszter éjjelén – vagy bármelyik este, ha már arról van szó –, tuti nem veszem a fáradságot, hogy odamenjek.

Ugyanígy voltam Jackpottal, egy kis sivatagi kaszinóvárossal az idahói határtól kissé délre, ami még Joe Diffie-nél is kevésbé hozott lázba. Életemben egyszer jártam Jackpotban, még gimis koromban, azután, hogy épp a városhatár előtt, egy sítúráról hazafelé a bérelt lakóbuszunk megfarolt a jeges autóúton, és az út menti töltésben kötött ki. Nem gondoltam, hogy valaha is újra ellátogatnék oda.

De volt valami pikáns abban, hogy az Új Évezred éjszakáján levezessek 750 mérföldet, hogy megnézhessek egy másodrangú

countryzenészt egy negyedrangú kaszinóvárosban. Ez lesz az én személyes tiltakozó akcióm a nagy hűhó és felhajtás ellen. Az egész világ azon versengett, hogy ki tudja a legnagyszerűbben, legszenzációsabban, legdrámaiabban köszönteni az újévet. Miért ne tegyem én épp az ellenkezőjét? gondoltam magamban. Mi lehet annál látványosabb és egzotikusabb, mint végighajtani a 93-as úton, és megnézni, hogyan játszik Joe Diffie Cactus Pete Kaszinójában? Ráadásul így különösebb idő- vagy pénzráfordítás nélkül is eltűnhetek a városból. Három nap alatt letudom az 1500 mérföldes utat, és a 6-os motelben fogok megszállni. Ennyi. Kész a terv az Új Évezred köszöntésére.

Amikor felhívtam a Cactus Pete kaszinót, hogy jegyet foglaljak, az ügyfélszolgálatis munkatárs azt kérdezte: – Két jegyet kér vagy négyet? Igazán nem lehet rám fogni, hogy olyan ember vagyok, aki visszariad attól, hogy egyedül csináljon dolgokat, vagy beismerje, hogy egyedül csinálta, de ebben a 2000-es ezredfordulóban, a szilveszterek királynőjében mégis volt valami, ami miatt védekező állásba lendültem. Nem volt merszem azt mondani, hogy csak egyet kérek. Így aztán kettőt foglaltam. Különben is, magyaráztam magamnak a döntésemet, végül is még történhet csoda, és hátha közben találkozom egy pasival, aki szívesen elkísér. Ha pedig a valószínűbb forgatókönyv valósul meg, és kénytelen vagyok lenyelni a második jegy árát, nos még akkor is sokkal olcsóbban jövök ki, mint ha három hónapot töltenék egy tongai szállodában.

A szüleimet persze nem avattam be. Nyilván rengeteg ellenérvet tudnának felhozni, hogy miért ne menjek. Ehelyett azt mondtam nekik, hogy meglátogatom néhány barátomat Rendóban és Salt Lake Cityben, de az útvonalat igyekeztem minél homályosabban előadni, nehogy véletlenül lenyomozzanak.

Amikor Nancynek elmondtam, hogy mit találtam ki, természetesen el volt szörnyedve. – Miért nem tudsz egyszer az életben valami normális dolgot csinálni? Mondjuk maradj otthon és nézz tévét!

De felhívtam a figyelmét, hogy Bendben pontosan így töltöttem a

szilveszteréjszakát, és másnap azon kaptam magam, hogy négyszáz mérföldet utazom Winnemuccába, egy másik elhagyatott nevadai kaszinóvárosba.

– Érted? Egyáltalán nem hülyeség – magyaráztam Nancynek. – Csak levágom a fölösleges kanyarokat.

Két hónap és egy tucat hiábavaló Starbucks-os előrandi után egyetlen alkalmas hím sem bukkant fel a színen, hogy elkísérjen Jackpotba. Így hát feltankoltam a kocsimat gyümölcscukorkával, M&M-mel, valamint egy rakás CD-vel, és elindultam északnak. Nagyon megkönnyebbültem, hogy elmenekülök a boldog párocskák közeléből, akik Los Angelesben fognak bulizni.

Az első éjszakát a nevadai Calientében töltöttem (lakosainak száma 200), amit hozzá is adtam a „szürke zónás" városlistámhoz, a kaliforniai Alturas mintájára, ahol még léteztek tárcsás telefonok. A calientei motel recepciósa fényképes igazolványt kért tőlem, mire elmagyaráztam, hogy nemrégiben adtam le az oregoni jogosítványomat, és az ideiglenes kaliforniai jogosítványomon nincs fénykép. „Viszont itt van az útlevelem!", ajánlottam készségesen. (Los Angelesben olyan sokszor nyaggattak a fényképes igazolvány miatt, hogy már megszokásból magammal hordtam.) A recepciást láthatóan megzavarta az „útlevél" kifejezés, és azt válaszolta: – Mindegy, hagyjuk!

Másnap este értem Jackpotba, a sivatagi sötétségben elhagyatottan vakító fényhalmazba. Este fél nyolc körüljárhatott az idő, nem sokkal a koncert megkezdése előtt. Cactus Pete jegypénztáránál kiderült, hogy szerencsém van: a foglalásom elveszett, így csak egy jegyet kellett kifizetnem. Még így is rengeteg hely maradt üresen, tehát sikerült jó érzékkel kiválasztanom az egyik legnépszerűtlenebb programot az új évezred köszöntésére.

A terem elég meghitt volt, mindössze százötven férőhellyel, és engem egy nyolcszemélyes asztalhoz ültettek, alig néhány méternyire a színpadtól. Gondoltam, épp jól időzítettem, hogy megmeneküljek az udvarias társalgástól az asztaltársaimmal, de késett az együttes. Az

asztalnál a többiek épp akkor kezdtek el bemutatkozni egymásnak, amikor helyet foglaltam. A jobbomon ülő negyvenes, szőke hajú és rikítóan vörös körmű nőt Heidinek hívták. Bemutatta az édesanyját, Willie-t, egy testes, hetvenes asszonyságot, ősz, tupírozott hajjal és erős német akcentussal. Heidi és Willie San Franciscóból jöttek, mire én megjegyeztem, hogy én is éltem ott, mielőtt Oregonba, majd Los Angelesbe költöztem volna. Láttam a zavart a tekintetükben, amikor hirtelen ráeszméltek, hogy én vagyok az egyetlen ember az asztalnál, aki egyedül jött a koncertre. – „Mit csinálsz itt egyedül?" – tudakolta Willie.

Nem mertem bevallani az igazságot, úgyhogy gyorsan összeszedtem magam, hogy előálljak egy hihető történettel. – Ó, hát igazából semmi különöst – mondtam. – A barátommal, úgy értem a volt barátommal mindketten nagy Joe Diffie-rajongók vagyunk, és már hónapokkal ezelőtt megvettük a jegyeket. De aztán a múlt csütörtökön szakítottunk... – itt sóhajtottam egy nagyot, jelezve, hogy túl fájdalmas volna többet mondanom: – És, hogy bebizonyítsam magamnak, hogy jól megvagyok nélküle is, úgy döntöttem, egyedül is eljövök. – Bátor mosolyt erőltettem magamra.

Mindent összevéve egész jó fedősztorit sikerült előadnom, gondoltam magamban, olyat, ami biztos elveszi a kedvüket a további kíváncsiskodástól. Tévedtem.

– És mi történt? Miért szakítottatok? – kérdezett vissza azonnal Willie.

– Nagy jelenet volt? – tette hozzá Heidi. – Megcsalt?

Rögtönöznöm kellett, így a múltamból próbáltam meg előkaparni annyi részletet, amennyit csak tudtam. Gondoltam, akkor lesz a történet hiteles, ha a „pasim" egy Alec nevű zsaru lesz. De a kártyaváram vészesen megingott, amikor Willlie rákérdezett, hogy melyik rendőrőrsön dolgozik Alec. Automatikusan azt feleltem, hogy a Berkeley Rendőrőrsön, mire ő visszakérdezett: „De nem azt mondtad, hogy Los Angelesben és Oregonban éltél korábban?

Nem elég, hogy belegabalyodtam a saját történetembe, még fel is hívták rá a figyelmemet. Tényleg komplett idegeneknek kell magyarázkodnom egy nevadai kaszinóban, hogy miért jöttem egyedül?

Szerencsémre az együttes a segítségemre sietett, mielőtt teljesen hülyét csináltam volna magamból. Diffie kellemes és szórakoztató koncertet adott, és amint felgyulladtak a fények, megpróbáltam gyorsan eliszkolni. De Heidi és Willie résen voltak. – Suzanne, valamit tennünk kell, hogy megleckéztessük a barátodat – jelentette ki Willie. – Féltékennyé kell tennünk!

A fényképezőgépemre pillantott, majd az együttes tagjaira, akik épp pakolták össze a hangszereiket, és mielőtt észbe kaphattam volna, már oda is szaladt a színpadhoz, és leintette a basszusgitárost.

– Ezt a lányt megcsalta a barátja! – Közben élénken integetett felém. – Kéne egy közös fotó veled, hogy féltékennyé tegyük!

Kézzel-lábbal jeleztem, hogy hagyja, de Willie tudomást sem vett rólam.

– Gyere csak, Suzanne! Gyere! – parancsolta olyan ellentmondást nem tűrő hangon, amivel gondolom a basszusgitárost is a színpadhoz szögezte.

Azzal sem tudtam eltántorítani, hogy a színpadra fellépve megmutattam neki a basszusgitáros jegygyűrűjét. A fényképezőgépemet Heidi kezelte, Willie pedig vérbeli hollywoodi rendezőket is megszégyenítő rutinnal rendezte a jelenetet.

– Húzódj közelebb hozzá! – utasította a basszusgitárost. – És lehessen látni, hogy milyen szexinek találod!

Egy boldog párokkal zsúfolt Los Angeles-i parti immár nem is tűnt olyan szörnyűnek.

Aztán végül engedtem Willie és Heidi unszolásának, és még a kaszinó büféjébe is elkísértem őket.

Willie újra előadta a történetemet a szerencsétlen pincérnek, aki

láthatóin egy szót sem értett az egészből Willie erős akcentusa miatt. Ahogy azt sem tudta hova rakni, hogy miért pózolok vele egy fényképhez, és miért ölelem át a vállát fejemen Willie „2000 szilveszter” feliratú koronájával. A vacsora során Heidi és Willie tovább faggattak, de ezúttal sikerült a beszélgetést a countryzenére terelnem. Kiderült, hogy mindketten keményvonalas Joe Diffie-rajongók.

– Amikor legutóbb láttuk, megszereztem a dobosának a telefonszámát! – dicsekedett Heidi.

– Villie Nelsonra nagyon megindulok – vallotta meg Willie. Gondolom, azt akarta mondani, hogy beindulok, de nem firtattam a dolgot.

Amint befejeztük az evést, elköszöntem, hogy még idejében kikerüljem, hogy valamelyik biztonsági őrrel is lefényképezzenek. Amellett volt egy jó kifogásom is a lelécelésre: még egy órát kellett vezetnem a motelig. Jackpot három szállója ugyanis megtelt, így az országút mellett szálltam meg Wellsben. Amikor rám virradt az új évezred, épp valahol a 93-as úton jártam, és hatalmas megkönnyebbülést éreztem. Túléltem a szilveszterestét, és a legrosszabb, ami történt, hogy ki kellett találnom egy expasit.

Készen álltam rá, hogy hazatérjek és belevágjak a rám váró feladatba: majdnem tizennégy hónapom van, hogy találjak magamnak egy igazi pasit. A kocsiban visszafelé a sivatag közepén ráeszméltem: immár több mint egy év telt el azóta, hogy utoljára lefeküdtem valakivel, és azon morfondíroztam, hogy vajon miért bizonyul ennyire nehéznek ez a feladat – miért van az, hogy ennyi randi után még mindig egyedül vagyok, miközben a legtöbb barátom és rokonom már talált párt magának. Mi van, ha a gond nem is a pasasokkal van. Hanem esetleg velem.

16. fejezet

Szexi vagyok vagy nem?

Mi az a pont, ahol egy kellemetlen állapot akut krízissé eszkalálódik? Pontosan mikor lesz az ételhiányból éhezés? Mely pillanatban válik a recesszió hanyatlássá? Mikor dagad egy apró szexuális kihágás Monica Lewinsky-botránnyá?

Az én Kudarckorszakom esetében is ilyen homályba ütköztem: egy meghatározhatatlan ponton, valahol féltávon, úgy az ötszázadik nap közelében rádöbbentem, hogy átléptem egy láthatatlan vonalat, és elérkezett az idő, hogy nevesítsem és számszerűsítsem a krízisemet.

Nevet kitalálni – Kudarckorszak – nem volt nagy kunszt. Ahogy a számolás elkezdése sem. Utoljára a Kerékpárossal bújtam ágyba, amire pontosan három héttel azután került sor, hogy hazaköltöztem Bendből. A költözés dátuma pedig ugyanúgy belevésődött az agyamba, akár a naptáramba. Felmerülhet az olvasóban a kérdés, hogy mi értelme bajlódni a számolgatással.

Oké, a kérdés jogos. Nos, ha az ember számszerűsíti a nyomorát, akkor nagyobb részvétet tud kicsikarni. Gondoljunk csak bele, vajon ki kapja fel a fejét arra a hírre, hogy egy emberjogi aktivista nem evett *egy ideje*? De ha azt hallják, hogy „huszonhét napos

éhségsztrájknál tart”, az már valami. Vajon megráz bárkit is a hír, hogy Texasban rekkenő hőség van? De ha azt hallják, hogy „már negyvenkettedik napja 40 fok felett jár a hőmérséklet”, az már egy tisztességes médiaesemény!

Nem mintha valaha is sajtóközleményt terveztem volna kiadni a Kudarckorszakomról, de biztos vagyok benne, hogy a számszerűsítése is segített, hogy a barátaim is átérezzék, milyen súlyossá vált a helyzet. Mindig akadt valaki, aki így kommentálta a kesergésemet: „Jaj, Suzanne, azért biztosan nem ennyire vészes a dolog! Velem is volt olyan, hogy egy teljes évig nem szexeltem!” Mire én: „Ó tényleg?” Majd napra pontosan közöltem a szenvedési statisztikámat.

Erre általában már a torkukon akadt a szó.

Félreértések elkerülése végett: Nem naponta számolgattam a kudarckorszakomat, mint Ted Koppel[2] az iráni túszdrámánál. De amikor eljött egy-egy jelentőségteljes nap, úgymint szilveszteréjszakája vagy Valentin-nap vagy a születésnapom, ösztönösen végeztem egy újraszámolást. Gondoltam, így talán növekszik annak az esélye, hogy előbb vagy utóbb megtörik a kudarckorszakom.

Végül is minden válságnak vége szakad egyszer, nem igaz? Az iráni válság 444 napig húzódott, de az iráni túszok végül hazatértek. Egy nap biztosan majd az én válságom is drámai – sőt, csúcspontszerű – megoldással véget ér.

A barátaim közül nem mindenkit győztem meg az okfejtésemmel. – Biztos vagy benne, hogy a „Kudarckorszak” a megfelelő elnevezés? – kérdezte az egyik barátnőm. – Úgy értem, ha valami ilyen sokáig tart, nem kéne inkább életstílusnak hívnod?

Persze csak viccelt, de én nem igazán tudtam nevetni rajta. – Jaj, tudod, hogy nem úgy értettem! – visszakozott. – Egy életstílus is lehet átmeneti. A legtöbb hippi nem maradt örökre hippi, nem igaz?

A számolás megkezdése után több hónapon keresztül mindig a Kudarckorszakot hoztam fel, ha egy kis részvétet akartam kicsikarni,

és működött. A szám mindig nagy hatást váltott ki, megrökönyödést vagy épp együttérzést. De ahogy elértem a magasabb, három tizedes jegyű számokhoz, a stratégia egyre inkább visszafelé sült el. A „Hű, ez tényleg borzasztó!” helyett olyan válaszok érkeztek, mint „Hű, Suzanne, veled valami nem stimmel!”.

Nem arról van szó, hogy korábban egyszer sem fordult meg a fejemben, hogy a Kudarckorszakomban nekem is részem lehet. A statisztika is azt mutatta, hogy nem puszta balszerencséről van szó. Amikor beköszöntött a 2000-es újév, a match.com-on már több ezer potenciális partner oldalát szűrtem át, és ezekből legalább háromszázzal leveleztem. Miután kilőttem azokat, akik olyanokat írtak, hogy „A legjobb barátom a szőrtelen kiskutyám” vagy „Tíz méterről is kiszúrok egy Degas-festményt, és te?”, kábé negyvennel találkoztam is. De mindössze egyszer jutottam el a második randiig egy Joe nevű építésszel, aki mellesleg ütőhangszernek használta a villáját és a tányérját. (De erről majd később.) Ha egy baseballjátékos 40 alkalomból 39-szer melléüt, abból nem az derül ki, hogy valami gond van az ütőtechnikájával?

Valami nyilván nem stimmelt. Én mégis hosszú ideig elhessegettem a gondolatot, hogy velem lenne a baj. Nyilván könnyebb volt – és persze kevésbé önbizalom-romboló – a külvilágot okolni a kudarcsorozatomért. De amikor a barátaim egyre sűrűbben célozgattak rá, hogy érdemes lenne a tükörbe néznem, nem tudtam tovább behunyva tartani a szememet.

Idővel még világosabban fogalmaztak („Biztos vagyok benne, hogy nem szívesen hallod ezt, de ...”), és én kénytelen voltam észrevenni, hogy immár kiforrott elméletek sorakoznak a helyzetem magyarázatára.

A jackpoti kirándulás után tehát nyeltem egy nagyot, és rájöttem, hogy rám fér egy alapos önvizsgálat. Ha tényleg velem van a gond, gondoltam, akkor még van remény. Biztosan egyszerűbb magamon változtatni, mint az egész világon.

Ebben az időszakban a legnépszerűbb teória Ruth nagyi

megfogalmazásában az volt, hogy túl válogatós vagyok. Más szavakkal: „túl kritikus” „nem vagy elég nyitott” vagy „mégis, kinek képzeled magadat? Gwyneth Paltrow-nak?”.

Ez az elmélet akkor kezdett teret hódítani, amikor megkértem az ismerőseimet, hogy ha ezentúl össze kívánnak boronálni valakivel, akkor szigorúbb szűrési szempontok alapján válogassanak. Kezdtem belefásulni a sok hiábavaló vakrandiba, ezért megkértem őket, hogy mielőtt ajánlanak valakit, mondjanak három jó okot, hogy miért gondolják azt, hogy az illetővel összeillenénk – de az, hogy szingli, zsidó és „van egy lakása Los Angeles nyugati oldalán”, nem számít érvnek. A legtöbben, amint értesültek az új szabályokról, zavarba jöttek, mintha legalábbis azt kértem volna tőlük, soroljanak fel három jó okot, hogy az Európai Uniónak miért kéne elfogadnia Lengyelország csatlakozását. „Öö, hadd gondolkodjak egy kicsit, majd hívlak!” – mondták, és egyszer s mindenkorra ejtették a témát.

Néhányan kerek perec a szemembe vágták, hogy korlátolt és hálátlan vagyok, akár egy hajléktalan, aki csak akkor fogadja el a puha, meleg ágyat, ha az ágynemű 100% pamutdamaszt. Így történt ez Sheilával, egy családi baráttal is, aki azért hívott, hogy összehozzon egy zsidó lakástulajdonossal a város nyugati felén. Miután lepattintotta az új „három jó ok” kikötésemet, a beszélgetésünk így folytatódott:

Én: – És milyen?

Sheila: – Hát, annyit tudok, hogy sikeres bróker!

Én: – Szóval még nem is találkoztál vele?

Sheila: – A szüleit ismerem, nagyon rendes emberek.

Én: – És sportos?

Sheila: – Nyilván az, hiszen 185 centi.

Én: – Tudsz egyáltalán bármit erről a pasasról?

Sheila: – Hát, annyit biztosan tudok, hogy szeretne megnősülni.

Megmondtam Sheilának, hogy értékelem a figyelmességét, de – miután már így is a kelleténél több időt és energiát öltem bele fölösleges vakrandikba, ahelyett, hogy a golftudásomat tökéletesítettem volna, vagy fejleszthettem volna a társalgási franciatudásomat – ennél több indokra van szükségem, hogy a Starbucksnál parkolóhelyért harcoljak. Mire ő: – Jó, akkor felejtsd el! Rengeteg nő van az irodájában, aki érdeklődik iránta.

Bár úgy gondoltam, jól tettem, hogy nem éltem Sheila ajánlatával, azért elgondolkodtam, hogy nem állítom-e túl magasra a mércét. Lehet, hogy tényleg túl válogatós vagyok? Lehet, hogy Tökéletes Férfi nem is létezik. Vagy Perthben él, Ausztráliában, és sose fogunk találkozni. Talán tényleg irreálisak az elvárásaim.

– Nem utasíthatsz el egy pasit csak azért, mert nem él-hal a *Törvény és rend* sorozatért! – mondta Nancy.

Pedig ez így sose volt téma. Nem készítettem listát a minimális elvárásaimról. Ellentétben bizonyos nőtársaimmal, én nem mutattam ajtót egy férfinak csak azért, mert kevés pénze van vagy nincs diplomája.

Olyan ellenszenvesen válogatós sem voltam, mint néhány férfi, akikbe belefutottam a match.com-on. „Csekkoljle”, egy magát „vadkapitalistaként” jellemző pasi ezt írta: „Keresem azt a gyönyörű, egzotikus nőt, aki szellemileg egyenrangú partnerem tud lenni. Ne vedd sértésnek, de ha 65 kg-nál több vagy, akkor kérlek, ne írj.”

Ha elutasítottam egy férfit, azt azzal a meggyőződéssel tettem, hogy bármely józan ítélőképességű nő is pontosan ezt tette volna a helyemben. Elismerem, előfordult, hogy néhány pasasról a külseje miatt mondtam le, de csakis akkor, ha elbuktak a Newt Gingrich-teszten: „Inkább vele feküdnék le vagy Newt Gingrich-csel?” Sokkal gyakoribb volt, hogy azért ejtettem ki őket, mert vagy nagyképűek voltak („Elképesztő, hogy még szingli vagyok”, mondta egyszer egy ügyvéd), vagy merevek, vagy rém idegesítők.

Miután mérlegeltem a „túl válogatós” kritikát, kisebb módosításokat végeztem a keresési paramétereimen. Az „ideális partnernél” kitágítottam a korhatárt, a magasságot és a földrajzi távolságot. Mindezek után arra a következtetésre jutottam, hogy a „még nem kész a döntésre” és a „túl válogatós” kategóriák élesen elválnak egymástól, és még nem léptem át egyikből a másikba. Legalábbis egyelőre.

Az uralkodó elmélet tehát a „túl válogatós” volt, de a „túl elhamarkodottan ítélkezel” szintén sok hívet tudott maga mögött a barátaim körében. E szerint nem az a bajom, hogy téves okok miatt utasítok el férfiakat, hanem az, hogy túl hamar utasítom el őket. – Azok, akiket unalmasnak vélsz, lehet, hogy csak gátlásosak – vetette fel Nancy. – Akik folyamatosan magukról beszélnek, lehet, hogy csak idegesek. Erre gondoltál valaha? Képes lennél egyszer az életben olyan randira menni, ami tovább tart, mint egy vízilabdameccs szünete?

Rendben, elismerem, hogy hajlamos vagyok elhamarkodott ítéleteket hozni. A legtöbb előrandim jóval rövidebb volt egy óránál. A legrövidebb tizenkét perc volt Timmel, egy regényíróval. Így kezdődött:

– Remélem, nem ez lesz a vacsorád – mondta Tim, miután rendeltem egy szelet sütit és egy nagy frapuccinót a Starbucksban. A hangjából éreztem, hogy nem viccel.

– Nem – feleltem, és azonnal 60 százalékkal csökkentettem a csáberőmet. – De mivel rohantam, hogy ideérjek egy *nyolcvan-mérföldes biciklizésből*, nem volt időm enni. Gondoltam, ezzel majd kihúzom vacsoráig.

Tim ezek után hosszas tirádába kezdett arról, hogy mennyire túlárazzák itt a kávékat, milyen ellenségesek a nők a match.com-on és milyen idióták azok, akik tévét néznek. Az első ürüggyel, ami eszembe jutott, kimentettem magam. – Ne haragudj, de most jut eszembe, hogy nincs otthon tej, és még be kell ugranom a boltba, mielőtt bezár.

Persze nem minden pasasról ilyen könnyű levenni, hogy milyen. De úgy gondoltam, hogy elég jó az emberismeretem. Ann, a rendkívüli bölcsesség forrása szerint rossz volt a hozzáállásom, és el is látott egy fontosnak tűnő tanáccsal.

– Azt nem érted, hogy a szikrának különböző fokozatai vannak. A lényeg, hogy ne várj azonnali robbanást. A szikráknak néha idő kell, hogy megjelenjenek, és még több idő, hogy be is gyulladjanak. – Kifejezetten óva intett attól, hogy az Óriási Szikrára várjak, mert annak is megvan a maga veszélye. – A Legóriásibb Szikra kapcsolatom azzal végződött, hogy fejvesztve menekültem a saját házamból, és a rendőröket hívtam, miután a Szikra pasi megfenyegetett, hogy átdöngöli a fejemet a falon – mesélte.

Így aztán Ann tanácsát észben tartva üldögéltem Joe-val, a wyomingi építésszel. Nem éreztem különösebb rokonszenvet iránta, talán épp amiatt, hogy mindenfelé nézegetett – tőlem balra jobbra, a fejem felett, csak épp a szemembe nem. De jóképű volt, viszonylag könnyed, és jó alanynak tűnt a szikrafokozatok tesztelésére. Gondoltam, adok neki egy esélyt, és a szemkontaktus hiányát betudom az idegességének.

Annyira izgatott voltam, hogy átültessem Ann elméletét a gyakorlatba, hogy egy nappal a kávézós randi után én hívtam el második randira – e-mailen, a legkevésbé kockázatos módszerrel –, és ő azonnal beleegyezett. (Az első randi végén megöleltük egymást, és a szokásos „Majd akkor online folytatjuk” szöveggel búcsúztunk. Ha az ember rá van kattanva az internetes ismerkedésre, akkor könnyen elfeledkezik az olyan találmányokról, mint a telefon.)

A második randevúnk egy kubai étteremben volt, ahol Joe megevett egy egész fokhagymás csirkét, miközben egyfolytában a mellettünk ülő párt bámulta. Kedvem lett volna odahúzni a székemet az asztalukhoz, hogy kipróbáljam, vajon akkor rám nézne-e. Még mindig nem éreztem a szikrát, de ő sem követett el semmi főbenjáró bűnt. Így Ann tanácsát továbbra is észben tartva e-mailen még egy randit javasoltam. Joe megint készségesen igent mondott, ezúttal egy indiai

étterembe mentünk, ahol Joe egész este egy idősebb párt bámult a mellettünk lévő asztalnál, miközben engem arról faggatott, hogy mivel tudná felturbózni a match.com-os bemutatkozását. És minden rizsszemet egyenként döfött a villájára, úgyhogy még idegesítően csörömpölt is az ólomtányérján. Amikor hazavitt a kocsijával, alig bírtam kivárni, hogy leparkoljon, és minél gyorsabban kipattanhassak.

Ez az élmény csak egyetlen bizonyíték volt a védelmemben, de úgy döntöttem, nekem ennyi bőven elég. A „túl elhamarkodott" elméletet elvetettem. Igenis bízhatok az első benyomásaimban.

Ám további elméletgyártásban továbbra sem volt hiány.

Melanie barátnőm szerint túl agresszív vagyok, és nem kellene nekem randikat kezdeményeznem. – Béna, de hagyni kell, hogy a pasik tehessék meg az első lépést – mondta. – Ez a hímnem gyengéje, hogy minden ötletnek tőlük kell származnia. Amolyan biológiai meghatározottság – magyarázta. Alig hittem a fülemnek, hogy most már az egyik legjobb barátnőm is behódol a „Titkos szabályok"[3]-nak. Tényleg két napot kell várnom, mielőtt visszahívok egy pasit? Ha telefonon beszélünk, tíz perc után mondjam, hogy „bocsánat, de most le kell tennem"?

Melanie elméletét hamar elvetettem, mert (1) harminckilenc éves volt és szingli – ugyan mire jutott ezzel az ódivatú stratégiával?, és (2) a férfi ismerőseim is nevetségesnek tartották az okfejtését. A legjobb ellenérvet Allan adta, egy nős ékszerész, akit nemrég ismertem meg egy biciklitúrán. Villámgyorsan kabinettaggá léptettem elő a férfilélekről szóló mély meglátásai miatt és mert önálló vállalkozását otthonról működtette, így rengeteg ideje volt, hogy megvitassa velem a kapcsolati kérdéseket.

– Ha egy pasasnak bejön egy nő – világította meg a férfioldalt –, akkor nem fog kiábrándulni belőle csak azért, mert a nő hívja el randira. Valójában az ellenkezője történik: hízelgőnek fogja találni. – Allan szerint a férfiak általában szeretnek kezdeményezni – erre

nevelték őket, és hozzá vannak szokva a visszautasításhoz is –, de azért jólesik nekik, ha egy nő néha leveszi a vállukról a terhet.

Én is így gondoltam. Végül Allan is egy mosollyal és csókkal reagált a „Szóval tetszem neked vagy sem?” kérdésemre.

Egy másik tábor úgy vélte, hogy épp a pasivadászat a legnagyobb hiba, amit elkövetek. – Éld az életed, és majd akkor fog megtörténni, amikor a legkevésbé számítasz rá! – mondta Dana, az örök optimista.

Ezt az elméletet is átültettem a gyakorlatba – részben tudatos döntésből, de főleg azért, mert már elegem volt a sok vakrandiból. Néhány hónapra kétszer is szüneteltettem az internetes ismerkedést, és csak éltem az életem. De mivel az életem abból állt, hogy reggel fél hétkor egy főleg nős férfiakból álló csapattal bicikliztem, majd testedzési pszichológusokkal otthonról bonyolítottam le telefonos interjúkat, és a *Törvény és rend* sorozat ismétlését néztem a tévében, elég csekély volt annak az esélye, hogy belefutok bármilyen férfiba, hát még az igaziba. Mivel a természetemmel ellenkezett, hogy tétlenül üljek és várjak, így minden alkalommal, amikor otthagytam a match.com-ot, előbb-utóbb visszaevickéltem rá (magasabb havi díj ellenében természetesen).

Dana megdicsért, hogy milyen kitartóan próbálkozom, majd közölte, hogy nem jó helyen keresem a páromat. – El kéne kezdened a sziklamászást! – noszogatott. – Ezt a sportágat kilencvenöt százalékban férfiak űzik. – (Dana olyan nagy igyekezettel próbált segíteni, hogy előbb-utóbb mindegyik nagy elméletet magáévá tette, még ha ezek néhány ponton ellent is mondtak egymásnak.) Egy férfi barátom azt javasolta, hogy vegyek egy Harley-Davidsont, mondván „A motoros pasasok szeretik az izmos nőket”. Gondoltam, ennél ostobább ötlet már nem jöhet, amíg Cristina, a bendi művész barátnőm elő nem állt azzal a botrányos javaslattal, hogy menjek el a szeméttelepre. – Ott aztán kiemelt figyelemben részesülnél! Bármikor megyek lerakni a régi vásznaimat, a pasik mindig versengenek, hogy segíthessenek.”

Épp csak azt felejtették el, hogy sem a sziklamászás, sem a

motorozás nem érdekelt. (*Az meg pláne nem, hogy a szeméttelepen ólálkodjak!*) Ha egy hozzám illő férfit akarok találni, akkor az a logikus, hogy olyat keressek, akinek a hobbijait is szeretni tudom. Miután halálosan rettegtem a motoroktól, mennyire tűnik jó ötletnek, hogy kipróbáljam magam motoros macaként?

Bár a „rossz helyen keresel" elméletet nem találtam meggyőzőnek, azt feltétlenül értékeltem, hogy ezek a barátaim legalább konkrét javaslatokkal álltak elő. Ez mindenképpen több, mint ami a „Menj el egy pszichológushoz!"-párti barátaimról volt elmondható. Ők egyre csak azt hajtogatták, hogy ha elmennék egy pszichológushoz, utána olyan remek lenne a kisugárzásom, hogy csak úgy ragadnának rám a pasik, mint legyek a légypapírra. Kate proponálta ezt a legjobban, aki jómaga a felnőttkora nagy részét pszichoterápiában töltötte.

– Meg kell szabadulnod az érzelmi terhektől, amiket magaddal cipelsz – mondta, és megesküdött rá, hogy az első kudarcos házasságát követő terápiájának köszönheti élete nagy szerelmét. – Amint szembesülsz a problémáiddal, a kapcsolat magától megjön.

De én pontosan tudtam, hogy mik a problémáim: két éve nem feküdtem le senkivel, és ez rohadt egy érzés volt. Tegyük hozzá, egyik terápiapárti barátom sem tapasztalta meg, hogy milyen harmincon túl szinglinek lenni. Azt sem értették meg, hogy annak ellenére, hogy nem volt pasim, és állandóan nyavalyogtam, alapvetően mégis vidám embernek gondoltam magamat. Los Angelesben kialakítottam magamnak egy kellemes életet, rengeteg barátom volt, találtam egy sportot, amit szerettem, elég rugalmasan dolgoztam ahhoz, hogy néha megtehessem, hogy csak lógassam a lábamat, és a tévében is adtak elég színvonalas bűnügyi filmet ahhoz, hogy otthon sem unatkozzak. Ami viszont biztosan depresszióssá tenne, az pont az, ha hetente 130 dolcsit költenék arra, hogy egy pszichológusnak panaszkodjak a szingliségemről. Egy terápiás beszélgetés díjáért fél évre előfizethetek a match.com-on. Egyértelműnek tűnt, hogy melyik opció ad nagyobb esélyt a kudarckorszak lezárására.

Amíg a terápiapártiak úgy vélték, hogy a megoldás kulcsa az

önanalízis, egy újabb frakció szerint a megoldás ennél lényegesen egyszerűbb: abba kellene hagynom a fogamzásgátló szedését. Allan elmesélte, hogy az évek során rengeteg olyan nőt hívott el randizni, akik épp akkor hagyták abba a fogamzásgátlót. – Abban a pillanatban, hogy nem vagy felkészülve, biztos, hogy megtörténik! – mondta. Igaz, hogy nem sok hasznát vettem a fogamzásgátlómnak (hacsak azt nem, hogy naponta emlékeztetett rá, hogy nem szexelek), de a pirulák elhagyása azt jelentette volna, hogy feladom, még inkább, mint a match.com elhagyása, és ezért nem is voltam rá hajlandó.

Volt még egy elmélet, amit nem hagyhattam figyelmen kívül: a „nem vagyok elég csinos". Ezt persze senki sem merte a szemembe mondani. Kivéve Ruth nagyit, aki egyszer azt kérdezte: – Nem híztál meg az utóbbi időben? Olyan nagydarabnak tűnsz. A férfiak nem szeretik a testes nőket! (Egy héttel később pedig ezzel fogadott: „Mondd csak, te fogytál? Olyan sovány vagy. A férfiak szeretik, ha van mit fogniuk egy nőn!") Ezt az elméletet sosem vettem túl komolyan, mert rengeteg bizonyíték volt rá, hogy azok az emberek is találnak maguknak párt, akik nem voltak különösebben vonzónak elkönyvelve. De pusztán azért, hogy ezt az eshetőséget is kizárjam, gondoltam, proaktív leszek, és kiértékeltetem a külsőmet egy weboldalon, amit úgy hívtak: *szexivagyokvagynem.com*. Szolgáltatási díj nélkül feltölthettem a fotómat, és a közönség egytől tízig terjedő skálán pontozhatott.

– Neked elment az eszed?! – kérdezte Nancy felháborodva. – Miért engeded, hogy vadidegenek ilyen befolyással legyenek rád?

– Nem hagyom, hogy befolyásoljanak – mondtam. – Csak szükségem van egy fókuszcsoportra.

Egy lezser fényképet választottam, amin a fűben ülök és egy farmer meg egy hosszú ujjú égszínkék póló van rajtam, és a nap jól kiemeli az Angela jóvoltából kiegyenesített hajamat. Olyan egészséges, parasztlányos benyomást keltettem a képen. Szerintem előnyös kép volt.

Mivel igazi antitalentum vagyok a technológiában, megkértem egy

számítógépőrült barátomat, hogy tegye fel nekem a képet. Mikor pár órával később felmentem az oldalra, 116-an adtak pontszámot, és az eredmény távolról sem adott okot az örömre: 2,7. Szexibb vagy, mint az emberek 18%-a ezen az oldalon!" – jött az értesítés. Néhány órával később, amikor már 864–en szavaztak, a pontszámom még mindig 2,8 volt – a szexiskála 19. százaléktartományában. Le voltam sújtva.

Persze tudtam, hogy a fényképemről hiányzik az a három elem, amelyekkel maximális pontszámokat lehet ezen az oldalon begyűjteni: szőke haj, dekoltázs és nagyon mély dekoltázs. De akkor is. Mégsem a biciklis sisakomban pózoltam.

Valami nem stimmelt. Megkértem a számítógépes srácot, hogy ellenőrizze le a képet, amit feltett, és jó volt a megérzésem: valamilyen technológiai malőr miatt torz lett a képem, mint egy vicces tükörben. Kijavította a problémát, és én izgatottan vártam az újraértékelt pontszámaimat. A következő alkalommal, amikor felmentem, már 5,1-en álltam. 186 szavazás után a szexiskála 45. százaléktartományában jártam! Utólag látva valószínűleg ekkor kellett volna abbahagynom az egészet, de mohó lettem, és látni akartam, hova kúszik fel az értékelésem. Ehelyett a másik irányba kezdett mozogni. Néhány órán belül már 4,6-on álltam – a 41. százaléktartományban.

Kate, aki aggódott, hogy ártatlan kísérletem rombolólag hat majd az önértékelésemre, azt javasolta, hogy tegyek fel egy új fényképet. – Ez a kép nem annyira előnyös rólad – mondta. – Különben is feszesebb pólót kéne viselned. De még egy képet feltenni nagyobb macerának tűnt, mint amennyit az egész ért, és különben sem éreztem azt, hogy labdába rúghatnék a 90-es százaléktartományban lévő szőke bombázókkal.

Kate felajánlotta, hogy feljavítja a pontszámomat, és többször is tízest ad. De nem engedtem, mert épp az volt a lényeg, hogy pártatlan zsűri értékeljen.

Amikor már épp a 40-es százaléktartomány alá estem volna 1932

szavazat után, arra jutottam, hogy a közönség óhatatlanul belefásul, és inkább levettem a képem. Különben is dolgoznom kellett – ami az elmúlt három napban nem igazán sikerült, miután négypercenként ellenőriztem, hogy hol áll a pontszámom.

Miután alaposan meghánytam-vetettem a különféle „Én vagyok a hibás" elméletek érveit, a következő következtetésre jutottam: Az egészséges kételkedésen túl nem vagyok hibáztatható. Lehet, hogy egy csekély szinten magam is hozzájárultam szorult helyzetemhez, de a szingliségemet nagyrészt nem magamnak köszönhetem.

Gondoltam, érdemes megvizsgálni, kik is állnak elő ezekkel az elméletekkel. Egy vagy két kivételtől eltekintve, mind a már párban lévő ismerőseim voltak – s ezek után felmerült bennem, hogy ha nem is tudatosan, de ők talán túl szigorú szemüvegen keresztül nézik a sorsomat. Saját tapasztalatból tudtam, hogy amikor az ember kapcsolatban van, akkor önkéntelenül is önelégültebbé válik.

Ha találunk valakit, aki ránk pecsételi az „Elfogadva" stemplit, az összes szingliséggel együtt járó bizonytalanságunk mintegy varázsütésre elillan. Az ember úgy gondolja, hogy ha ő talált magának valakit, akkor ez másnak sem okozhat nehézséget. Így aztán a „ *még mindig szinglik*" sorsára csak egy magyarázat marad: ők az önsorsrontóak.

Azonban elkeserítő statisztikáim láttán mégiscsak elgondolkodtam, hogy valami nem siklott-e félre. Tényleg csak puszta balszerencse okozza a kudarcszériámat?

Ezután Cristina, a botrányos ötletek titkára előállt a legelképesztőbb teóriával. Nem velem van baj. Hanem a lakásommal.

17. fejezet

Feng shui-tól sújtva

Miután beköltöztem, azt gondoltam, hogy a lakásom úgy tökéletes, ahogy van. Szuperek a bútorok, hála a húgom lakberendezői vénájának. A szobák hangulatosak, apa ajándékának, a mennyezetbe süllyesztett megvilágításnak köszönhetően. A szekrényekben szép rendben állnak a mustárszínű abroszok, vászonszalvéták, ezüsttálcák és kenyérkosarak – „Ha netán ebédet akarnál adni” –, mondta anyám magyarázatképpen, amikor váratlanul betoppant a szállítmánnyal. Az én személyes kedvencem a parabolaantenna volt, amivel, ha akartam, akár heti huszonhétszer is megnézhettem a *Törvény és rend* sorozatot.

Cristina szerint viszont a lakásnak volt egy súlyos hiányossága: hiányzott belőle az energia egyensúlya. – Hívjon fel egy feng shui tanácsadót! – közölte.

Első hallásra ez ugyanolyan elszállt ötletnek tűnt, mint szeméttelepen pasizni. Majd pont azzal fogok bevonzani egy pasast az életembe, hogy ókori kínai elveknek megfelelően rendezem át a

lakást? De Cristina hitt a feng shui ősi erejében. Amikor a könyvelési papírjait még a mosdóban tárolta, felkért egy feng shui-szakértőt, hogy mérje fel az energiákat a műtermében. Miután kívül-belül átalakították a helyiséget, sőt egy aranyszínű gerendát is beszereltek és lilára festették az egyik falat, Cristina üzlete virágozni kezdett. Megszerezte az első könyvszerződését, és komoly hasznot hajtó licencmegállapodást kötött egy padlószőnyeggyártó vállalattal. – A feng shui a kapcsolatokban is működik! – mondta.

Elég szkeptikus voltam, és kifejezetten visszariadtam attól, hogy lilára festessem a falaimat, de az tetszett, hogy hanyagolhatom a kávézós randikat. Rövid böngészés után találtam egy feng shui-tanácsadó céget, amiről az volt a benyomásom, hogy nem ajánlanak majd túl drasztikus változtatásokat. „Mi figyelünk az apró részletekre" – állt a weboldalukon. „Ha a lakásodon látszik, hogy feng shui-szakértő rendezte be, akkor nem a legügyesebben alkalmazták a feng shuit. Legyen az otthonod természetes és szép, nem pedig mesterkélt és kényelmetlen."

A weboldal szerint már hónapokon belül számítani lehet az eredményekre. „De ne várj semmi rendkívülit" – figyelmeztettek. „A feng shui nem a láthatót változtatja meg, hanem inkább helyet csinál, ajtót nyit az újnak."

Felhívtam őket, és megbeszéltem egy négyszáz dolláros tanácsadást. Az ötlet annyira abszurdnak tűnik, hogy működnie kell, okoskodtam. (Persze ugyanezt mondtam a Bendbe való költözésemről, a Kerékpárossal való afféromról és a vörös hajú Adam üldözéséről.) Néhány nappal később egy alacsony, vékony, faarcú nő jelent meg az ajtómban, szűk, szürke miniszoknyában, kezében fekete aktatáskával.

– A nevem Lily Wong – mondta, és olyan erősen rázott velem kezet, hogy majdnem összeroppantotta a tenyeremet. – Hongkongi vagyok.

Talán érezte, hogy vannak fenntartásaim, mert rögtön elmondta, hogy kilenc éve tanulja a feng shuit, és számos haladó órára járt már.

Ezután elhelyezkedett az étkezőasztalnál, kipattintotta az aktatáskáját, és elővett belőle két darab iránytűt. Elmagyarázta, hogy az autentikus feng shui-hoz bonyolult tudományos számításokra van szükség, hogy meghatározza az épület és a lakók energiaáramlását, és megtalálja az öt elem: a tűz, a föld, a fém, a víz és a fa egyensúlyát. Óva intett a feng shui-sarlatánoktól, akik szélcsengőket, tömjént és furulyákat javasolnak. Miután feltett néhány kérdést, hogy mikor születtem, mikor épült a ház, elküldött a dolgozószobámba, hogy a számításaira tudjon összpontosítani.

Húsz perc múlva Lily visszarendelt, hogy szobáról szobára járva megbeszéljük a „szükséges beavatkozásokat". Összességében a lakásomban az energiaáramlás az „elmegy" kategóriába sorolható, de megfelelő átalakításokkal még nagyobb áttörést érhetek el. Jók voltak a kilátásaim.

Először is, a lakásom keleti oldalán „a földelem van túlsúlyban", ezért két nagy cserepes növényt át kell tennem az előszoba másik oldalára. Továbbá minél több időt kell töltenem a kárpitozott széken a nappaliban és kevesebbet a szófán.

– De sokkal kényelmesebb a szófáról néznem a tévét! – vetettem közbe.

A nő szigorú tekintetet lövellt felém, amely mintha ezt üzente volna: „Akarsz férjet magadnak vagy sem?" Elmagyarázta, hogy a szófa a lakás északi részében van, ahol nagyon alacsony az energiaáramlás, míg a szék az északnyugatin, aminek remek az energiaellátása. Elmondta, hogy a hálómba több fémre lenne szükség. Ha nagyon rosszra fordulnának a dolgok, mondta, akkor aludjak a vendégszobában, mert ott sokkal jobb az energiaáramlás, mint a hálómban.

Végül elővezette a kulcsfontosságú beavatkozást: a dolgozószobámba kell egy akvárium.

– Ki van zárva! – mondtam. – Utálom a halakat!

– Nem kellenek bele halak – mondta. – Vízre van szüksége.

Méghozzá hetven-nyolcvan literre.

– És egy vízadagoló az nem lenne jó? Amúgy is gondoltam rá, hogy vegyek egyet.

– Nem. A vizet áramoltatni és szűrni kell.

– És egy kis szökőkút?

– Nem, nem. Egy szökőkútba legfeljebb húsz liter víz fér. Magának legalább hetven literre van szüksége.

– És mi történik, ha nem veszek akváriumot?

– Nem tudom megmondani. De én három héttel azután ismerkedtem meg a férjemmel, hogy a mentorom javaslatára vásároltam két akváriumot a hálószobámba.

Ez egyenes beszéd volt. Kifizettem Lilyt, ő elment, de én még mindig hadakoztam magammal. Egyfelől nevetségesnek tűnt, hogy akváriumot vegyek a dolgozószobámba. Hogyan fogok kimagyarázni a vendégeim előtt egy hal nélküli akváriumot? Ugyanakkor minek fizettem ki négyszáz dollárt, ha nem fogadom meg a feng shui-s Lily tanácsát?

Felhívtam Cristinát. Mint kiderült, két nagyon különböző feng shui-iskolától rendeltünk tanácsot. Cristina tanácsadója haladóbb szemléletű volt, míg az enyém tradicionálisabb, „akár egy nagy szakállú, ortodox zsidó”. Ugyanakkor Cristina szerint érdemes megfogadnom Lily tanácsait. Gondoltam, kikérhetném még egy szakértő tanácsát, de kétszer négyszáz dollárt fizetni valamiért, amiben nem is igazán hiszek? Ráadásul mi van, ha két teljesen különböző javaslat közül kell választanom? Mi van, ha a rosszat választom?

Úgy döntöttem, megveszem az akváriumot, és meggyőztem Allant, az ékszerész barátomat, hogy jöjjön el velem. (Nem volt nehéz meggyőzni, mivel mint mindenki, aki otthonról dolgozik, ő is állandóan ürügyet keres a lógásra.) Az első célpontunk egy állatkereskedés volt a környékemen, ahol találtam egy csinos műanyag tartályt száztíz dollárért.

– Milyen halakat szeretne? – kérdezte a bolt tinédzser eladója, akin különféle orr- és ajakpiercingek díszelegtek.

– Hát, igazából csak egy akváriumot szeretnék... – feleltem mulyán. – Hosszú lenne elmagyarázni.

– Ó, feng shui? Sok ilyen vevőnk van.

Le voltam döbbenve. Azt hittem, valami igazán egzotikus és úttörő dolgot művelek, erre kiderül, hogy csak a divatot követem.

Ez kissé lehangolt, de az elszánás, hogy megvegyem az akváriumot, megmaradt bennem. Viszont nem akartam megvenni az elsőt, ami szembejön. A következő célpontunk egy kisállat-kereskedés volt, ahol mindjárt beleütköztünk egy rakás diszkont-árú tartályba, darabonként huszonöt dollárért. Mondtam az eladónak, hogy egy olyan akváriumot keresek, ami hetven-nyolcvan liter vizet bír el.

– Feng shui? – kérdezte.

– Ez ennyire nyilvánvaló? – kérdeztem.

Az eladó megkérdezte, hogy szakértő tanácsát kértem-e ki, vagy az önképzés útját választottam. Kihúztam magam, és közöltem, hogy szakértő véleményét kértem ki.

– Szerencséje van, hogy megúszta egy akváriummal – mondta a fejét csóválva. – A minap egy hölgy azzal jött be, háromszáz liternyi vízre van szüksége a lakása három külön szobájába. Aztán volt egy másik vásárlóm, akinek valamikor azt tanácsolták, hogy töltse fel az úszómedencéjét és építsen egy újat a ház másik oldalára. Utána elvált, és rendelt egy másik feng shui-tanácsadót, aki azt mondta, hogy pontosan oda kell a víz, ahol a régi medencéjét feltöltötte. Erre épített egy még nagyobb medencét, a régi helyére. Hogy ezután mi történt, nem tudom.

Az eladó mutatott egy akváriumot, ami tökéletes méretűnek tűnt a dolgozószobámba, de csak hatvan liter víz fért bele.

– A tanácsadóm azt mondta, hogy pontosan hetven-nyolcvan literre van szükségem – mondtam.

– Miért nem veszi le a matricát? – javasolta az eladó. – Sose fogja észrevenni a különbséget.

– Hogy képzeli ezt? Mi értelme az egésznek, ha nem csinálom pontosan?

Amellett, gondoltam, ha netán nem lesz a közeljövőben pasim, mindig a hiányzó tíz liter vizet fogom okolni. És amúgy sem akartam egy olcsó kategóriás tartályt venni. Ebben Allan is egyetértett velem.

– Ha valami olcsó vacakot veszel, még a végén egy csöves lúzerhez fogsz hozzámenni.

Miután kiejtettük a második boltot, elmentünk egy proccos üzletbe, ahol faliszekrénybe építhető, egyedi tervezésű akváriumokat árultak.

– Mennyibe kerülnek ezek az akváriumok? Ötszáz körül? – kérdezte az eladótól Allan.

A férfi válaszul gúnyosan elmosolyodott, mintha Allén egy Matisse-képért ajánlott volna ennyit. – Nem..., hat-hétezer dollár között mozog az áruk.

Igen gyorsan felmérte, hogy nem vagyunk potenciális vásárlók, és azt ajánlotta, hogy menjünk el egy állatkereskedésbe, ahol „majd adnak nekünk olcsó akváriumot, és ránk sóznak egy drága halat, ami azon nyomban ki is pusztul”.

Végül visszatértünk az első üzletbe, ahol megvettem a csinos akváriumot, pumpával és szűrővel együtt 159 dollár plusz áfáért. Mindjárt fel is vittük a lakásomba, és teletöltöttük vízzel. Így halak nélkül nem akartam, hogy túl szembetűnő helyen legyen, úgyhogy letettem a padlóra, az íróasztal és a fal közé. A pumpa halk búgó hangot adott és a buborékok alig hallhatóan morajlottak, amit néhány nap után kifejezetten megnyugtatónak találtam. Kate, aki rendkívül jól szórakozott a legújabb vállalkozásomon, vett nekem egy miniatűr mélytengeri búvárbábut, műanyagból. – Mégsem lehet teljesen üres az akváriumod! – mondta.

Felkészültem rá, hogy néhány hetet várjak az eredményre, ám legnagyobb meglepetésemre a szerencse azon nyomban rám

mosolygott. Már azon a héten, amikor megvettem, nyertem egy ötszáz dolláros utalványt az egyik Beverly Hills-i ruhaüzletbe egy jótékonysági adománygyűjtő ebéden. Pár nappal később második lettem egy bicikliversenyen, ami az addigi legjobb eredményem volt. Talán végre jó irányba fordulnak a dolgaim.

Egy héttel később a Valentin-napom még jobban alakult. Együtt vacsoráztam egy Garth nevű kerékpárossal, Allan egyik gyerekkori barátjával, Kanadából. Allan azért sózta rám Garthot, hogy a feleségével eltölthessenek valahol egy romantikus estét, és csodák csodája, azonnal egymásra hangolódtunk. Magas volt, jóképű, kisportolt és humoros. Igaz, egy másik országban élt, de Allan is kanadai volt még, amikor megismerkedett a feleségével (Montanában, egy nyaralás alkalmával). Az első randi Garth-tal annyira jól sikerült, hogy biztosra vettem, a távolság ellenére lesz majd második is. Néhány nappal később írt egy e-mailt Kanadából, és felvetette, hogy elutazhatnánk együtt valamelyik síparadicsomba.

Ennyi sok jó élmény után a felhőkben jártam, egészen addig, amíg bele nem futottam az alsó szomszédomba, Catherine-be, akivel közösen használtuk a garázst. Azon viccelődtünk, hogy milyen nehezen fér el egymás mellett a két hatalmas autónk. – Amikor 1946-ban felépítették ezt a házat, még biztos nem gondoltak az ilyen óriás határokra – mondta.

– Micsoda? – sikítottam. – 1946-ban épült a ház? Az ingatlanosom azt mondta, hogy 1948-ban! Meg mernék rá esküdni!

– Nem, nem, biztosan 1946-ban épült – mondta, és látszott, hogy furcsállja, miért érdekel ez engem annyira. – A szüleim is itt laktak.

Súlyos gond szakadt a nyakamba. Lily szerint ugyanis az építés éve kulcsfontosságú a feng shui számításoknál. Amikor elmondtam neki, hogy a ház 1948-ban épült, vissza is kérdezett.

– Biztos benne? Ez nagyon fontos.

Mi van, ha ez a hiba teljesen összezavarta Lily számítását? Mi van, ha csak egy harmincliteres akváriumra lett volna szükségem? Mi van,

ha át kellett volna költöznöm a nappaliba? És ha egyáltalán nem is kellett volna akvárium?

Nem tudtam, mitévő legyek. Hívjam fel Lilyt, és kérdezzem meg, milyen következményei vannak ennek a tévedésnek? És ha még egyszer kifizettet velem négyszáz dollárt egy újabb tanácsadásért? Nagy slamasztikában voltam.

Amíg ezeken tépelődtem, a szerencse is elhagyott. A második bicikliversenyen begörcsölt a lábam, és kénytelen voltam kiszállni, hogy ne én érjek be utolsónak. Garth kiábrándult belőlem, valószínűleg félreértette a kezdeti lelkesedésemet, és komolyabbnak vélte, holott csak felcsillant a remény, hogy vele talán véget vethetek a Kudarckorszakomnak. Kihátrált a közös síelésből, aztán soha többet nem hallottam felőle.

Az akvárium pedig nem elég, hogy őt elhajtotta, de még a szomszédomat is felbőszítette.

– Vettél egy víztisztítót? – kérdezte egyik nap Catherine, amikor összefutottunk a garázsban.

– Nem. Miért kérded?

– Mert olyan zúgó hang jön a dolgozószobádból.

– Ja, az az akváriumom!

– Annyira hangos, hogy nem tudok tőle aludni. Olyan hangja van, mintha egy BMW berregne az ablakom előtt.

Be kellett látnom, hogy a feng shui nem működik. Három hónappal később – valahol a Kudarckorszak hatszázas tartományában – kicipeltem az akváriumot a fürdőszobába, egy kancsóval kimertem belőle a vizet a kádba, aztán levittem a garázsba, és bevágtam a sícipőm mellé, amit még Bendben vásároltam.

Rá kellett jönnöm, hogy az összes magyarázatot – racionálisakat, félracionálisakat, irracionálisakat – kimerítettem arra vonatkozóan, hogy mitől kerültem ebbe a randikrízisbe. A sok önvizsgálat, kutatás és kísérletezés ha lehet, még inkább összezavart, és már komolyan

aggódni kezdtem. Mi van, ha arra vagyok kárhoztatva, hogy az idők végeztéig szingli maradjak? Mi van, ha egyszer elérem az ezredik napot? Mi van, ha elérem a kétezrediket?

De akkor egyszer csak megvilágosodtam: hiszen ezek mind csupa rossz kérdések. Mivel ennél többet nem tehettem azért, hogy pasit találjak magamnak, semmi értelme nem volt, hogy több energiát fecséreljek rá. Sokkal jobban járok, ha olyasmire összpontosítok, amin módomban áll változtatni – ez pedig nem más, mint a napi rutinom, amibe beleragadtam. Biciklizés, ebéd a barátokkal, match.com böngészése, „Gyorsítsd fel az anyagcserédet!" típusú cikkek gyártása... Lássuk be, az életem hervasztóan unalmas lett, unalmasabb, mint egy sajtótájékoztató. Lehet, hogy van valami, ami a *„még mindig szinglinél"* is rosszabb, nevezetesen a *„még mindig szingli és unalmas"* .

Még mindig volt egy hatalmas űr az életemben – amit közel két éven át egy férfival próbáltam betölteni. De ahogy kívülre helyezkedtem és próbáltam megérteni a helyzetemet, felmerült bennem a kérdés: miért várom azt, hogy valaki más adja meg nekem az elégedettség érzését? Nincs más cél az életben, mint pasit találni?

Valamin változtatnom kellett. Méghozzá alaposan.

18. fejezet

Lehetetlen küldetés

Életemben persze már korábban is voltak olyan pillanatok, amikor azt éreztem, hogy valamilyen drasztikus lépésre kell rászánnom magamat. Ilyen volt, amikor otthagytam az állásomat a fitneszmagazinnál és keresztülbicikliztem az országot, vagy amikor szakítottam Aleckel és Bendbe költöztem. Ám azok csak puszta kitérők voltak ahhoz képest, amire most volt szükségem. Megérett az idő, hogy kijjebb merészkedjek a komfortzónámból.

Az agyam először a megszokott rutinválaszt adta, mint minden problémám esetében: el kell hagynom a várost. A gondolat kétségkívül csábító volt, ráadásul egy rakás törzsutasmérföldem hevert kihasználatlanul, miután az utolsó tíz évben még a legutolsó tortillát és a rágógumit is a United légitársaságos Visakártyámra vettem. Ugyanakkor a legfrissebb tapasztalataim a távoli utazások terén nem tettek maradéktalanul boldoggá. Vegyük például Kenyát. Két hónapja pedig csak azért repültem el Reykjavíkba, hogy kimentsem magam a kötelező vacsora alól, amivel a szüleim akarták

megünnepelni a harmincharmadik születésnapomat. (Bocs, anya, nem érek rá – épp a Szdzsomannaheimilio Fjlolsklduhusio szállodában leszek!) Azért esett épp Izlandra a választásom, mert az Iceland-Air folyamatosan bombázott akciós járatokat reklámozó e-mailekkel, és még azt is sikerült megszerveznem, hogy egy New Yorkból induló éjszakai járattal reggelre érjek oda. Hol is vészelhettem volna át jobban a születésnapomat, mint mély kómában egy hosszú repülőúton? Körbefurikáztam Reykjavíkot, végiglátogattam a termálfürdőket, a tengeri herkentyűs éttermeket és a művészeti galériákat, de inkább csak úgy tessék-lássék. Los Angelesbe visszaérkezve arra is rájöttem, hogy miért nem tudtam igazán élvezni az utazást: mivel jóformán csak azért utaztam több ezer mérföldet, hogy elmeneküljek. Ha valóban sínre akarom tenni az életemet, akkor ezt sokkal céltudatosabban kell csinálnom. Egy nap épp a Barnes & Noble útikönyvrészlegén nézelődtem ihletmerítés céljából, amikor belebotlottam egy könyvbe, aminek ez volt a címe: *Önkéntes utazások*. Arról szólt, hogy miképp ötvözzük jótékonykodással az utazgatást. Egy csapásra összeállt a kép. Itt az idő, hogy a társadalom hasznos tagjává tegyem magam! És közben még utazhatok is! Mi adhatna ennél nagyobb elégedettségérzést – eltekintve egy boldog, hosszú kapcsolattól, remek szexszel?! Igen, pontosan erre van szükségem: egy nagyszabású tervre, amivel betölthetem az Űrt.

Tény és való, hogy egy olyan valakinek, aki nincs megáldva sem altruista ösztönökkel, sem gyakorlati érzékkel, nagy kihívást jelent, hogy hasznossá tegye magát. Ez idáig szégyenletesen keveset tettem a világ jobbításáért. Nem gyógyítottam halálos betegséget, nem építettem boldogabb jövőt a gyermekeknek, nem mentettem bálnákat, sem kaliforniai fenyőerdőt. A legutóbbi cikkem kapcsán, amelynek az volt a címe: „A fenéktorna alapjai”, a szerkesztőm utasítására a következő kérdésekre kellett választ találnom: „Pontosan milyen feneket akarnak a nők? Csúcsosabbat? Feszesebbet? Kerekebbet? Emeltebbet? Erősebbet? Milyen izmokból áll a fenék? Tehetünk-e bármit annak érdekében, hogy kisebb legyen? Miért van az, hogy bizonyos fenekek formásabbak, míg mások laposabbak? A szövetek

miatt? Vagy genetikai okai vannak?”

Elég egyértelműnek látszott, hogy ezzel nem fogom kiérdemelni a közszolgálati Pulitzer-díjat.

Valójában harminchárom évet éltem le úgy, hogy egyetlen olyan területen sem szereztem szaktudást, ami bárkinek is a javára vált volna – a zsírlerakódás ellen mániákusan küzdő nőkön kívül. Ráadásul, ha olyan feladattal szembesülök, ami azzal kezdődik, hogy „Csináld magad!” – teljesen leblokkolok. Példának okáért képtelen vagyok körbeszigetelni egy ablakot vagy megnyesni egy sövényt. Még soha nem fűrészeltem deszkát, nem fúrtam lyukat és nem cseréltem csavaralátétet. Sőt, ha már itt tartunk, igazából nem is tudom pontosan, hogy mi az a csavaralátét.

Nem mintha ezekért a hiányosságokért csak magamat okolhatnám. Végül is két olyan ember nevelt fel, akik ketten együtt sem tudnának kicserélni egy szagelszívó szűrőt. Amikor Bendből hazaköltözvén megkaptam az új kaliforniai rendszámtáblámat, az apám volt az első, aki megkérdezte: – Na és mikor viszed el felszereltetni a szervizbe?

Az elkövetkező napokban elkezdtem kidolgozni nagyszabású stratégiámat az önfejlesztésre. A 256 808 törzsutasmérföldemet jó célra fogom felhasználni, nevezetesen úgy, hogy szabadúszó önkéntesként körbeutazom a földet, és a felmerülő költségeimet fedezendő, időnként hazarepülök és éjt nappallá téve fitneszcikkeket gyártok. Az első lépés persze az volt, hogy kitaláljak egy nevet a vállalkozásnak, akárcsak a Schlosfeszt és a Kudarckorszak esetében. Az ötletet végül Kate adta, teljesen véletlenül. Miután beavattam a tervembe, hangosan felkacagott, szerintem sokkal hangosabban, mint ami indokolt lett volna, majd kijelentette: – Na és ezt minek fogod majd hívni: Lehetetlen Küldetésnek?

Be kellett ismernem, hogy telibe talált. Miközben a húgom esküvői rendezvényszervezőket interjúvolt és az eljegyzési meg az ajándékosztó partik időpontjaival sakkozott, én a Lehetetlen Küldetés programjának az összeállításán ügyködtem. Arra jutottam, hogy az esküvő lesz az LK záróponta, így a küldetés fél évig fog tartani. Nem

voltam az a típus – és persze a bankszámlám sem állt úgy –, aki a végtelenségig tudja vállalni az önkéntes létet, de az utazásaimnak per pillanat volt egy igen kellemes melléktermékе: nem kellett jelen lennem az esküvői előkészületeknél.

A könyveket lapozgatva és a neten szörfözve nagy megdöbbenéssel láttam, hogy több ezer egzotikusabbnál egzotikusabb önkéntes program van a kínálatban. Tisztíthatok folyókat Grönlandon! Padlizsánt termeszthetek Japánban! Angolt taníthatok Litvániában! Ragadozó madarakat menthetek Kentuckyban! Gőzvonatokat javíthatok Walesben! Házakat építhetek Ghánában! Egyik izgalmasabbnak hangzott, mint a másik, és hamarosan már alig láttam ki a lehetőségekből, ami, tapasztalatból tudtam, nem vezet jóra.

Egyszer, még zöldfülű riporter koromban, egy fagylaltkóstoló versenyről tudósítottam, ahol a résztvevőknek vagy negyvenféle fagylaltot kellett megkóstolniuk, amik közül csak néhánynak adatott meg, hogy a kutatólaboratóriumokból eljusson az áruházak mélyhűtőrészlegéig. Amikor a szponzorok engem is odahívtak kóstolgatni, azt gondoltam, hogy megkaptam álmaim megbízását. Ott álltam a teremben, ami tele volt hatalmas fagylaltosvödrökkel, és lelkesen belevetettem magam a feladatba. De sajnálatos módon nem tudtam mérsékletet tanúsítani, s egy idő után a stracatellát összekevertem a bountyval (vagy chilis csokival?) és miután két órán át sikerült mind a negyvennyolcféle ízt megkóstolnom, súlyos gyomorgörcsök törtek rám. Ezután, hogy semlegesítsem a túlzott cukorbevitelt, még megettem egy teljes zacskó baconízesítésű sós kekszet és egy csomag olasz szalámit. Nem volt jó ötlet. Az egész éjszakát a szófán töltöttem szörnyű kínok között, és hónapok teltek el, amíg újra el mertem nyalni egy fagylaltot.

Persze nem akartam hasonló sorsra jutni a Lehetetlen Küldetéssel. Össze kellett szednem magam, és egy ésszerű, végigvihető tervet kifundálni. Ha mindent nem is lehet, akkor is választhatok egy csomó különböző dologból. Minél vegyesebb legyen a program, döntöttem el. Majd vállalok önkéntes munkát Amerikában és azon kívül is,

fogok segíteni állatokon és embereken, elmegyek nagyvárosokba és vidéki kis falvakba is, dolgozom bent és dolgozom kint a szabadban. Befizetek szervezett expedíciókra, és kipróbálok olyan önkéntes programokat is, ahol ingyen is szívesen látnak. Közben végig tudatában leszek a korlátaimnak. Bár a cél az, hogy túllépjek a határaimon, azért nem fogok többet vállalni, mint amennyit elbírok. Mert mi történne, ha a hanyagságom miatt mondjuk összedőlne egy fidzsi kunyhó és maga alá temetne egy nyolctagú családot? Ellentétben a New York-i óvodák többségével, az ilyen szervezeteknél nincs igazán előszűrés. Szinte bárkit felvesznek, aki hajlandó megjelenni, akár van képzettsége, akár nincs. Egyszóval saját magamnak kellett eldöntenem, hogy készen állok-e a kihívásra.

Úgy határoztam, hogy viszonylag rövid időszakokra fogom elkötelezni magam egy-egy szervezetnél, hogy egyiknek se jelentsek felesleges terhet, ha alkalmatlannak bizonyulnék. Gondoltam, néhány hét alatt talán nem okozhatok túl nagy kárt férfiban, nőben vagy ragadozó madárban.

A fagylaltos incidensből sejtettem, hogy a küldetések közé muszáj lesz szüneteket iktatnom, hogy ne égjek ki, mert akkor lehet, hogy egy életre elmegy a kedvem az önkéntes munkától, és max arra leszek hajlandó, hogy lefoglaljam a gyógyfürdős kezeléseket Cami barátnőm lánybúcsúztatójára. Időnként majd úgyis haza kell jönnöm, hogy megírhassam a fitneszcikkeimet. No és a match.com-on sem akartam elszalasztani a lehetőségeket. Eszem ágában sem volt feladni a keresést, noha ami Jen esküvőjét illeti, már lejjebb szállítottam az elvárásaimat, és a stabil kapcsolat/lehetséges társ helyett boldogan megelégedtem volna egy vállalható kísérővel is.

A küldetések kiválasztásához konzultáltam néhány barátommal, akik maguk is jótékonykodtak már. A kenyai barátnőm, Julie egy nonprofit céget ajánlott, akik választásokat monitoroznak Zimbabwében, de úgy döntöttem, hogy inkább olyan programokra összpontosítok, ahol maximum kockázatként enyhe hátfájás, nem pedig többszörös késszúrások jöhetnek szóba.

Egy másik *hasznos* barátom, aki korábban a Békehadtestnél volt önkéntes, és egy belvárosi közösségi házat vezetett Dallasban, a Nemzetközi Heifer Projektet javasolta, ami egy arkansasi székhelyű éhínség elleni szervezet, és ahol ő egyszer már egy teljes héten át gyűjtött kecskékből fekáliamintákat. – Ne aggódj! – mondta. – Nagyon hosszú kesztyűt adnak! – Egy ritka bátor pillanatomban fel is hívtam a Heifer alapítványt, és bár az egyik munkatárs örömmel fogadta az önkéntes felajánlkozásomat, egyúttal azt is elmondta, hogy legalább egy hónapra kellene elkötelezni magam. Fogalmam sincs, miféle drogokkal élnek ezek.

Érdeklődtem egy tengeri teknős természetvédelmi projektről is, a georgiai Savannah közelében, ahol ennek a veszélyeztetett fajnak a szokásait és a tojásból frissen kikelt utódait vizsgálják. Az lett volna a feladatom, hogy egy hétig rostokoljak egy tűzforró szigeten, és minden éjjel éberen őrködjek, hogy vajon valamelyik teknősnek nem támad-e kedve kimászni a partra. Virradatkor a csapatommal visszavonulok egy fullasztó, zuhany nélküli bódéba, és egy kempingágyon próbálom pótolni az alváshiányomat.

Nagy kő esett le a szívemről, amikor megtudtam, hogy a program egész nyárra betelt, és a teknősöknek nélkülem kell küzdeniük a túlélésért.

Próbáltam még becsatlakozni egy régészeti ásatásra is Dél-Dakotába, ahol a gyapjas mamutok csontjait keresték, azzal a meggondolással, hogy olyan állatokban csak elenyésző kárt tehetek, amelyek nemcsak hogy nem élnek már, de réges-rég ki is haltak. Sajna, ez a program is betelt.

Ki gondolta volna, hogy az önkéntesdi ennyire népszerű!

Miközben a programtervemen dolgoztam, próbáltam a családomnak is elmagyarázni az LK lényegét. Mindenki előre megjósolható módon reagált.

– Hogyan keresel ezzel pénzt? – tudakolta Julius nagyapa.

– Nagyon remélem, hogy nem tervezel felmászni semmilyen

állványzatra – jegyezte meg Nusi nagyi.

Ruth nagyinak ekkor már annyira ramaty volt az egészségi állapota, hogy nem igazán értette, miről beszélek. Mindössze annyit reagált: – Hozzál nekem csokit.

A szüleim, akik ekkorra már hozzászoktak kiszámíthatatlan természetemhez, most is mellettem álltak. – Ez igazán fantasztikusan hangzik, drágám! – mondták, de nem igazán érdekelte őket, mintha csak vettek volna egy kis levegőt, majd úja elmerültek a húgom esküvői előkészületeiben. A húgom és John lelkesen fogadták a tervet, de ők is elsősorban azzal voltak elfoglalva, hogy rávegyék anyámat, húzza ki a másod-unokatestvéreinket a vendéglistáról.

Végül aztán, miután több száz önkéntes programot tüzetesen átnéztem és kihúztam azokat, amikben rágcsálók ketreceinek a takarítása, lengyel nyelvtudás vagy aneszteziológiai szakápolás szerepelt, összeállítottam a programtervet. Az első állomás: Fairbanks, Alaszka, ahol önkéntesként működöm közre a féléves, 267 mérföldes Éjféli Nap Kihíváson – a világ leghosszabb kerekes székes versenyén. A feladat: én fogom vezetni az egyik versenyzőt kísérő autót, hogy kalauzoljam a verseny során és megvédjem a forgalomtól. Mivel a sportversenyeket amúgy is szeretem, alig vártam ezt az utat, bár egy pillanatra visszahőköltem a visszaigazoló levéltől, amit a postaládámban találtam. „Ön viseli a felelősséget a sportolója biztonságáért és a járműve karbantartásáért” – állt a levélben. Tekintetbe véve kétes múltamat a járművekkel – kétszer indultam el benzinkúttól úgy, hogy a töltőpisztoly még benne volt a benzintartályomban, és háromszor húztam meg a járgányomat, ahogy beálltam a garázsba – némi riadalommal töltött el egy mondatban látni a „felelősség”, a „karbantartás” és a „jármű” szavakat.

De nem hátráltam meg. Ahogy útnak indultam az első küldetésemre, azt éreztem, hogy hamarosan új értelmet nyer az életem.

19. fejezet

Önként elkötelezett

Az életben néha nem könnyű eldönteni, hogy mi hasznos és mi nem.

„Szabaduljunk meg egyszer s mindenkorra a narancsbőrtől!” című cikket írni: nem nagyon hasznos.

Nagyszülők által emlékeztetve lenni, hogy még nem vagy férjnél: nagyon nem hasznos.

Kerekes székes sportolókat megóvni a halálos közlekedési balesettől: hasznos.

Kerekes székes sportolókkal defektes autógumit kicseréltetni: kriminálisan nem hasznos.

Ahogy gyaníthatják, az önkénteskedés birodalmába tett első utam nem bizonyult lehengerlő győzelemnek. A dolgok pozitív oldala, hogy sikerült a mellém kirendelt kerekes székes sportolót, Mike-ot életben és biztonságban bejuttatnom a célba, s ezzel a visszaigazoló levélben leírt feladatok első felét teljesítettem. Ugyanakkor a bérelt Daewoo Leganza autónak – melyet az esemény szervezői bocsátottak a

rendelkezésemre – a karbantartásával már akadtak gondjaim. Mentségemre legyen mondva, hogy ha már valamilyen malőrnek be kellett következnie, nem jobb, hogy az autóval történt?

A legrosszabb teljesítményt Alaszkában kétségtelenül azon a reggelen nyújtottam, amikor a Leganza hátsó kereke defektet kapott, amit pontosan húsz perccel az aznapi verseny kezdete előtt fedeztem fel. Mivel lövésem sem volt, hogyan kezdjek hozzá a megjavításához, csak álltam bambán és bámultam. Néhány perccel később az egyik versenyző, egy erős, szőke huszonnégy éves srác mellém gurult és felmérte a helyzetet. Rám nézett, aztán az autógumira, aztán megint rám, majd megrázta fejét, és így szólt: – Hát, ami azt illeti, nem sok kedvem van a kavicsra feküdni és kicserélni ezt a vacakot – de már a földön is volt. Szívesen tovább mesélném, hogy mi történt, de annyira megalázva éreztem magam, hogy kínomban csak arrébb léptem, és ki-bekötögettem a cipőfűzőmet.

Aztán említhetném a sebességtúllépésért kapott büntetést, meg hogy nekihajtottam a lakóbusznak, vagy hogy az egyik városban hagytam, hogy Mike kerekes széke beguruljon a szembejövő forgalomba. De minek alázzam magam feleslegesen, amikor a legfontosabb, már elnézést az önismétlésért, hogy Mike épen és egészségesen célba ért.

Alaszkába érve még készen álltam rá, hogy átlényegüljek az Új Hasznos Énemmé: a nővé, akinek küldetése van – égtem a vágytól, hogy mehessek, hogy tegyek valamit, hogy a világot előremozdítsam. Ám a verseny végére át kellett értékelnem, hogy milyen mértékben remélhetek hasznára válni a világnak. A kijózanodásomra a verseny díjkiosztó ünnepségén került sor, amikor az esemény igazgatója, miután több ezer dollárt osztott ki a nyerteseknek, bejelentette, hogy van még egy különdíj is.

– És ezt... – itt szünetet tartott, hogy felmutassa a kék-sárga konzervdobozt – annak az önkéntesnek adom át, aki a legjobban megtestesíti azt a valamit, aminek jelképét itt tartom a kezemben. Suzanne Schlosberg, gyere és vedd el a *Löncshúsodat*!

Igen, megnyertem egy 36 dekás löncshúskonzervet, amit, mint azt az igazgató oly cirkalmasan kifejtette, annak az önkéntesnek ítélnek oda, aki a legszórakoztatóbb tud lenni anélkül, hogy közben túl nagy kárt okozna. Ahogy előrementem a pódiumhoz, hogy átvegyem a jelkép értékű, disznóhússal teli konzervdobozomat, ötven önkéntes társam korántsem látszott olyan meglepettnek, mint én, és nehéz lenne szavakba önteni, hogy mennyire voltam rá büszke. Az első jótékonykodói bevetésemen máris kitüntettek, amiért oly nagy hatást gyakoroltam, még ha ez nem is állt szándékomban.

Nyilvánvalóan jól startoltam, de Alaszkából hazatérve tudtam, hogy nem sokáig sütkérezhetek a frissen szerzett dicsőségemben. Napokon belül útra kelek Pápua Új-Guineába, Ausztráliától északra egy trópusi szigeti népcsoporthoz, ahol csatlakozom egy önkéntes csapathoz, hogy részt vegyek egy „Habitat for Humanity" ház felépítésében. Egy dolog autót vezetni huszonkét kilométer per órás sebességgel, de szerszámokat kezelni egy építkezésen az megint más tészta. Ha még egy árva autógumit sem tudok kicserélni, ugyan mekkora esély van rá, hogy egy egész házat felépítsek?

De aztán kiderült, hogy a társaim sem voltak rátermettebbek.

A kizárólag nőkből álló brigádunk a legózás szintjénél úgy fél fokkal nagyobb szakértelmet tanúsított az építkezés terén – s ezt Sisi falu lakói, ahova kirendeltek bennünket, biztosan értetlenül fogadták. Bár amíg ott voltunk, rendkívül szívélyesen bántak velünk: a falu lakói hősiesen etettek minket, befogadtak minket a templomaikba, és az étkezéseknél helyi népdalokat énekeltek nekünk akusztikus gitár kísérettel – mégis állandóan az volt az érzésem, hogy valójában ezt gondolják: „Titeket meg honnan szalajtottak?"

Még a kezdetekben említettem Janie-nek, a csoportvezetőnknek, hogy szerintem túl dilettánsak vagyunk a munkához, de ő nem aggódott emiatt. Azt felelte, hogy a férfiakat szándékosan zárta ki a munkásbrigádjaiból, mert az építési tapasztalataik miatt általában domináltak a munkafolyamatot, és kevés teret hagytak a nőknek. Nem voltam meggyőzve, sőt kezdtem gyanítani, hogy a valós ok inkább az,

hogy a férfiak jelenléte mellett nagyobb eséllyel zajlott volna tényleges munka, és akkor Janie szégyenében talán maga is dolgozni kényszerül, ahelyett, hogy az építkezés helyszínén bóklászna és fotózná a helybéli gyerekeket.

Hálistennek az építkezés felügyelője, Kaimo birkatürelmű ember volt. Bár nyilvánvaló volt, hogy a csoportunk lassítja az építkezési munkálatokat, utasította az embereit, hogy fogják keményen a fát, és hagyják, hogy mi fűrészeljünk és kalapáljunk, nem pedig fordítva.

Jeffrey, az egyik falubéli, akit mellém rendeltek ki, láthatóan élvezte ezt a felállást. Csak kuncogott, amikor elferdítettem egy szöget, aztán átvette a kalapácsot, és néhány jól irányzott ütéssel visszakalapálta egyenesre, majd visszaadta a kalapácsot, s ezzel az egész megalázó folyamat kezdődött elölről.

A falubeli nőket annyira lenyűgözte a brigádunk, hogy amikor épp nem krumplit hámoztak vagy edényeket és tepsiket mosogattak, akkor odaálltak az építkezési terület szélére, és úgy figyeltek minket, mintha *A túlélés törvényei* sorozat legfrissebb epizódjára kapcsoltak volna a tévében. Egyszer az egyik nőt annyira felbőszítette, ahogy szerencsétlenkedtem, hogy indulatosan kitépte a kezemből a kalapácsot, és saját maga egyenesítette ki a szöget. Egy csapat hétévesforma gyerek, akik épp ott álldogáltak, gurultak a nevetéstől.

Ahogy teltek-múltak a napok, egyre nagyobb lett bennem az elszánás, hogy ne úgy menjek el, hogy a falusiak azt higgyék, az amerikai nők kivétel nélkül mind hasznavehetetlenül félkegyelműek, és az építkezési technikám végül fel is fejlődött a már-nem-katasztrofális szintre. De még így is biztos voltam benne, hogy a ház hamarabb felépült volna, ha a csoportunk fel sem tűnik a színen. Nem mintha a Habitat for Humanity formanyomtatványai előírták volna, hogy letegyük a hippokratészi esküt, de mégis, nem azt kéne az önkénteskedés első és legfontosabb szabályává tenni, hogy „ne okozz kárt”? Újra a vezetőnkhöz, Janie-hez járultam a fenntartásaimmal.

– Nem érted a lényeget! – mondta. Majd bizalmasan elárulta, hogy valójában a puszta jelenlétünkkel járulunk hozzá a leginkább a ház

felépüléséhez. Persze, a falubeli férfiak nyilván sokkal jobban értenek a munkához, de ha mi nem vagyunk ott kuriózumként, akkor nagy valószínűséggel el sem jönnek dolgozni.

– Tehát lényegében olyanok vagyunk, mint az autókiállításokon a hostess hölgyek?

– Igen, így is mondhatjuk – felelte.

Elsőre kissé nyugtalanított ennek a felismerésnek az ellentmondásossága – hogy nyilvánvaló haszontalanságunk végül is hasznosnak bizonyul. Gyanítom, hogy nem jelentkeztem volna, ha a brosúrában a következő kitétel áll: „A résztvevők nyilvánvaló jelét adják dilettantizmusuknak az építkezési munkálatok terén, hogy a férfi önkénteseket az építkezés területére csábítsák.” De aztán észrevettem, hogy kezd kirajzolódni egy tendencia. Ugyanúgy, mint előző missziómon Alaszkában, most is a komikus megkönnyebbülés eszköze lehettem, anélkül, hogy erre törekedtem volna. Vannak rosszabb dolgok is, amit egy önkéntes elkövethet, nem?

És kezdett felderengeni egy másik nem várt hozadéka is ennek az egész önkénteskedési vállalkozásnak. Egyik délután, amikor épp a szúnyogokat csapkodtam a munkaszünetben, egyszer csak rádöbbentem, hogy jó ideje már nem is számolom a Kudarckorszakom napjait. Míg otthon számtalan órát töltöttem azzal, hogy kitanuljam a match.com finomságait, most minden idegszálammal azon voltam, hogy megtanuljak fűrészelni, valamint a latrina gyanánt szolgáló, méhektől dongó gödörbe pisilni. (Ötödik lépés: hajtsd fel a falusi öltözködési kódex által kötelezővé tett földig érő szoknyádat, majd mondd magadnak: „Szívd fel, begyem a sok méhet!”, mielőtt terpeszállásban leguggolsz a lyuk fölé.) Ilyen körülmények között kisebb gondom is nagyobb volt annál, hogy mi lesz, ha netán partner nélkül kell megjelennem a húgom esküvőjén.

Nem mintha bármelyik missziómon is adódott volna lehetőség a kudarckorszak megszakítására. A Sisi-expedíció csúfos kudarc volt pasifronton, de a többi sem kínált több lehetőséget. Gyakorlatilag az összes önkéntes, akivel összekerültem, abba a népességcsoportba

tartozott, akik otthon vagy szociális segélyt vagy piercingeket gyűjtöttek. No persze ha két percig elgondolkodtam volna, azonnal rájövök, hogy mi sem természetesebb ennél. Azok, akiknek van munkájuk, lakáshitelük és hároméves gyerekük, nem kameruni kutak ásásával fogják tölteni amúgy sem létező szabad idejüket és pénzüket. Meglepő módon, valamennyire megnyugtatónak találtam, hogy az önkéntesek birodalmában nincsenek partiképes fiatalemberek. Most már legalább tudtam, hogy az évek során nem keresgéltem rossz helyen. Nyilvánvaló, hogy a jó pasik nem jótékonykodó körúton járnak!

Az első két küldetés után azt már világosan láttam, hogy az eredeti tervem – hogy betöltsem az űrt – nem fog megvalósulni. A felfedezés, hogy tudattalanul is szórakoztató értékkel bírsz, még nem elég ahhoz, hogy az életedbe új célt csempéssz. De mint figyelemelterelés, az LK remekül bevált. Hihetetlen, de sikerült megfelelő ürügyet találnom arra, hogy kimenthessem magam a családom menyegzői lázából. A missziók közti családi összejöveteleken mindenkinek lelkesen ecseteltem a szerencsétlenségeim történeteit, de abban a pillanatban, amikor a beszélgetés az esküvői videósokra vagy a próbavacsora előételeire terelődött, bármikor felállhattam, mondván „Rohannom kell. Ideje, hogy hasznossá tegyem magam!”.

Ha hasznos nem is voltam, de legalább tevékeny. A Pápua Új-Guinea utáni szünet alatt átéltem az egyik legszörnyűbb mach.com-os előrandimat. Justin grafikus volt, és a mosolya elég vonzó ahhoz, hogy kezdetben bevessem a csáberőm hatvanhárom százalékát. De aztán a következő kis párbeszéd zajlott le közöttünk.

Justin: Mennyire szeretsz kertészkedni és főzni?

Én: Hát, ami azt illeti, inkább mániákus növénygyilkosnak nevezném magamat, és összesen két konyhagépet tudok használni – a pirítóssütőt meg a turmixgépet. De a turmixgépet nagyon ügyesen kezelem!

Justin: (vigyorogva) És nem gondolod, hogy eljött az ideje, hogy előhozd magadból a háziasszonyi énedet?

Én: Nem gondolod, hogy eljött az ideje, hogy előhozd magadból az udvarias énedet? (ezt csak gondoltam)

Micsoda időpocsékolás! gondoltam. Igaz, ekkor még nem estem át a következő missziómon, egy kéthetes élményen, amely után el kellett gondolkodnom, hogy talán még a vak- és az előrandiknál is vannak borzasztóbb dolgok az életben.

Ez a misszió egy washingtoni csimpánzkutató-intézetben zajlott, és a következőkből állt: (1) egy kétnapos tréning, ahol képeket és videókat tanulmányoztunk, hogy a terepen majd meg tudjuk különböztetni egymástól az öt csimpánzt, (2) kétnapos tanulás és tesztek egy leírhatatlanul bonyolult kódrendszerről, ami a csimpánzok tevékenységét rögzítette, (3) öt nap terepmunka, ahol is a csimpánzokat figyeltük, akik noha olyan izgalmas és meglepő tárgyakkal voltak körülvéve, mint virágmintás női táskák, hajkefék, halloweeni álarcok és Vogue magazinok, gyakorlatilag nem csináltak semmit.

Jó darabig nem tudtam eldönteni, hogy a csimpánzok az én terepmunkám alatt épp tudományos alkotószabadságra mentek-e, vagy megneszelték a csoportom teszteredményeit, és úgy döntöttek, hogy úgyis csak a legalapvetőbb tevékenységeket tudnánk rendesen dokumentálni. De ahogy a végéhez közeledett a küldetés, már nem is igazán érdekelt.

Annyira belefásultam a semmittevésbe, hogy még a bohócszerepet is átengedtem egy másik önkéntesnek, Colinnak, egy ősz hajú, ötvenegy éves brit rendőrtisztnek, akit szemmel láthatóan egy cseppet sem érdekelt sem a csimpánzok viselkedése, sem Washington állam. Kizárólag a felesége, Margaret kedvéért jött el, akiről olvadozva úgy beszélt, mint az „én kis szögesdrótom” és az „én pici jeges vödröm”.

– Nem volt nehéz a döntés – mondta nekem később Colin. – Ha

nem jövök el, elválik tőlem.

Én ezt nagyon meghatónak találtam.

Colin végig azzal szórakoztatott, hogy ezerféleképpen fejezte ki a kínszenvedését: két ujját a fejéhez nyomta, akár egy pisztolyt, úgy csinált, mintha a bicskájával elvágná a csuklóját, hangosan hortyogott, vagy ilyeneket mondott: „Rövidesen tűket fogok szurkálni magamba."

Ezen túlmenően az egész csimpánzos kaland annyira zsibbasztóan dögunalmas volt, hogy saját magamat is meglepve szinte égtem a vágytól, hogy felhívjam a húgomat és megkérdezzem, sikerült-e eldöntenie, milyen ízű legyen az esküvői torta. Persze többször is megfordult a fejemben, hogy otthagyjam a küldetést. De ugyanazzal az elszántsággal, ami azon a végzetes Haláltúrán is a nyeregben tartott, valahogyan csak kihúztam a végéig. Ahogy Nietzsche mondta volna, ha ő jelentkezik önkéntesnek az intézethez: „Ami nem öl meg, az erősebbé tesz."

Ha másra nem, arra jó lecke volt a csimpánzos intézet, hogy milyen jó dolgom van Los Angelesben, még akkor is, ha se nem randizom, se nem szexelek. De mégsem zárhattam le az LK-t ilyen lehangoló élménnyel, és persze az elvet sem adhattam fel, amibe oly sok időmet fektettem bele. Ha már az örökké tartó boldogság a húgomra vár, akkor én legalább annyit bizonyítsak be, hogy tudok hasznos lenni. Így még néhány középszerű előrandi után alig vártam, hogy nekifuthassak a következő küldetésemnek. Ezúttal egy hatmilliós város, Hszian volt az úti cél Kínában, ahol olyan sűrű a szmog, hogy szó szerint látni és tapintani lehet, mint a táncparketten a száraz jégpárát.

Az volt a feladatom, hogy társalgási angolt tanítsak kollégiumi diákoknak, akik, mint kiderült, egy szót sem tudtak angolul. Miután az önkéntes csapatunk első alkalommal találkozott az iskola angoltanáraival, akik még a Good morning-ot is csak nehezen tudták kiejteni, sejthettük, hogy a „társalgás" nagy valószínűséggel inkább kitalálósdira fog emlékeztetni. Az iskolai kapura kitett tábla: „Az

utcai forgalom nem engedélyezett” jól jelezte az előttünk tornyosuló kihívást.

Az első néhány nap a diákjaimmal egyáltalán nem volt eredményesnek mondható, de úgy éreztem, hogy a kudarcért részben tanártársaimat hibáztathatom, két nyugdíjas lelkészt, Fredet és Waltert, akiknek szemében a tanári szerep abban merült ki, hogy saját felsőbbrendűségük megnyugtató tudatában ringatózhattak.

– Engem Sue-nak hívnak – mutatkoztam be az első reggelen egy csupa mosolygós ötödikesből álló osztálynak. Gondoltam, a Suzanne-t túl nehéz lenne kiejteniük.

– Amerikában élek.

Aztán Fred tanár bácsi vette át a szót. – Én San Diegóban élek, Kaliforniában, az Egyesült Államok nyugati partján. Mit tudtok San Diegóról? Az óceániáriumot? Az állatkertet? Láttátok valaha a San Diego Chargers csapatát?

Ezzel átdobott egy képzeletbeli baseball-labdát a termen. A tizenegy éves kölykök hátrafordultak, hogy kövessék a képzeletbeli labdát, majd zavartan fordultak vissza. Fred tovább magyarázta, hogy miért remek Dél-Kaliforniában élni.

Egy másik nap Walterrel tanítottam negyedikeseket. – Engem Walter Rowe-nak hívnak – mondta. – Nyilván azt gondoljátok, hogy a nevemet úgy ejtik, hogy „rou”: De nem! Valójában „rá-u”-nak ejtik. Na mit szóltok? Tehát: ha azt a szót látjátok leírva, hogy ROWE, azt hogyan ejtitek ki?

Hogy elébe menjek a feszengős csendnek, gyorsan előrántottam egy divatkatalógust, amit még otthonról hoztam magammal, és próbáltam megtanítani a színeket.

– Ez egy piros kabát – mondtam. – Ez egy zöld ing.

– Walter felhorkant és odasúgta. – Nincs benne skót kockás ing? Tanítsuk meg nekik azt, hogy „skót kockás”.

A szállodába menő negyvenöt perces buszúton végig azon

dohogtam Frednek és Walternek, hogy milyen keveset tanítottunk a diákjainknak, akik mindig úgy néznek ki, mint akik rögvest kómában zuhannak le a padra. De Fred és Walter erre csak annyit mondott, hogy milyen szerencsések ezek a gyerekek, hogy találkozhatnak velünk. – Eddig valószínűleg még sose láttak amerikaiakat – mondta Fred. – Nekik ez egy életre szóló élmény.

A második hétre sikerült megtorpedóznom a statikus páros tanítást, és egyedül vezényeltem le egy órát. Nem adtam fel a törekvésemet, hogy valamiképp hasznossá tegyem magam, főleg miután megláttam a hatvanas évekbeli brit tankönyveket, amikből ezek a diákok napi szinten tanultak. Nem is tudtam, hogy Kínában milyen szenvedéseknek teszik ki a gyerekeket, amíg saját szememmel nem láttam, hogy miket olvastatnak velük: „Mr. James Scottnak van egy autószerelő üzeme Silburyben, és épp most vett egy üzemet Pinhurtsben. Pinhurst csak ötmérföldnyire van Silburytől, de Mr. Scott nem kap telefont az új üzemébe, úgyhogy vett tizenkét postagalambot. Tegnap az egyik galamb átvitte az első üzenetet Pinhurtsből Silburybe."

Amint ráeszméltem, hogy milyen elkeserítő ezeknek a diákoknak a helyzete, még erősebben törtem a fejem, hogy miképp segíthetnék rajtuk. Azt sütöttem ki, hogy a kiejtésre fogok koncentrálni, ami a kínaiaknak a legnagyobb gondot okozza. Egyik délután az ötletet át is ültettem a gyakorlatba, és ezt írtam a táblára: „Martha and Arthur went to the theatre at three-thirty on Thursday."[4] A mondat tele volt a pösze sz hanggal. Aztán az osztály felé fordultam, és intettem nekik, mint egy karmester. Az osztály boldogan kántálta kórusban: „Marszer and Arszer vent tu za zieter et zzrí-szörti on szörszdéj." A módszeremnek bombasikere volt! A diákoknak most először nem kókadt le a fejük, és nem karattyoltak kínaiul a padtársaikkal. Sőt jobbra-balra dőlve kuncogtak! Amikor hatalmas megrökönyödést színleltem, hogy milyen szörnyen ejtették ki, már egyenesen a hasukat fogták nevettükben.

– Neeeeeeeeeem, nem szörszdéj! – mondtam, és befogtam a fülem, olyan arcot vágva hozzá, mintha épp a fogamat fúrnák. Aztán

körbemeneteltem a teremben, és felszólítottam a diákokat, hogy dugják ki a nyelvüket a fogaik között és mondják azt, hogy „sz”.

Hát persze! Hogy nem jutott ez eddig eszembe? Ha a hasznosság terén ez idáig a legnagyobb sikert a szórakoztatással értem el, igazán logikusnak látszott, hogy kihasználjam ezt az erősségemet.

Az elkövetkező néhány napban az óraterveim kizárólag nyelvtörőkből álltak. A kínai fiatalságra a legnagyobb hatást egy Glamour magazinnal gyakoroltam, amit óra előtt egy ebédszünetben lapozgattam. Amikor visszamentem a terembe, feltartottam a magazint, rámutattam a karcsú szőke nőre a borítón, majd ezt mondtam: „Courtney Thorne-Smith – híres amerikai színésznő!” aztán Courtney miniszoknyás lábára mutattam, és felírtam a táblára: „Courtney Thorne-Smithnek karcsú lába van.”

A diákok olyan boldogan ismételgették, mintha üveggolyókat görgettek volna a szájukban. De a kedvenc diákom – egy alacsony, komoly kisfiú, aki nyolc egymást követő napon át ugyanazt a barna és bézs színű pulcsit viselte – minden erejét megfeszítve próbálta helyesen kiejteni. Félig behunyta a szemhéját, összeráncolta a szemöldökét, mint aki fejben számol. Ügyesebb volt, mint bárki más, beleértve a tanárát is, aki már vagy húsz éve tanult angolul.

– Courtney Thorne-Smith – mondta halkan.

– Szuper! – mondtam. – Nagyon ügyes vagy!

Néhány nap múlva, miután az utolsó tanítási délutánomon az egész osztály kivonult a teremből, a kis pulcsis kisfiú hátramaradt, és némán várt, amíg bepakoltam a táskámba. Aztán anélkül, hogy egy szót szólt volna, három lépcsősoron keresztül követett. Ahogy elkanyarodtam, hogy kimenjek az épületből, megérintette a lábamat, és miközben figyelte, nézem-e, ahogy a nyelvét kidugja a foga között, így szólt halkan: – Thank you, Teacher.

Hazafelé menet végre úgy éreztem, hogy kezdek belejönni az önkéntes munkába, és eljött az ideje, hogy egyedül is belevágjak. Elhagytam a szervezett missziókat, és szétkürtöltem, főleg internetes

hirdetőtáblákon, hogy lehetőséget keresek, hogy hasznossá tegyem magam, és bárhová elutazom az Államokon belül. (Még mindig bőséges tartalékaim voltak a törzsutasmérföldjeimből.) Udvariasan elutasítottam egy virginiai munkanélküli ügyvédet, aki azt akarta, hogy keressek neki munkát, és egy arizonai hölgyet is, aki arra kért, hogy segítsek neki összegyűjteni százmillió aláírást a koreai állatkínzás elleni tiltakozásához. De nem fordíthattam hátat Becky Tegelernek, egy kezdő, nebraskai általános iskolai tanárnőnek.

„Jöjjön el az iskolánkba egy hétre!" – írta Becky. „Próbáljon meg segíteni a tízéves kis íródeákokon, akik még mindig nem tudnak helyesen írni, hogy felzárkózhassanak semmivel sem tehetségesebb társaikhoz, akiknek viszont ez megy, mint a karikacsapás. Nézze meg a saját szemével a szegénységet Közép-Amerikában, az utolsó helyen, ahova az emberek segíteni mennének, amikor valóban »tenni akarnak valamit«. Itt hasznosabb lehetne, mint talán bárhol máshol az országban."

Néhány héttel később, magabiztosan, hogy a kínai gyerekek legalább szórakoztatónak találtak, meg is jelentem a Hartley általános iskolában Lincolnban, hogy önkéntesként helyesírási teszteket írassak, és a szünetek alatt felügyeljem a diákokat. Miss Tegeler harmadikos és negyedikes osztályait nyilván előre felszólították, hogy a láttomra ugorjanak ki a padból örömükben, de az is nyilvánvaló volt, hogy nem tudták mire vélni, hogy egy nő, aki még csak nem is tanár, minek repül Kaliforniából Nebraskába csak azért, hogy elmondja nekik, hova tegyenek vesszőt a mondataikba.

Az első hét során a fiúk többsége megtartotta a hat lépés távolságot, de a lányok hamar túltették magukat a kezdeti értetlenkedésükön, és barátságosan közeledtek felém. Még azt is bevallották, hogy nem örültek annak, hogy jönni fogok.

– Azt hittem, hogy olyan idős néni leszel, aki állandóan templomba jár – ismerte be Jasmine. – Ne vedd sértésnek – mondta Mary, aki pletykarovatokba készült írni –, de azt hittem, hogy olyan stréberke leszel.

Nem sértődtem meg. Hamar kiderült, hogy Mary szinte minden mondatát úgy kezdi, hogy „ne vedd sértésnek”. „Ne vedd sértésnek, de a szürke kardigánod elég unalmas” vagy „Ne vedd sértésnek, de nem túl szép ma a hajad.”

Nem sok idő telt bele, és a lányok úgy tapadtak rám, mintha egy 175 centis tépőzár lettem volna. A lófarkas Sally, akárhová mentem, állandóan a jobb lábamba csimpaszkodott. Kaitlyn, a legszégyenlősebb kislány a kezemet masszírozta, miközben Kascha, a legmagasabb az osztályban, folyton a vállamon nyugtatta a karját. Mindnyájan kielégíthetetlen kíváncsisággal fordultak felém.

– És mondd, te már férjnél vagy? – kérdezte Jasmine egyik nap az ebédnél.

– Nem – mondtam. – Egy iciripicirit sem.

Hála Istennek, ellentétben a nagymamáimmal és az őrült Willie-vel a jackpoti kaszinóban, Jasmine egyáltalán nem akadt ki azon, hogy szingli vagyok. Csak megvonta a vállát, és már át is tért a következő vallatási kérdésre: tudni akarta a csimpánzok nevét, akikkel az intézetben találkoztam. Nem vagyok benne biztos, hogy Jasmine értette, miért ölelem meg olyan hálásan, de mindenesetre visszaölelt.

A hét végére Miss Tegeler nebulói kétségkívül nagy hatást gyakoroltak rám, és megfogadtam, hogy megteszek minden tőlem telhetőt, hogy én is hatással legyek őrájuk. Körülbelül tíz órakor valaki benézett a konyháról, és kihirdette, hogy az ebédnél két fogásból lehet választani: csirkerudacskákból és foldiniből. A „foldini” szó hallatán az egész osztály hisztériás rohamot kapott, mintha főtt malacszemet kínáltak volna nekik.

A foldini, hogy érthető legyen, lényegében nem más, mint egy szelet félbehajtott pizza – kicsit olyan, mint a calzone, csak kisebb, ropogósabb, és... hát, büdösebb. A Hartley-diákok körében akkora közutálatnak örvend, hogy a hét elején, még jóval azelőtt, hogy bárki tudta volna, hogy felbukkan a menüben, figyelmeztettek, hogy ez a legundorítóbb étel a világon. Még az egyik tanár is megsúgta, hogy a

diákok egyszer állítólag döglött bogarat találtak a foldinijukban. Ugyanolyan hangon közölte velem, mint amilyet a tévébemondók használnak, amikor gyanús ufószerű képződményekről tudósítanak. „Nézzék, végül is nincs kizárva – lehet, hogy nem teljesen hibbantak ezek az emberek!” – ez van a hangjukban.

Miután a diákok bediktálták a rendeléseiket – mind a harmincnégyen azt ordították, hogy „Csirkerudacskák!” –, én a feszültség fokozása érdekében kijelentettem, hogy ebédidőig halasztom a döntésemet, amikor közelről is megnézhetem magamnak a foldinit. Feltett szándékom volt, hogy rendeljek egyet, mivel – önző vagy önzetlen okokból – azt akartam, hogy úgy emlékezzenek rám, mint a Nőre, Aki Megette a Foldinit.

Ebédnél volt olyan szerencsém, hogy meghívtak egy asztalhoz, ahol hat lány ült, köztük Jasmine és Mary. Amikor a mi asztalunkat hívták a pulthoz, a lányok magukhoz ragadták a csirkerudacskáikat, majd álltak és elkerekedő szemmel várták, hogy mit fogok választani. Be kell ismernem, hogy a foldiniből tényleg áradt valamilyen szag, talán az újramelegítés miatt, de nem hőköltem vissza. Amikor elárultam a lányoknak, hogy a foldini felé hajlok, hatalmas kiabálásba törtek ki.

– Jézusom! Ez undorító! – sikított Mary, és le-fel ugrándozott. – Egyszer kaptam egy olyan foldinit, amiben öt légy volt!

Amikor visszaértem az asztalhoz a foldinimmel, az összes lány lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy az első falatot a számba veszem.

Nos, mielőtt elárulnám, hogy milyennek találtam, meg kell említenem, hogy igen nagy a toleranciaszintem az intézményi koszt iránt. Míg az egyetemi társaim a második év után hanyatt-homlok menekültek a kollégiumból, én boldogan eltöltöttem kilenc szemesztert az egyetem heti húszfogásos menüjén. Még a repertoár leggyengébb láncszeme, a gumírozott hamburger, amit minden második szombaton tálaltak fel ebéd gyanánt is jobb volt, mint bármi, amit az anyám főzött, amíg felnőttem.

De még egy nálam kifinomultabb ízlésű ember is biztosan

elismerte volna, hogy a foldini közel sem volt a frankensteini szörny gasztronómiai változata, ahogy azt elhitették velem. Igaz, hogy szinte teljesen kihűlt és talán nem volt annyira puha, mint amennyire kellett volna lennie, és a töltelék is kicsit túl édes volt. De nem haraptam se élő, se döglött legyekbe, és a lányok jóslata ellenére egyáltalán nem támadt hányingerem. De ezt persze nem árultam el a diákoknak, mert végül is a hősnő szerepére törtem.

Ahogy elropogtattam az utolsó falatot, Mary visítani kezdett – Megcsinálta! Megevett egy foldinit!

A lányokat annyira lenyűgöztem a bátorságommal, és úgy csodálták, hogy nem emésztett fel a lassú és gyötrelmes Foldini-halál, hogy egész délután csak erről beszéltek.

Néhány perccel azelőtt, hogy vége lett volna a tanításnak, Miss Tegeler összetrombitálta az egész osztályt, hogy összefoglaljuk az ottlétem tanulságait. Gondoltam, ez jó alkalom lesz arra, hogy visszajelzést kérjek a teljesítményemről, és megkértem a diákokat, hogy értékeljék egy tízes skálán, hogy mennyire találták hasznosnak a munkámat. Először mindannyian bekiabálták, hogy „tízes!”. De nyilvánvaló volt, hogy csak Miss Tegeler kedvében akarnak járni. Amikor elmondtam nekik, hogy tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy nem érdemlek kitűnő értékelést, esni kezdtek a pontszámaim.

Mary a magáét nyolc és félre vitte le. Ne vedd sértésnek, mondta, de csak elég hasznos voltál.

Ezt teljesen korrekt értékelésnek tekintettem – nemcsak a Hartley általános iskolai szereplésemre, de az egész LK-es igyekezetemre vonatkozóan.

Az udvariasság biztosan visszatartja az olvasót attól, hogy rákérdezzen, de gondolom, szeretné tudni, milyen érzés olyan hosszú ideig szexmentesen élni, ami ha napokban nézzük, már az ezredik számjegyet súrolja. Teljesen megértem – mi sem természetesebb a morbid kíváncsiságnál –, ezért megpróbálom elmondani.

Igen, felemészt a buja vágy, a nap huszonnégy órájából hét, de ha nem, akkor hat órában. (Ez az érzés kicsit enyhül azokon a napokon, amikor látogatóban vagy a nagyszüleidnél, az öregek otthonában, a nyolcvanon túliak társaságát élvezed.) Néha azon kapod magad, hogy ha nem is bűnös, de teljességgel illetlen gondolatok járnak a fejedben. Mondjuk az edzőteremben súlyzózva megakad a szemed egy magas, deltás srácon, aki éppen guggolásokat végez, és arra gondolsz: „Hm, de jó segge van!” majd észreveszed, hogy azon túl, hogy jó segge van, valószínűleg még vár rá a kémialecke, mert legfeljebb ha tizenöt évesnek néz ki.

A fantáziálós szexnél a te helyzetedben mi sem természetesebb, és, szemben az LK-val, ez egy olyan terület, ahol nem okoznak problémát a csináld-magad típusú feladatok. De van azért itt egy furcsaság. Bár képzeletben azzal szexelhetsz, akivel csak akarsz – végül is ezért hívják fantáziálásnak –, mégis azon kapod magad, hogy olyan pasikkal szexelsz képzeletben, akikhez nem is vonzódsz különösebben, vagy akiket kifejezetten nem kedvelsz, és elszörnyedve eszmélsz rá, hogy a képzeleted éppen azt teszi, amit te megesküdtél, hogy soha nem fogsz: kompromisszumot köt.

És van egy másik furcsaság is. Szomjúhozod a szexet, de valójában már nem is emlékszel, hogy milyen érzés volt csinálni. Kicsit olyan ez, mint amikor valamelyik nyáron Toszkánában ettél a világ legjobb tiramisujából, de ha agyonütnének, sem tudnád felidézni az ízét. Emlékeid szerint valaha nagyon élvezted a szexet. Nyilván így volt – különben miért áhítoznál rá olyan hevesen?

Néha azon aggódsz, hogy már is el is felejtetted, *hogyan* kell szexelni. Mi van, ha mint egy kocsi, amit évek óta nem indítottak be, te is majd „beragadsz", amikor végre alkalom nyílik rá? Amikor a barátaimmal megosztottam ezt a félelmemet, ilyeneket mondtak, „Hidd el, tudni fogod, mit kell tenned. Olyan ez, mint a biciklizés". De ez a hasonlat egyáltalán nem nyugtatott meg. Egyszer egy hosszú biciklizős szünet után elfelejtettem, hogy hogyan kell levennem a biciklis cipőmet a pedálról, és egy jelzőlámpánál orra buktam. A sérülésemet nem fogom részletesen ecsetelni, elég, ha annyit mondok, hogy fel kellett keresnem a nőgyógyászomat.

Amikor jócskán benne vagy maratoni cölibátusodban, nem sok türelmed van meghallgatni, ha mások panaszkodnak a saját jóval pitibb szexuális aszketizmusukról. Egyszer a kasszánál lapozgattam valami magazint, és megakadt a szemem egy cikken, aminek az volt a címe, hogy „Kibírnád szex nélkül negyven napig?" Az alcím: Kibírnád egy napig? Egy hétig? Egy hónapig? Megkértünk öt nőt, hogy gyűjtsék össze az akaraterejüket, pattintsák le a partnerüket, és tegyenek cölibátusi fogadalmat negyven napra." Negyven nap! Nahát!

Mekkora kitartás! Mekkora áldozat! Mekkora elszántság! Ugyan mi lesz a következő szám címlapsztorija? „Kibírnád húsz percig vásárlás nélkül?”

Ha időtlen idők óta nem szexeltél, azt is észreveszed magadon, hogy botrányosan viselkedsz azokkal a szingli barátnőiddel, akik panaszkodni mernek, hogy a pasijuk nem elég figyelmes velük, vagy nem elég elkötelezett, vagy bele van buzulva a házimozija hangfalrendszerének finomításába. Még ha fel is mented magad valamelyest saját nyomorúságos helyzeted miatt, akkor is utálod magad, amikor ilyeneket válaszolsz: „Oké, de legalább van farka, nem?

Még türelmetlenebb vagy azokkal a barátnőiddel, akik férjnél vannak és arról panaszkodnak, hogy „sose” szexelnek, ami alatt persze azt értik, hogy (1) sose annyit, amennyit ők akarnának, (2) sose annyit, amennyit korábban, (3) sose annyit, amennyit szerintük a szingli és kudarckorszaktól mentes barátaik szexelnek. De a soha valójában nem jelenti azt, hogy „soha”. A kisgyerekes szülők esetében ez különösen gyakori sirám. Ám ha utánaszámolunk, akkor láthatjuk, hogy egy házaspár még egy nyolc hónapos csecsemővel – a legrosszabb forgatókönyv szerint is – jócskán alatta van a hatszáz napos határnak. (S miután elvégezted a számítást, elszégyelled magad, hogy már megint azzal dicsekedsz, hogy milyen régóta nem szexeltél.) Szerencsére az LK teljes időszaka alatt ez a megvonási fixációm minimálisra csökkent. Sőt, ha őszinte akarok lenni, akkor meg kell vallanom, hogy aki a legtöbbet profitálta a LK-ból, az én magam voltam – nem abban a „többet kapsz vissza, mint amennyit adsz” értelemben, amit a szívmelengető önkéntes brosúrák hirdettek, hanem abban az értelemben, hogy hat teljes hónapon át nem úgy gondoltam magamra, mint akinek biztos helye van a Cölibátus Panoptikumában. Igazából csak akkor döbbentem rá, hogy milyen csalafinta ötlet is volt részemről az LK (a Kudarckorszak, valamint a húgom esküvői előkészületei előli elmenekülésre), amikor valahol összefutottam egy ismerősömmel, akinek fogalma sem volt a

Kudarckorszakomról. – Na és most, hogy hazajöttél, milyen önkéntes munkát fogsz vállalni? Rengeteg lehetőség van itt Los Angelesben is!

Bizonyára bambán néztem rá. Teljesen logikus kérdés volt, de őszintén szólva sosem merült fel bennem, hogy a húgom esküvője után is folytathatnám az önkéntes munkát. – Szerinted csak azért töltöttem el hat hónapot önkénteskedéssel és repültem el kétszáz-ezer törzsutasmérföldet, hogy ne kelljen ott lennem Jen eljegyzési partijain? – kérdeztem később Nancyt.

– Erre csak most jössz rá? – kérdezte. – Mesteri tervet eszeltél ki, majdnem olyan jót, mint a lengyel zsidók a második világháború alatt, amikor a föld alá mentek.

Bármennyire sikeres volt is a terv, nem folytathattam a végtelenségig, így hát amint véget ért az LK, megint ugyanott találtam magam, ahonnan elindultam. A szórványos Starbucks kávézós randik ellenére még mindig nem jutottam közelebb a célhoz, hogy partnert találjak a húgom esküvőjére.

Miután az eseményig csupán néhány hét volt már csak hátra, a családom a készülődés utolsó, lázas szakaszában leledzett. Mindenki azon parázott, hogy mi van, ha túl sokan jeleznek vissza az utolsó pillanatban, és a szálloda kibérelt terme nem tud annyi embert befogadni.

– Miért nem adjátok le a műsort tévén a lobbyban? – javasoltam, és felajánlottam, hogy én átadom a helyem, és nézem az élő közvetítést.

Senki sem találta viccesnek a hozzászólásomat.

A vendéglista nehézségei dacára anyám valahogy az utolsó pillanatig fenn tudta tartani nekem a lehetőséget, hogy partnerrel jelenjek meg. – Csak szólj, ha van valaki, akit szeretnél magaddal hozni! – ajánlotta több ízben is.

Tudtam, hogy ha találni akarok valakit, gyorsan kell cselekednem. És ekkor, a legjobb pillanatban, az egyik barátnőm megismertetett egy új koncepcióval, amit épp nekem találtak ki szorult helyzetemre. Úgy

hívták, hogy Rapid Randi.

A következőképpen működött: Tizennégy egyedülálló felnőtt – fele férfi, fele nő, mindnyájan nagyjából egykorúak – találkoznak egy Starbucksban, és a szervezők mindenkit párba állítanak valakivel. Neked és a randitársadnak nyolc perc áll a rendelkezésetekre, hogy beszélgessetek, ezután megszólal egy csengő, és a férfiak továbbállnak a következő asztalhoz. Az este végén beadsz egy kártyát, ahol mindenki neve mellett, akivel találkoztál, pipálsz az igenre vagy a nemre. Ha egymást kipipáltátok, a szervezők másnap értesítenek.

A szervezők weboldaláról megtudtam, hogy a Rapid Randit a zsidó esküvők népszerűsítése miatt találták ki, és hogy csak zsidó származásúak vehettek benne részt. Ezzel sem volt semmi bajom, de ami igazán megfogott, az a székfoglalós forgatókönyv volt.

A Rapid Randi egyszerre tűnt idő-, költség- és energiahatékony megoldásnak. Nyolc percig bárki tud beszélni. És itt egy egész randit gyorsabban le lehet zavarni, mint egy kényelmetlen búcsúzkodást egy szokásos vakrandi végén. (Megment a csengő! – mi lehet ennél jobb?) A részvétel díja csupán 15 dollár volt, mindenképp olcsóbb, mint a frapuccinoszámlám hét külön randihoz. Ráadásul a rengeteg szűréshez, rendezgetéshez és e-mailezéshez képest, amit a match.com-on végeztem, pofonegyszerűnek tűnt. Lehet, hogy ha véletlenszerűen eresztenek össze hét pasival, az nagyobb sikerrel kecsegtet. Hátha a sima jószerencse többet ér, mint a kutatás.

Nancy el volt szörnyedve, amikor elmondtam neki, hogy mire készülök. – Nem gondolod, hogy ez az egész arcátlanul cinikus? – kérdezte. – Hogyan tudnál valakit megismerni nyolc perc alatt?

Felidéztem magamban azt a sok pasit, akiket akár nyolc másodperc alatt is faképnél hagytam volna, és úgy döntöttem, hogy nyolc perc az tengernyi idő, ha arra nem is, hogy észrevegyem a szikrát, de arra igen, hogy az esélye felvillanjon. Ha a match.com-os kávézós randik „előrandik” voltak, akkor ezek lennének az „elő-előrandik”. Persze még a szikra esélyét is nehéz néhány perc alatt felmérni, ezért

alaposan fel kell készülnöm jó kérdésekkel, olyanokkal, amik vizsgálódnak, de nem feszegetnek, könnyedek, de nem bugyuták, konkrétak, de nem leszűkítők. Mint mindig, most is a barátaimhoz fordultam segítségért, de tartok tőle, hogy nem vették elég komolyan a feladatot. „Heroinfüggő vagy?” – érkezett az egyik javaslat e-mailen. íme, néhány további példa.

„Hány énekes van a Kingston trióban?”

„Mikor voltál utoljára szex-show-n?”

„Van kedved felnézni hozzám és találkozni a családommal ma délután? Azt hiszem, a nagymamám nagyon rokonszenvesnek fog találni.”

„Hetente hányszor nézed a *Törvény és rend* sorozatot? Ki a kedvenc ügyészhelyettesed a *Törvény és rend* sorozatban és miért? Ha egy lakatlan szigetre elvihetnél magaddal egy *Törvény és rend* évadot, melyik lenne az? (stáb szerint mondd, ne dátum szerint)”

Egyértelmű volt, hogy ebben a feladatban magamra vagyok utalva. Végül írtam öt vagy hat kérdést, amikkel úgy éreztem, ki tudom deríteni egy pasi érdeklődési körét és céljait. Zsebemben a listával érkeztem a Starbucksba, amit csak a mi csoportunknak béreltek ki, és ezért hiányzott belőle a szokásos moraj. Mind a tizennégyen feszengve ácsorogtunk, kezünkben egy-egy kávéscsészével, mindenki ide-oda kapkodta a tekintetét. Tökéletesen tisztában voltunk vele, hogy egy szokatlan társas kísérlet alanyai vagyunk, de nem sokat beszélgettünk, legfeljebb annyit, hogy „Na és te honnan hallottál erről?”. Ismertük a forgatókönyvet, ezért jogtalan előnyt jelentett volna, ha a kijelölt nyolc percen túl is beszélgetünk egymással, és vélhetően senki nem akart csalónak tűnni. Ahogy körbepásztáztam a termet, egyik pasin sem akadt meg a tekintetem, de gondoltam, megőrzöm a nyitottságomat.

Az eseményt egy derűs kedvű rabbi vezényelte le, aki ránézésre nem volt idősebb, mint bármelyikünk, de úgy viselkedett, akár egy kapcsolati guru. Amennyire én láttam, erre egyetlen jogosítványa az

volt, hogy ellentétben velünk, ő már házas volt. Elmagyarázta a szabályokat, és azt mondta, hogy bármit kérdezhetünk a partnerünktől, kivéve (1) Hol laksz? és (2) Mi a foglalkozásod? Erre a kitételre azért volt szükség, mondta, hogy ne hozzunk felszínes információkra épülő elhamarkodott ítéleteket. Az első kérdés letiltását még úgy-ahogy el tudtam fogadni (bár ha a válasz netán az lenne: az „anyámmal" vagy „rehabilitációs otthonban", akkor igazán fontos információk sikkadnak el). De könyörgöm, egy foglalkozás választása mióta felszínes információ?

Ami az este menetét illeti, íme néhány párbeszédrészlet:

l-es számú agglegény, MITCH

Ismertetőjegye: Kísérteties hasonlóság Danny Bonaduce-hoz, egy amerikai szappanopera izmos, vörös hajú, bajuszos hőséhez.

Én: Szóval neked milyen egy ideális szombat?

A1: Ezt hogy érted?

Én: Hát hogy ha azt csinálhatnál szombaton, amit csak akarsz, akkor mit csinálnál?

A1: De nekem minden szombaton dolgoznom kell.

Én: Igen, de ideális esetben – ha nem kéne dolgoznod – például hogyan töltenéd mondjuk a következő szombatot?

A1: Nos, ha randiról lenne szó, akkor mindenképpen szerepelne benne egy európai város, tizenkilencedik századi palotákkal és rengeteg szökőkúttal, meg egy gyönyörű nő. Három vagy négy órán át verseket olvasnánk, aztán szeretkeznénk egy szenvedélyeset a szökőkutak mellett.

2-es számú agglegény, JOE

Ismertetőjegye: Kényszeresen csipkedi a tokáját. Rendkívül kicsi,

pufók keze van.

A2: Milyen ételeket szeretsz?

Én: Nagyjából mindent, kivéve a szusit. Szeretem a mexikóit, az olaszt, a thait, az indiait...

A2: És mit szoktál rendelni, ha mexikóiban eszel?

Én: Tényleg a tacókról akarsz beszélgetni nyolc percen át?

3-as számú agglegény, ARI

Ismertetőjegye: tömény pacsuliszag

A3: Hű, olyan barót beszélgettem azzal a csajjal ott a zenéről. Ismeri az összes alternatív együttest, amiket én is komálok.

Én: De jó neki. És neked is.

A3: Ja, tökre letaglózott. Még a Throbbing Gristle-t is szereti. Az egy tuti banda, iszonyat rockos. El se bírod képzelni.

Én: Igazad van. El se bírom képzelni.

4-es számú agglegény, BRETT

Ismertetőjegye: Nincs A leghalványabb emlékképem sincs arról a nyolc percről, amit egymás társaságában töltöttünk.

Az első négy randi után szünet következett, és ekkor már elfogott a kétely, hogy a Rapid Randi révén partnert találjak az esküvőre, arról már nem is beszélve, hogy lefeküdjek valakivel. Nem a nyolcperces randikkal van a baj – sőt, kifejezetten hálás voltam az időkorlátokért. De ezek a beszélgetések felidézték bennem, hogy úgy egy éve miért is vezettem be a három indok szabályát, ami arról szólt, ha még emlékeznek, hogy a barátaim tudjanak mondani három jó indokot – leszámítva a zsidót és a szinglit –, hogy miért is illenénk össze azzal,

akivel össze akarnak hozni.

Az első négy randi közben a rabbi a teremben sétált fel s alá, karba tett kézzel, jobbra-balra billegette a fejét, mint egy általános iskolai tanár, aki matematikadolgozatot felügyel. A szünetben megjegyezte, hogy a beszélgetéseink nem mennek elég mélyre. – Tegyetek fel provokatívabb kérdéseket! – mondta. – Kérdezzétek meg a partnereteket, hogy mi a három legfontosabb prioritás az életében. – Így mentünk neki a következő körnek.

5-ös számú agglegény, AARON

Ismertetőjegye: lagymatag kézfogás.

Én: Szóval, ahogy a rabbi is mondta, mik a prioritásaid az életben?

A5: (hosszú szünet) Nos, azt gondolom, hogy az én prioritáslistámon az egyik az, hogy találjam ki a prioritásaimat. Érted, ugye? Hogy találjam meg az irányt.

Én: Milyen tekintetben?

A5: Hát például, hogy a Tórát vajon Isten írta-e.

Én: Vannak más prioritásaid is?

A5: Az egészség. Az egészség fontos.

Én: Szerintem is! És mit sportolsz?

A5: Sétálok. Úgy értem, én nem járok fitnesztermekbe, ahol mindenki félistennek képzeli magát, vagy ilyesmi.

Én: És van valami, amit te kérdeznél tőlem?

A5: Igen. Hogyan definiálnád a kedvességet?

Én: Hát, azt gondolom, hogy a kedvesség az, amikor valaki a másik kedvéért előzékenyen viselkedik, még akkor is, ha ez a számára kényelmetlenséget okoz. És te hogyan definiálnád?

A5: Tiszteletként. Amikor kedves vagy azokkal, akik a

Starbucksban dolgoznak, és nem viselkedsz úgy, mintha fölöttük állnál, még akkor sem... úgy értem, most komolyan, szóval mégiscsak a Starbucksban dolgoznak, érted.

6-os számú agglegény, MICAH

Ismertetőjegye: Olyan vastagon zselézte be a haját, hogy úgy állt, mintha műanyagból lenne.

Én: Na és hol fogsz vakációzni?

A6: Vakációzni?

Én: Igen, tudod, amikor szabadságra mész és nem dolgozol.

A6: Hú, idejét sem tudom, hogy mikor mentem utoljára szabadságra. De ha lediplomáztam a jogi karon, valószínűleg Las Vegasba megyek majd, mert az elkövetkező húsz évben úgysem lesz alkalmam újra vakációra menni.

7-es számú agglegény, ELI

Ismertetőjegye: Minden második szava az, hogy rohadt.

Én: Szóval mik voltak a kedvenc filmjeid idén?

A7: Épp most láttam *A hazafi* t – rohadtul baró volt. És neked?

Én: Nekem nagyon bejött a *Gimiboszi*. Annyira nevettem, hogy belefájdult a hasam.

A7: Hú, baszki, én rühelltem azt a filmet. Rohadt nagy baromság volt. Vissza kellett volna kérnem a jegy árát.

Én: És a *Pop, csajok satöbbi* t láttad? Szerintem az nagyon vicces.

A7: Úristen, torkig vagyok John Cusackkal, már a csapból is ő folyik. Minden rohadt film minden rohadt jelenetébe oda kell tolnia a rohadt képét?

Amikor hetedszerre is megszólalt a csengő, tudtam, hogy kifutottam az időből. Már biztos, hogy egyedül megyek a húgom esküvőjére.

Amennyire eddig le tudtam szűrni, a jegyespárok többsége háromféle zsánerbe sorolható: (1) a Romantikusok, akik mindent arra tesznek fel, hogy életük legfelejthetetlenebb, legtökéletesebb és persze a „legboldogabb” napjában lehessen részük, (2) a Zsoldosok, akik úgy tekintenek a fárasztó előkészületekre, mint valamiféle katonai kiképzésre. Azt gondolják, hogy ha túl tudják élni az ülésrenddel járó csetepatékat és a menyasszonyi tanú kiválasztásával járó traumákat, akkor a házasság menni fog, mint a karikacsapás. S végül a (3) Pragmatikusok, akik hoznak néhány átgondolt döntést, hogy különleges, de szerény módon ünnepeljék meg közös életük e szép kezdőpontját.

Amikor elképzelem, hogy én hogyan készülődnék a saját esküvőmre – aminek igyekszem nem túl gyakran kitenni magam, számításba véve jelenlegi lehetőségeimet –, kétség nem fér hozzá, hogy a harmadik, flanc nélküli kategóriához húzok. Egy szűk körű, bensőséges összejövetelt képzelek el, még akár titkos egybekelést is

egy hegyi kunyhóban, egy ejtőernyőnél jelentősen kisebb négyzetméterű ruhában, ahol rövid, de szeretetteljes módon örök hűséget esküszünk egymásnak, majd egy csendes fogadás következik (ezután a menyasszony és a vőlegény elvonulnak, hogy belevessék magukat egy hosszú, forró és verejtékes szexbe – de ez talán már egy másik fantáziálás tárgya).

A Romantikusok által szervezett esküvők zöme, legalábbis, amiken én részt vettem, szinte kivétel nélkül zűrösre sikerült, mert annyira sok figyelem hárult magára az eseményre, hogy az esküvő szinte csak egy utógondolat maradt (némelyikük rövidebbre sikerült, mint maga az eljegyzés). Mi több, annyira fontos volt, hogy az a nap „tökéletes legyen", hogy bármilyen kis baki hatalmas katasztrófának lett beállítva: „A tanú, akinek begipszelték a lábát / a vőlegény anyja, aki túl rövid szoknyát viselt / a rabbi, aki elfelejtette a neveket, *tönkretette* az esküvőnket!"

A legtipikusabb esküvőt, amelyen valaha részt vettem, azt éppenséggel egy Zsoldos pár szervezte. Ahogy léteznek bizonyos íratlan szabályok, hogy a gyerekeknek könyörögniük kell, hogy elmehessenek Disneylandbe, és a gimisek kötelességüknek érzik, hogy limuzint béreljenek a szalagavatójukra, ugyanígy a jegyespárok is megtesznek bizonyos dolgokat, hogy kiérdemeljék a házasságukat. Ezek mindig egy kaptafára mennek: 150 és 200 fős vendégsereg, sokcsillagos hotel, tengerzöld színű koszorús-lányruhák (amit nyilvánvalóan a fő koszorúslány választ, akinek ez a fazon sokkal előnyösebben áll, mint a többieknek), egy kissé esetlen első tánc (amiből sejteni lehet, hogy nem a vőlegény és a menyasszony volt a legügyesebb pár az esküvő előtti keringőtanfolyamon), egy nagyon hangos zenekar, vőlegény és menyasszony asztalon ugrándozása, esküvői tortából egymás etetése, csokorhajítás és így tovább.

Az összes kínszenvedés és kimerültség ellenére, ami rendszerint megelőzi ezeket az eseményeket – első kézből hallottam, hogy a speciális tengerészeti kiképzés ehhez képest piskóta –, végül az esküvő mindig jól végződik, a feszültségeket elfelejtik, és soha

többet nem beszélnek róluk. Bár személy szerint én nem vágynék ilyen esküvőkre, úgy tűnik, jól betöltik a nekik szánt szerepüket. Legalábbis azok a barátaim, akik így esküdtek, még mindig házasok.

Amikor a húgom esküvőjének minden részletét megismertem, akkor eszméltem rá, hogy létezik egy negyedikféle esküvős műfaj is: nevezetesen az Előadóművészeké. Ezek azok a párok, akik nem pusztán ceremóniaként, ünnepléskénti vagy tiszteletre méltó hagyományként tekintenek a nagy napra, hanem jó alkalomként, hogy kinyilváníthassák kreativitásukat. Tudomásom szerint egyelőre csak Jen és John tartoznak ebbe a körbe, de az egyszer biztos, hogy magasra tették a lécet bárkinek, aki követni akarja őket.

Ez a fajta esküvő persze illett is a személyiségükhöz. John színész, Jen pedig performance-művész. Miután megírta és megvédte a Parti mint performance nevű disszertációját, beszervezett több tucat Bogárhátú-tulajdonost, hogy egy parkolóban különféle alakzatokba rendeződjenek – a pirosak menjenek az egyik irányba, a zöldek egy másikba, és a kékek nyitott ajtókkal és kipattintott csomagtartóval parkoljanak le. Az egyik újságban úgy írtak az eseményről, mint „Bogár-balett”.

Jen nem akart tortavágós esküvőt, és John teljes szívéből támogatta ebben az elhatározásában. Nem, a húgom nem akart semmi tabudöntögetőt művelni, például eszébe sem jutott volna meztelenül odacigánykerekezni az oltár elé, elvégre a kreatív késztetéseit most is, mint mindig, moderálta a makulátlan stílusérzéke. De azért szó sem lehetett középosztálybeli hotelekről, egyenszabású koszorúslányruhákról, sem szív alakú pralinésdobozokról az asztalokon. A terv szerint az esküvő hivatalos részére Los Angeles legrégebbi és leggrandiózusabb zsinagógájában kerül sor, kilenc koszorúslánnyal és kilenc kísérővel, akik saját ízlésüknek megfelelő elegáns ruházatban jelennek meg, aztán irány Los Angeles legmenőbb szállodája, egy 1920-as évekbeli art-deco nevezetesség hatalmas lépcsősorral, elbűvölő csillárokkal és lélegzetelállítóan magas mennyezettel.

Eltekintve attól, hogy mindez alig került kevesebbe, mint a Malawi Köztársaság bruttó nemzeti összterméke, és gyakorlatilag minden hozzátartozómat olyan állapotba sodorta, hogy rájuk fért volna egy alapos Xanax-kúra, ha nem egy elektrosokk-terápia, szerintem ez így még rendben is lett volna. De Jen nyolcoldalas, háromezer szavas színes füzete kissé túlzottan is kinyilvánította a kreativitásukat. Ennek a füzetnek, amiben a Johnnal való kapcsolatának a fejlődéstörténetét írta le, a fénymásolt példányait akarta odatenni mindegyik teríték mellé az asztalra a vendégeknek szánt emléktárgy gyanánt. Jen írt egy megható visszaemlékezést közös mérföldköveikről – az első randijükről, John megtéréséről a judaizmusba, Jen megtéréséről a macskaszeretetre, John jelentőségteljes látogatásáról Angelánál, a fodrászunknál, aki egyetlen nyisszantással vágta le a lófarkát. De voltak részek, amelyek kevésbé voltak szívet melengetőek. Például leírta az első nagy veszekedésüket és az egyéni, illetve a közös párterápiájuk előrehaladását.

A szüleim alig kaptak levegőt, amikor elolvasták a füzet első változatát. Ha a szüleimnek valami fontos, akkor az az illemszabályok betartása, és az ő meglátásuk szerint a füzetre ez távolról sem volt elmondható. Amikor anyám felvetette Jennek, hogy az esküvői fogadás nem arra való, hogy az emberek „kiteregessék a szennyest”, a húgom azzal tromfolt vissza, hogy anyám „nem akar tudomást venni az igazságról”.

– Az embereknek meg kell mondani, hogy az esküvő nem tündérmese – füstölgött Jen. – Egy kapcsolat kemény munka! Mi is rengeteg mindenen vagyunk túl.

Aztán a szöveg megfogalmazásán is vitatkozni kezdtek, de az eszmecsere hamar zátonyra futott. Jen persze hozzám fordult együttérzésért és támogatásért. Mindig is így volt ez köztünk. Számtalan különbözőségünk ellenére soha nem okozott nehézséget, hogy közös frontra helyezkedjünk, ha a szüleink valamit túlreagáltak, vagy elfeledkeztek valamiről, vagy irracionálisán, netán esztelenül viselkedtek. Elég gyakran beszéltünk róluk úgy, hogy „ezek az

emberek”. (El tudod hinni, hogy ezek az emberek utálják a *Ponyvaregényt*? Így pontosan tudtam, hogy kikre utal Jen, amikor felhívott, hogy cenzúrázni akarják a füzetét.)

– Csak hogy tudd, ezek az emberek olyanok, mint a legbigottabb republikánusok – puffogott dühösen.

Utólag belátom, hogy rengetegféleképpen válaszolhattam volna. Például: „Igen, hihetetlen, hogy milyen kellemetlenek tudnak lenni.” Vagy „Tudom, és szerintem is felháborító. Végül is a te esküvőd, és hagyniuk kéne, hogy azt csinálj, amit akarsz.”

De az az igazság, hogy ezúttal úgy véltem, hogy nem teljesen őrültség, amit a szüleim mondanak. Szerintem sem feltétlenül szükséges, hogy Jen és John arról okítsák az egybegyűlteket, hogy a kapcsolatokon dolgozni kell. Úgy értem, azért ez elég köztudott dolog, nem? Ha ne adj’ Isten túlestek volna valamilyen életveszélyes betegségen, vagy egy áradásban elvesztették volna minden vagyontárgyukat, arra talán érdemes lett volna szót vesztegetni. De ugyan valójában érdekelt-e bárkit, hogy milyen hosszú terápián mentek keresztül? Feltételezem, hogy a közeli barátaik amúgy is tudták, és ha Meyert, a nagypapám unokatestvérét Missouriból nem avatják be, hát na bumm.

– Ha a terápia ecsetelése ennyire felzaklatja őket, akkor miért nem hagyod egyszerűen ki? Miért kell ebből olyan nagy ügyet csinálnod?

Erre rám csapta a telefont. Megszegtem a testvérszabály legalapvetőbb pontját: Vita esetén sose fogd a szüleid pártját! És ekkor kezdetét vette a Hidegháború.

Persze nem csak ez az incidens váltotta ki az ellenségeskedést. Jen és köztem a kapcsolat már hónapok óta romlott, és az elkerülhetetlen szakadék, ami kialakul az egyes szám és a többes szám között, egyre tátongóbbá vált. Természetesen nem Jennel tapasztaltam meg ilyesmit először – az elmúlt évek során több barátnőmmel is átmentem hasonlón –, de visszanézve az is világos, hogy Jen esküvője miképp vált mindezen tapasztalatok emblematikus példájává.

A szakadék eleinte csak kis réssel indul – egy apró, alig észrevehető repedéssel. Még az is lehet, hogy megfogadjátok, hogy nem engeditek, hogy az ő új kapcsolata megváltoztassa a ti barátságotokat. De hiába, apránként észreveszed, hogy a távolság egyre nő.

Igen, még mindig kommunikáltok, de mostantól a társalgás a munkaórákra vagy az e-mailekre redukálódik. A késő esti hívások elmaradnak – vagy nem veszi fel a telefont, vagy ha igen, akkor olyan érzésed van, hogy valami más dolga van. Amikor mégis beszéltek (javarészt a te kezdeményezésedre, míg korábban fele-fele arányban hívtátok egymást, mostantól 90%-ban te, 10%-ban ő hív), általában többes számban beszél, mondjuk így „Annyira elegünk van a California pizzázóból" vagy „Imádjuk az új edzőtermünket – a cross trainer gép a kedvencünk!". Meg vagy zavarodva. Pontosan mióta is nincs a barátnődnek saját véleménye?

Ráadásul a fő kapocs köztetek – a panaszkodás a randizás buktatóiról – már nem aktuális, így jobb híján felületes témákról társalogtok („Na és mi újság a munkahelyeden?" „Hogy vannak a szüleid?" „Láttad az új Denzel Washington-filmet?"). Amikor szóba kerülnek a lehangoló randiélményeid, észreveszed, hogy bármennyire is igyekszik együttérzőnek látszani, nincs igazán rád hangolódva, és olyan 85%-os megértési szintet tanúsít, mint amikor valakivel telefonon beszélsz, és ő közben az e-mailjeit olvassa.

Persze azon túl, hogy egyre kevesebbet beszéltek, egyre ritkábban is látjátok egymást. Csak olyankor javasolja, hogy üljetek be egy étterembe vagy moziba, amikor az élettársa épp üzleti úton van vagy a barátaival kempingezik. Ha felhívod, hogy találkozzatok, nem tudja elkötelezni magát anélkül, hogy előbb engedélyt kérne – ez a kör, amiben benne van egy te-ő-férj-te telefonos fogócska, ami akár negyvennyolc óráig is elhúzódhat, általában azzal végződik, hogy szombattól három hétre besuvaszt egy rövid ebédre egy étterembe a környékükön.

Ha nagy ritkán hármasban találkoztok, az általában sután sül el, de

nem annyira, mint ahogy akkor érzed magad, amikor születésnapodra kapsz egy kártyát ezzel a szöveggel: „Szeretettel: Cindy és Dan”, noha ezzel a Dan gyerekkel legfeljebb kétszer, ha találkoztál. A szingli életed annyira távol esik az ő többes számú valóságuktól, hogy a történeteidre úgy reagálnak, mintha valamilyen vígjátéksorozatot adnál elő. Persze te is velük nevetsz, de azért mégiscsak... hiszen ez az életed.

Miután egy év eltelik így, kénytelen vagy szembenézni a tényekkel: az az intimitás és empátia, ami valaha megvolt köztetek a barátnőddel, már elmúlt. Ha a legrosszabb forgatókönyv valósul meg, akkor az egyes szám-többes szám szakadék miatt egy tökéletesen működő barátságból nem marad más, mint hogy évente egyszer kapsz egy születésnapi kártyát „Szeretettel, Cindy és Dan”.

Jennel még nem tartottunk itt, amikor az esküvője közeledett – végül is a húgod nehezen tud ennyire elsodródni mellőled, főleg, ha a családod gyakrabban gyűlésezik, mint a Kongresszus. De az is tény, hogy amikor elkezdtünk nem beszélni egymással, ő már három éve nem élt szingliéletet, és a harmincas éveiben egy napot sem töltött úgy, hogy ne lett volna barátja. A nagy vízválasztó néhány rövid, feszült párbeszédre redukálta azt a minimális kommunikációt, ami még megmaradt köztünk, amiknek az volt a fő témája, hogy Jen nem értette, miért nem ugrok ki a bőrömből, hogy ő férjhez megy, én pedig azt nem értettem, miért képzeli ő, hogy ki kellene ugranom a bőrömből.

Visszatekintve talán túl sokat kértem tőle. Kértem, hogy értse meg, hogy a harmadik esküvői ajándékozós partijára miért nem utazom el a családdal Kansas Citybe, és helyette miért töltöm a hétvégét inkább biciklizéssel és azzal, hogy a Jon Benet Ramsey-gyilkosságról olvasok. Gondoltam, ha kellő távolságban vagyok az ő többes számú életétől, akkor Jen is megbocsátja a szemforgatásomat, és megérti, hogy miért érdekel olyan szenvedélyesen Patsy Ramsey. Végül is Jennek ott volt a vőlegénye és nyolc másik koszorúslány, akik elhalmozhatták a figyelmükkel.

De persze nem érthette meg a helyzetemet – hogyan is érthette volna? Jen csak annyit értett, hogy az esküvője lesz az élete legfontosabb eseménye, és minden idegszálával azon volt, hogy különlegessé tegye, a nővére pedig egy hisztis nőszemély.

Figyelembe véve, hogy mennyire ki voltam borulva az esküvő előtti néhány hétben, nem csodálkoztam volna, ha összeroppanok a nagy napon. De egészen furcsa dolog történt: reggel szinte zombiszerű állapotban ébredtem fel. Úgy tűnt, hogy az éjszaka örve alatt eljutottam abba a különleges pszichológiai kondícióba, amit normális esetben különösen traumatikus élmények válthatnak ki: kiléptem önmagamból. Ahogy elképzeltem az előttem álló napot, az esküvő már nem is annyira ijesztőnek, mint inkább fárasztó feladatnak tűnt – mintha egy hatalmas kupac szennyest kellett volna kiszortíroznom.

Azon nem aggodalmaskodtam, hogy mit vegyek fel, és nem is lettem túl elragadó. Az öltözékem – egy ujjatlan piros, flitteres felső és egy földig érő piros bársonyszoknya, lapos sarkú, kényelmes viseletre való fekete bársonycipő – nem volt túl előnyös összeállítás. A húgommal vettük egy közös vásárlókörúton, és azért választottam, mert (1) nem volt túl borzalmas, (2) épp ez volt rajtam a Saks próbafülkéjében, amikor az órám egy órát mutatott, márpedig én három óránál nem bírok többet eltölteni Beverly Hills üzleteiben.

Tekintetbe véve a tarka szereplőgárdát és az előadás előtti felfokozott hangulatot, biztos mindenki kíváncsi rá, hogy miképp is zajlott a nagy esemény. Sajnálattal kell közölnöm, hogy zombi-állapotom miatt nem tudok hiteles beszámolót adni. Nem tudom felidézni a húgomat – sem magamat, ha már itt tartunk – ahogy felvonulunk a templomban, nem emlékszem a rabbi szövegére sem, sem a szüleim nyilvánvalóan sugárzó arcára, sem arra, ahogy Jen és John örök hűséget esküdnek egymásnak. Ahogy a virágkölteményekre sem, amik biztosan úgy néztek ki, mint egy esküvői magazinban; sem a többi koszorúslány-öltözetere, ami minden bizonnyal lélegzetelállító volt, és arra sem, hogy pontosan hányan settenkedtek mellém azzal, hogy „Na és rád mikor kerül sor?” (bár nyilván

rengetegen voltak).

Az a kevés, amire emlékszem, rövid, összefüggéstelen képekben jelenik meg előttem. Az egyik legélénkebb emlék: a zsinagógában a fotózás előtt a húgom sikítozik, „A ruhám! A ruhám!”, mintha éppen lángra gyúlt volna. Azt hiszem, a dráma a szegély miatt volt. (Egyébként végül egy New York-i japán ruhatervező mellett döntött, aki kézzel varrta a testhezálló, gyöngyökkel díszített műselyem ruháját, spagettipánttal és hosszú uszállyal.) Aztán még az is bevillan, ahogy Jen és John először jelenik meg a ceremónia után, kéz a kézben, a hotel piros szőnyeges lépcsőfeljárója tetején, Jen egy fehér, könyékig érő kesztyűt visel és egy nercprém stólát, amit az alkalomra bérelt, és úgy integet a tömegnek, mint egy elnökfeleség.

– Azt képzeli, hogy mi vagyunk a lesifotósok? – hallottam a hátam mögött az egyik vendéget.

Emlékszem, hogy felmegyek a színpadra, és kétszázhúsz ember előtt pohárköszöntőt mondok Jenre és Johnra, miközben arra gondolok, hogy milyen abszurd, hogy én, a fő koszorúshölgy az egész esküvő alatt egyetlen szót sem váltottam a menyasszonnyal. (A fogadás alatt sem beszéltünk egy szót sem, bár biztos vagyok benne, hogy senki sem vette észre a nagy sürgés-forgásban.) Arra is emlékszem, hogy a násznépben betöltött kiemelt pozíciómnak köszönhetően megmenekültem a szingliasztal kínszenvedésétől. E helyett barátok és unokatestvérek falanxa vett közre. Az este nagy részében a füzetet olvasgattuk, aminek tartalma végül kompromisszumos megoldásra talált a húgom és a szüleim között: a terápia benne maradt, de a veszekedések le lettek tompítva.

Ami a nagyszüleimet illeti, nemhogy sikerült megélniük az esküvőt, de – erre jól emlékszem – Julius nagyapa és Nusi nagyi csúcsformájukat hozták. A szabadjára eresztett Julius nagyapa, amikor beragadt a hosszú kocsisorba a hotel előtt, a Mercedese hátsó üléséről olyan hangos és ordenáré monológot eresztett meg a túlterhelt portásfiúk füle hallatára, amilyet utoljára Richard Pryor adott le, miután feltankolta magát kokainnal.

Később Nusi nagyi előadta élete leghosszabb beszédét, amiből egy árva szóra sem emlékszem. Arra viszont igen, hogy milyen hisztérikusan nevetett a saját viccein, és úgy játszott a tömegnek, mintha öregecske színésznőként épp egy pikáns show-műsort adna elő. Csak szegény Ruth nagyinak nem szolgált örömmel az esemény. Sajnos az egészsége annyira megroppant, hogy a tolószékben kellett feldúcolni és már nem volt sem energiája, sem lelkiereje, hogy emlékeztessen rá, hogy idősebb vagyok a húgomnál, de még mindig hajadon. Annyira üveges volt a tekintete, hogy nálam is zombibbnak tűnt.

Arra viszont tisztán emlékszem, és csodálkoztam is rajta, hogy az esküvőt követő reggel úgy ébredtem fel, mint aki most szabadult a fegyházból. A szorongás, ami közel másfél éve emésztett, egyik pillanatról a másikra elillant. Nem éreztem mást, mint nagy megkönnyebbülést. Ez is csak azt bizonyította, amit több ízben is elmagyaráztam a húgomnak, hogy nem a házassága bántott, hanem az esküvője.

Meglepő módon a családom is villámgyorsan túltette magát az eseményen. Gondoltam, mindenki még hónapokon keresztül csak arról fog csámcsogni, hogy milyen fantasztikus volt az esküvő. De két nappal később, amikor Jen és John már elrepültek Mexikóba nászútra, és a család homárvacsorával ünnepelte a nagynéném születésnapját, az esküvő szinte szóba sem került. Azóta is alig hallottam róla.

Az egyetlen, ami sajnos tovább folytatódott, az a jeges hallgatás volt Jen és én köztem.

Miután visszajött Mexikóból, még akkor sem mutattuk semmi jelét annak, hogy egy centit is engednénk, vagy hogy békülnénk. Egy hónappal később Ruth nagyi meghalt, és Jennel még a temetés alatt is kerültük egymás tekintetét. Ahogy ültem a kápolnában, és hallgattam lenyűgöző beszédét Ruth nagyi kedvenc időtöltéséről – imádott fürdőruhában a medence szélén heverészni, jó vastagon bekenve napkrémmel, kezében cigarettával –, azon méláztam, hogy vajon

meddig fog tartani ez a patthelyzet. Mégiscsak abszurd, hogy ennyi ideig idegenként viselkedjek a saját testvéremmel – az ilyesmi nem csak a kibeszélő show-kban történik meg?! Ám gyanítottam, hogy még jó darabig nem fogjuk felhívni egymást azzal, hogy a szüleinkről panaszkodjunk.

Ekkortájt a Kudarckorszak kilencszázötvenedik napja közelében járhattam, és vészesen közeledtem ahhoz, amiről korábban azt gondoltam, lehetetlenség, hogy velem megtörténjen: az ezredik naphoz. Hetek óta engem is annyira elkapott az esküvő körüli felhajtás, hogy nem is jutott eszembe, mennyire közel van ez a mérföldkő. De most a hatalmas szám itt bámult az arcomba, és a valóság ólomsúlyként nehezedett rám. Olyan nagy volt, hogy a cölibátus egy új kategóriájába sorolt, mint amikor egy trópusi vihart hurrikánná minősítenek.

Amikor az egyik szingli barátnőmnek megemlítettem, hogy már csak néhány hónap választ el az ezredik naptól, egyenesen megdicsért a kitartásomért. – Tudod, ami a szexet illeti – mondta –, a nők olyanok, mint a tevék: hosszú ideig kibírják nélküle. De végül – intett óva – fel kell újra töltekezniük, különben elpusztulnak. – Abban biztos voltam, hogy nem fogok kimúlni, ha nem bújok azonnal ágyba valakivel, de azt is tudtam, hogy ideje újra a kúthoz mennem – ez esetben a match.com-hoz.

Bár a szolgáltatással eddig kudarcot vallottam, hiszen egyetlen tisztességes versenyző sem tűnt fel, aki megszakíthatta volna a Kudarcsorozatomat, de továbbra sem kételkedtem abban, hogy működőképes a dolog. Kipróbálhattam volna hagyományosabb társkereső szolgáltatásokat is, de az a pár ember, aki megtette, kifejezetten lelombozó eredményekről számolt be. Ráadásul nem tudtam magamról elképzelni, hogy kifizessek több mint ezer dollárt egy idegennek, hogy interjúk, kérdőívek és ösztönös megérzés alapján ő válassza ki, hogy kikkel menjek el randizni. Inkább a saját ösztöneimre hagyatkoztam.

Ezúttal, hogy már nem nyomasztott az esküvő ténye, nagyobb

magabiztossággal vágtam neki a feladatnak. Már annyira profi módon szűrtem, hogy nem is rabolta el túl sok időmet vagy energiámat. Úgy szaladtam át a profilokon, mint aki mindig is ezt csinálta, egy szempillantás alatt remek ösztönnel szúrtam ki a problémás eseteket, ahogy a radiológusok kiszűrik a legkisebb szalagszakadást az MRI-n. És szerencsésnek is éreztem magam. Valamiért biztos voltam benne, hogy azért kellett egyedül túlélnem az esküvőt, hogy azután rögtön találkozhassak az igazival.

Noha én egyre profibban szűrtem ki a potenciális partnereket, a többi match.com-tagról ez nem volt elmondható. Nem tudom pontosan, hogy a profilomban mi lehetett az, ami azt sugallhatta egy huszonhárom éves Ittvagyok névre hallgató felhasználónak, hogy pozitív választ kap erre a levelére: „Nagyon dögös nő vagy! Ha fizetnék neked 500 dollárt, akkor lefeküdnél velem? Készpénzben fizetek az aktus előtt. Feljebb is mehetek 500 dollárnál, de akkor csekken tudok csak fizetni, mert 500 dollárnál többet nem szoktam magamnál hordani."

Eddig még nem jutott eszembe, hogy prostitúcióval is véget vethetnék a kudarckorszakomnak, de micsoda lehetőség! Szexelhetnék, és egyúttal visszakaphatnám a hároméves match.com-os regisztrációs díjamat!

Ezután egy negyvennégy éves exejtőernyős küldött nekem egy verset, *A szerető fürdője* címmel. Egy rövid részletet kiragadnék belőle.

Lassan ereszkedj a vízbe, ahogy egy
Csendes könyv visszahelyezkedik
A polcra a könyvtárban.
Októberben a szappan pünkösdi rózsa a léleknek.
Ne hagyd, hogy idő előtt feloldódjon
Ne tedd keresztbe a lábad, és ne nyújtsd túl a kád ajakán

Mert ettől buja árny vetül a plafonra.

Gondolj a nevemre törülköződ gyanánt.

Általánosságban sokkal sikeresebb voltam azokkal a srácokkal, akikkel én léptem kapcsolatba, mint fordítva. Valójában három illetővel is elmentem kávézni, akik elég normálisak és értelmesek is voltak, és mindhárman elhívtak második randira is, ami azt jelezte, hogy valóban javult a szűrési technikám. Különféle okokból kifolyólag nemet mondtam – hiányzott a kémia. De úgy tűnt, hogy jó irányba mennek a dolgok.

Aztán, amikor úgy ötven nap volt hátra a bűvös ezerig, végre megláttam az első reménysugarat, amióta a vörös hajú tőzsdefelügyeletes ügyvéd az edzőteremből eltűnt a színről. De ezúttal az optimizmusomnak több alapja volt, mivel a pasas, mint a match.com tagja, nyilvánvalóan szingli volt. Williamnek hívták, szőke volt, harminckilenc éves és egyetemi tanár, akinek a valószínűségfilozófia volt a szakterülete. Fogalmam sem volt, hogy ez mit jelent, és kicsit zavarba jöttem, amikor elolvastam a kurzusa leírását. („Létezik Isten? Léteznek elektronok? Isten létében vagy az elektronok létezésében kell-e hinnünk?”) De kíváncsivá tett, hogy egy ilyen agyú pasas miképpen érdeklődhetett olyan szenvedélyesen az O. J. Simpson gyilkossági tárgyalás iránt, hogy megpróbált helyet kapni mind a bűnügyi, mind a civil tárgyaláson (én sose voltam ennyire ambiciózus, de vettem vagy negyvenhárom könyvet az esetről).

Amikor Williammel beültünk kávézni, kifejezetten szórakoztatónak találtam az elbeszéléseit az utazásairól és a tanításról, és látni is véltem egy aprócska szikrát. Kicsit szürke professzor benyomását keltette a biliszerű frizurájával, picit kövérkés arcával, bő nadrágjával, ingével és az edzőcipőjével. De könnyedén folyt a társalgás, és az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy már a beszélgetés közben elképzeltem magunkat meztelenül a vendégszobámban. (Valamilyen oknál fogva a Kudarckorszakot megszakító fantáziáim mindig a vendégszobában játszódtak, nem pedig a saját

hálószobámban. Talán a friss kezdetre való igényből fakadt. Vagy lehet, hogy valahol mégis elhittem a feng shui-tanácsadómnak, hogy a vendégszobában jobb az energiaáramlás.) Amikor másnap írtam neki és elhívtam egy igazi randira, azt írta vissza: „A legnagyobb örömmel!” és én továbbpörgettem az eseményeket a vendégszobámban. De William ezt követően botrányosan viselkedett. „Attól tartok, hogy be vagyok táblázva (valójában túltáblázva, sőt túltúltáblázva)”, írta nekem, annak ellenére, hogy mennyire várta, hogy találkozhasson velem. Ez így ismétlődött néhány hétig, ami alatt egyszer találkoztunk, egy kellemes vacsorára egy argentin étteremben. Bár jól sikerült, még számos e-mailt küldött azzal, hogy mennyire szívesen találkozna újra velem, ha sikerülne besuvasztania a randit sűrű programjai közé. Ezen a ponton elvesztettem a türelmemet, és küldtem neki egy e-mailt, amiben udvariasan rákérdeztem, hogy miért van az, hogy valaki felteszi magát a match.comra, és mégis ennyire elérhetetlen. „Szabad megkérdeznem, hogy mi ennek az oka? Titokban nős vagy? Vagy másodállásban biztonsági őrként dolgozol?”

William visszaírt, hogy nem, nem nős, de azt igazat bevallva, valóban találkozgat valakivel. Nem „volt benne biztos”, hogy bánnám-e, és ezért inkább nem említette. Legszívesebben azt válaszoltam volna, hogy „na és mi a valószínűsége annak, hogy egy valószínűségprofesszorról kiderüljön, hogy egy seggfej?” De visszafogtam magam.

Ezen a ponton, amikor az ezredik nap már Damoklész kardjaként lebegett a fejem felett, beismertem, hogy ha nem következik be egy, a Vörös-tenger szétválasztásához fogható csoda, akkor bizony el fogom érni a kiábrándító mérföldkövemet. Amikor megemlítettem a barátaimnak, hogy épp azon gondolkodom, miképp emlékezhetnék meg méltó módon az eseményről, a legtöbben értetlenkedtek, hogy minek kell ekkora faksznit csinálnom az egészből. – Miért nem tudsz simán átsiklani felette? – kérdezte Kate, a légzsákom.

Erről szó sem lehetett. A Boston Red Socks vajon behunyta a szemét, amikor a New York Yankees a földbe döngölte? Az Egyesült

Királyság szó nélkül elment az anyakirálynő századik születésnapja mellett? Mi értelme az adatrögzítésnek, ha nem ismerjük el azokat, akik kiugró teljesítményeket érnek el? Nem mintha az én esetemben lett volna mit megtapsolni, de akkor is komoly hőstettet vittem végbe. Tekintve, hogy a közel három év során mennyi erőfeszítést tettem (tény, hogy az erőfeszítés épp arra irányult, hogy elkerüljem ezt a mérföldkövet, de akkor is erőfeszítés volt), súlyos vétek lett volna észrevétlenül hagyni ezt a jelentőségteljes napot.

Tényleges ünneplés persze nem jöhetett szóba. És egy öncélú luxuscikk – mondjuk hogy megörvendeztessem magamat egy méregdrága új biciklivel – szintén nem látszott helyénvalónak. Már ösztönösen tudtam, hogy egyetlen dolog elégítheti ki a hiányérzetemet – ha elmegyek a városból. Persze megint ugyanaz történt, mint az LK-nál, de ezúttal legalább beismertem. Nem fogok Szamoáig rohanni azt színlelve, hogy az emberiségen akarok segíteni. Emellett ne feledkezzünk meg a nyughatatlanságról sem, ami az ilyen hosszan tartó szexuális megvonás szükségszerű velejárója.

Hiába utasítottam el kacagva Kate javaslatát, hogy menjek el a lábamat lógatni egy wellnessbe, ahol a mitesszereimet nyomogatnák, fogalmam sem volt, hova menjek helyette. Az utazási irodák sajnos nem kínálnak akciós csomagajánlatokat szexuálisan kiéhezett turistáknak. De azért tovább keresgéltem a neten, és ekkor találtam rá az Alaszkai Sarkvidéki Fájdalomtúrára, egy hegyi biciklitúrára Fairbankstől a Döglött Lóig. Azt csak később találtam ki, hogy átruccanjak Providenyijába. Ha már ennyire közel kerültem egy másik kontinenshez, vétek lett volna nem áttenni legalább az egyik lábamat.

Logisztikailag nem lehetett megoldani, hogy a saját millenniumom egybeessen az utazással. Azon a bizonyos napon, amikor a cölibátusi mérőórám három nullás számjegyre fordult át, épp egy hétvégi bicikliversenyen voltam Pomonában, és 40 fokos hőségben, valamint tüdőszakító szmogban küzdöttem fel magam a kilencmérföldes hegygerincen. Verejtékben úszva, sajgó karizommal,

hárommérföldnyire a hegytetőtől kisajtoltam az utolsó korty Gatorade-et a kulacsomból, majd kimerült, dehidratált testemet átvonszoltam a célvonalon. Ami a pozitívumokat illeti, némelyik versenytársammal ellentétben, sikerült elkerülnöm, hogy elájuljak és hogy a rohammentősöknek kelljen infúziót beadniuk nekem. Aznap este a szófára rogytam egy *Törvény és rend* ismétlés elé, és túl kimerült voltam ahhoz, hogy egyáltalán elgondolkodjak a mérföldkövemen és annak összes következményén.

Nos így szinte eljutottunk oda, ahol most vagyok, ami egy betonház nappalija Providenyijában. Nézek ki a ködtakaróra, ami miatt itt rekedtünk már egy hete. Ezalatt az idő alatt tettem néhány megdöbbentő felfedezést, de íme az egyik, ami számomra a legsokkolóbb volt: nem tudom a *Gilligan's Island* dal teljes szövegét.

Pedig holtbiztos voltam benne, hogy tudom. Akár fogadtam is volna rá. Meg merem kockáztatni, hogy bármelyik honfitársam, aki ezt olvassa, szintén biztos benne, hogy tudja a szöveget szóról szóra. Valószínűleg már dúdolja is a fejében, hogy „Csak dőlj hátra kényelmesen, és hallani fogsz egy mesét, egy sorsdöntő utazás történetét..." De könyörgöm: mi jön ezután? És hogyan jutunk el innen oda, hogy „Itt a Gilligan szigetén."

Jó néhány napja, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy mi hatan – a két nyugdíjas pár, az informatikus és én – lehet, hogy örökre itt ragadunk, átváltottam animátor üzemmódba, és előálltam egy csomó ötlettel, hogy elüssük az időt. A Gilligan dal eléneklése különösen alkalomhoz illőnek tűnt, és arra gondoltam, hogy később akár mi is

írhatnánk egy dalt a mi sorsdöntő utazásunkról. De amikor elkezdtem énekelni, azt vettem észre, hogy csak összefüggéstelen szövegfoszlányok jutnak eszembe – „a cselle el fog veszni”

„feltérképezetlen lakatlan sziget” és így tovább.

A társaim hasonlóan hasznavehetetlennek mutatkoztak. De nem adtuk fel, és két délutánon keresztül megfeszítetten igyekeztünk újra összerakni a dalt. Egy ponton stratégiát váltottunk, s a gépies memóriát felcseréltük a logikára. Az ötletrohamos üléseink így zajlottak:

– Oké srácok, azt tudjuk, hogy a kapitány bátor volt és erős, és azt is tudjuk, hogy háromórás túrára ment, de mi történt a kettő között?

– Figyeljetek, egy hajó „partot” ér vagy „partra” ér?

– Gondolkozzatok, emberek, gondolkozzatok!

Bár még mindig dolgozunk, már rengeteget haladtunk előre. Ketten viszont, nevezetesen Jim és Don nem üdvözlik a Gilligan-projektet, sem a kellemetlen helyzetet, amibe kerültünk, és úgy érzik, hogy jobban kihasználják az időt, ha azon siránkoznak, hogy mekkora igazságtalanság történt velük. Jim, egy nyugdíjazott művészetprofesszor Texasból mindennap arról panaszkodik, hogy „Tönkre van téve az alaszkai horgászkirándulásom!”. Ő is azért jött Providenyijába, mint mindenki más, mert a város ott van, ahol van.

Ellenben én pompásan érzem magam. Bár ez a kirándulás csak ráadásként volt bekalkulálva, kezd sokkal szórakoztatóbbá válni, mint a Fájdalomtúra, ami eredetileg a fő attrakció lett volna.

Talán illene elárulnom, hogy mi történt velem azóta, hogy elmentem a hegyi biciklizésre Fairbanksből. Egyvalamire persze nem került sor: a szexre.

Titkos álmaimban olyan is szerepelt, hogy majd egy sátorban a tundra közepén szakítom meg a Kudarckorszakot, de a három férfi a csoportban – ketten már túl a hatvanon és egy huszonkét éves – nem voltak alkalmas partnerek. Meg aztán hamar rájöttem, hogy a sarkvidéki Alaszka nem egy olyan hely, ahol az ember szívesen

mutogatja a bőrét. Az idő nem volt kellemetlenül hideg, legalábbis eleinte, de a vérszomjas szúnyogok szabályosan üldöztek minket, amikor tekertünk lefelé. A hátsóm két nap után úgy nézett ki, mint Afganisztán topográfiai térképe.

Amint az utolsó fát is magunk mögött hagytuk, és beléptünk a sarkkörbe, a nap már nem nyugodott le, és minden nap lényegében ugyanolyan volt. A szúnyogok minden reggel ott sereglettek körülöttünk, mi villámgyorsan leszedtük a sátrainkat, és tekertünk északnak hat-nyolc órán át a kavicsos úton, és minden alkalommal becsuktuk a szemünket, amikor egy teherautó elszáguldott mellettünk hatalmas tornádót kavarva az úton, ami nagyjából nyolcpercenként fordult elő. (A Dalton autópálya alias a Fuvaros út az egyetlen járható út Fairbanks és a Prudhoe-öböl között, ahol a transzalaszkai csővezeték elindul.) Aztán a szúnyogfelhőben felütöttük a sátrunkat, és fedezékbe vonultunk.

Végül zuhogó esőben érkeztünk a Döglött Ló nevű városba. Bár valószínűleg ez az egyik legkevésbé vonzó hely a kontinensen – hideg, szeles, kopár, benne szürke csővezetékek összevisszasága, traktorok, utánfutók, targoncák és olajfúró gépek –, mégis nagyon tetszett nekem, főleg azért, mert ott volt egy csomó izmos olajmunkás. A férfi/nő arány nagyjából 980 volt az 1-hez. Ahogy sétálgattam a motelünk szobáiban, amik valójában összekapcsolt pótkocsik voltak, azon tűnődtem, hogy ha itt ragadnék, vajon mennyi időbe telne, amíg sikerülne megszakítanom a kudarckorszakomat. Sajnos olyan rövid ideig maradtunk ott, hogy még egy mosást sem tudtam volna elvégezni, hát még az alváshiányomat bepótolni.

Mindazonáltal meg voltam elégedve, hogy ezzel a Fájdalomtúrával az alkalomhoz illő szenvedésmennyiséggel emlékeztem meg az ezer napomról. Ezután repültem Nome-ba, hogy csatlakozzak a Providényijába utazó csoporthoz. Szinte semmit sem tudtam az úti célunkról, amiről a Lonely Planet 976 oldalas Oroszország útikönyve egy árva szót sem ejtett. Az utazási iroda weboldalán sem volt túl bőséges információ azon túl, hogy a város a sarkvidék legkeletibb

orosz kikötője, ahol találkozhatunk „helybéli lakosokkal”.

Providenyijába érve a kilenc ülőhelyes helikopterrel az első meglepetés az volt, hogy nem voltak helybéli lakosok, akikkel találkozhattunk volna. Legalábbis nagyon kevés. Miután a hidegháborúnak vége lett, a város ötezer fős lakosságának a többsége elmenekült, és a hadsereg is kivonult, bár a harcászati eszközeiket maguk mögött hagyták. A város pedig lassú hanyatlásnak indult, és leginkább úgy nézett ki, mint a *Mad Max* üres díszlete, pedig állítólag még úgy 1600 ember maradt a városban.

Jurij, izmos és kedves idegenvezetőnk, körbevitt minket a városban. „Ez egy gyár. Már nem működik ... Ez egy szálloda. Nem működik ... Ez egy bank. Nem működik...” Mind a heten összenéztünk, hogy „Még jó, hogy csak két napig maradunk!”. Jurij azt is elmondta, hogy az egyetlen épület, ami működik, az a városi fürdő, ami hetente kétszer a férfiaknak, hetente kétszer a nőknek van nyitva. Ez az egyetlen hely, ahol a lakosok meleg vízzel zuhanyozhatnak, mert amúgy nincs folyó meleg víz. Én egyszer jártam ott, és a zuhanyozó rendben volt, de aztán jött a feketeleves, amikor egy nagydarab szőke nő, aki nyilván úgy gondolta, hogy nem mosakodtam meg elég alaposan, tetőtől talpig átdörzsölt a durva tapintású mosdókesztyűjével. Miközben ezt csinálta, eszembe jutott Kate, hogy végül is megvan a kívánsága – ez az egész kísértetiesen hasonlított a wellness fürdőbeli kínzásokra.

Az itt-tartózkodásunk alatt egy telt idomú nyugdíjas tanárnő háromszobás lakásában vagyok bekvártélyozva, akit Ninának hívnak – Jurij csak „ötcsillagos Ninának” hívja, mert ő egy személyben Providenyija szállodaipara. A második éjszaka utáni reggelen, amikor már összecsomagoltunk, Jurij közölte velünk, hogy a gépünk nem száll fel a köd miatt. Azóta mindennap újra átéljük ennek a napnak valamilyen változatát, és Jurij mindennap kinevet minket, amikor olyan kérdésekkel nyaggatjuk, amikről a helybéliek tudják, hogy kár rájuk szót fecsérelni. Például: „Hogy lehet a repülőtér zárva hétvégén?” „Hogy tarthat el egy leszakadt villanypózna megjavítása

egy teljes napig?” „Hogyan törölhetik a nap összes járatát azért, mert reggel köd van?”

Nem én voltam a fő kérdező. Én csak egyetlen kérdést tettem fel mindennap. „Mehetünk az edzőterembe?” Jurij megmutatta az omladozó tornatermet a városnéző sétánkon, és ha már hivatalosan is itt ragadtunk, kíváncsi voltam, hogy vannak-e benne használható edzőgépek. Mások is támogatták a kezdeményezést. Jurij, aki inkább az a cigi-vodka típusú pasas, nem értette, hogy ebben mi a poén. De készségesen segített átvágni a hivatalos útvesztőket, amelyek még egy, a sportközpontba tett látogatást is bürokratikus kihívássá tettek, és felügyel ránk egy-két órát, mert valamilyen oknál fogva nem szabad minket egyedül hagyni. (Kocogásról vagy gyorssétáról szó sem lehet. Csupán négy út van a városban, amik tele vannak kátyúkkal, tátongó útrepedésekkel, fapalánkokkal és hatalmas kőkupacokkal.) Kiderült, hogy az edzőteremben nem sok felszerelés van – néhány ugrókötél, súlyzó, tönkrement súlyemelő gép, és egy nagyon furcsa súlyzórúd, ami leginkább fogantyús tekelabdára emlékeztet. De így is imádom. Egyik nap jó két órán át súlyzóleckéket adtam egy csoport nyolcéves eszkimó lánynak, akik szintén itt ragadtak. Egy környékbeli faluból jöttek, és a tornateremben szálltak meg, amíg a repülőtér kinyit, hogy a kormányzat támogatásával elutazhassanak egy nyugatra fekvő városba. Hogy ne unatkozzanak, könyörögtek, hogy mutassak nekik új gyakorlatokat. Végül kifogytam az ötletekből, és jobb híján csuklófordításokkal szórakoztattam őket. (Eddig még sosem kaptam olyan cikktémát, hogy „Júniusra erős csuklók!”)

Végül áttértünk a szkanderezésre – az edzőteremben voltak olyan profi szkanderasztalok, amilyeneket az „Erősember” versenyeken látni. Egy ponton besétált egy tizenhét éves forma fiú, leült az asztalhoz, és mielőtt észrevehettem volna, a kis súlyemelő lányaim ott tapsoltak és szurkoltak, hogy „SU-zanne! SU-zanne! SU-zanne!” Nem akartam csalódást okozni a lányoknak, és minden maradék erőmet összeszedtem, hogy tovább bírjam a jobb kezemmel, mint a srác.

Több percbe telt, amíg a patthelyzetet átfordítottam, majd puszta adrenalinnal és a domináns bal kezemmel néhány másodperc alatt lenyomtam. A srác kiosont a teremből, anélkül, hogy a szemembe nézett volna, a lányok meg úgy sereglettek körém, mintha én lennék Muhammad Ali, miután Manilában lemosta a padlóról Joe Fraziert. Nyilvánvaló volt, hogy a szórakoztatásra való tehetségem egy cseppnyit sem csökkent az LK óta.

Amikor nem edzünk és nem dolgozunk a Gilligan-projekten, vagy nem tanítunk Jurijnak amerikai szlenget (tegnap a nyugdíjas pár megtanította neki, hogy „behúz a csőbe", én meg azt, hogy „eldobom az agyam"), még mindig lehet scrabble-zni.

Néhány napja saját kezűleg készítettem egy táblát sárga papírfecnikből és szigszalagból, amit a lakásban találtam. Tudom, hogy nem sikerült pontosan összeraknom. Hiába játszottam olyan sok éven át Ruth nagyival, mégsem emlékeztem pontosan, hogy merre vannak a dupla szópontok és hány R, P és D betű van a játékban. De a providenyijai kiadás is működik. Eleinte lankadt lelkesedés fogadta, de mikor felhívtam a figyelmet az alternatívákra – bámulhatjuk a ködöt vagy nézhetjük az egyetlen műsort a tévében, egy brazil szappanoperát, ami oroszra van szinkronizálva –, néhányan hajlandóak voltak játszani, azt hiszem, főleg azért, hogy maradjak végre csöndben. De aztán a játéknak hatalmas sikere lett. Ma reggel kuncogtam is magamban, amikor az egyik csoporttársunk, aki eleinte gúnyosan kinevette a táblámat, reggeli után így szólt: „Nincs valakinek kedve szkreblizni?"

Ahogy teltek a napok, és a kedvem egyre virágosabb lett, kénytelen voltam elgondolkodni, hogy mégis mi történik velem. Azért valljuk meg, ha az ember ottragad egy sarkvidéki kísértetvárosban, az mégsem feltétlenül a legnyilvánvalóbb recept a jókedvre! A többiek kedve a higgadt beletörődéstől a rezignáltságon át a kifejezetten morcos hangulatig terjedt. De nekem még erőfeszítést sem kellett tennem, hogy jókedvű maradjak, sőt mindennap, amikor Jurij megjelent a borús időjárás jelentésével, új hullámban tört rám a

megkönnyebbülés. Itt vagyok a kelepcében, és eszem ágában sincs megszökni.

Aztán pár napja derengeni kezdett: Ki mondta, hogy csapdába ejtettek? Oké, lehet, hogy itt ragadtam Providenyijában, de amióta az eszemet tudom, most először érzem szabadnak magam – a határidőktől, az elvárásoktól és a kényszertől, hogy stratégiákat gyártsak arra, miképp lehetne véget vetnem a megvonásomnak. Minden, amitől eddig rettegtem, elmúlt – az új évezred, az esküvő, az ezer nap. Nincsenek robbanásra kész nagyszülők körülöttem, akik kínozhatnának, nincsen internetes társkereső szolgáltatás, ami beszippanthatna, és nyilvánvalóan egyéb randis lehetőségek sincsenek.

Ha bárki kíváncsi lenne, sem Jurijban, sem Donban, az informatikusban nincs meg a szikra lehetősége – és ez valószínűleg jól is van így, tekintetbe véve, hogy tegnap ki is fogytam a fogamzásgátló tablettáimból. Amellett meg hol lehet itt randizni? A legközelebbi Starbucks legalább ezer mérföldnyire van.

Jelenleg az égadta világon semmit sem tehetek a Kudarckorszakom ellen, és ez csodálatos érzés. Talán ilyen érzés lehet gyereknek lenni Minnesota államban, amikor egy hóvihar miatt bezárják az iskolát. Itt vagyok egy hosszú, elnyújtott „havas nap” kellős közepén.

Ahogy az talán kiderült, az utóbbi időben igyekeztem kihasználni az időt, hogy értelmet keressek a Kudarckorszakban, hogy végre alaposan megértsem a szingli állapotomat. És végre valahára egy-két dolog kezd világossá válni, legalábbis azt hiszem.

Először is bár annyi rossz randiban volt részem, hogy két életre is elegendő, nem vagyok biztos abban, hogy a Kudarckorszak okát a visszautasított pasikban kell keresnem. Most, immár távolról és tisztán látva be kell vallanom, hogy a pasik többsége, akikkel az elmúlt három évben randiztam, elég normális volt. A szoknyabolond filozófiaprofesszortól eltekintve a legtöbb rendelkezett az alapvető jellemzőkkel – szimpatikus személyiség, kellemes külső, jó modor és képesség a szemkontaktusra. Valójában valószínűleg három valódi

esélyt szalasztottam el a Kudarckorszak lezárására, amikor néhány hete kikosaraztam azt a három pasit a szikra hiánya miatt.

De akkor miért csináltam? Jó kérdés. Gondolom, azért, mert nem tartottam őket a Kudarckorszak megszakítására érdemes alanyoknak. Ami fura, mert nem mindig azt hangoztattam, hogy Mr. Pici Eséllyel is szívesen ágyba bújnék?

Őszintén szólva, ha a Kudarckorszak annyira bántott volna, amennyire látszólag bántott, akkor miért nem mentem a legkisebb ellenállás felé és tettem pontot a végére? Úgy értem, annyira azért nem nehéz szexpartnert találni. Végül is elvonszolhattam volna magam a legközelebbi szinglibárba, és nyíltan kimutathattam volna a szándékaimat. Múlt hónapban volt egy srác, aki egyenesen fizetett volna, hogy szexelhessen velem, nem igaz?

De várjunk csak, más is látja, amit én? Valahol útközben – ki tudja, mikor – elkezdtem épp azt tenni, amit nem tudtam volna magamról elképzelni. Elkezdtem... védeni a váramat. Nyilván nem tudatosan, persze. De azt tudom, hogy az elmúlt évben minden egyes randit egyetlen mérce alapján ítéltem meg: ő a megfelelő személy, hogy megszakítsa a Kudarckorszakomat? Mindig arra gondolok, hogy ha ilyen sokáig vártam, akkor legalább ne hiába. Remek, nem? Harmincnégy éves vagyok, és azt a szűzies hozzáállást vettem fel, hogy „ne engedjem letépni a virágomat”. Meg kell jegyeznem, nem emlékszem rá, hogy szűzkoromban gondolkodtam-e valaha is így.

Lehetséges lenne? Annak ellenére, hogy szinte rögeszmésen a szexen járt a fejem, valójában kiépült bennem egy védekezés a Kudarckorszak fenntartására?

Ez mindenképpen új csavart jelent a történetben. Tény, hogy sose gondoltam azt, hogy a Kudarckorszakom kizárólag a szexről szól, de vajon az is lehet, hogy a Kudarckorszak egyáltalán nem a szexről szól? Most, hogy tudom, hogy a pici esélyeket kiejtettem, lehet, hogy végig nem is kerestem mást, mint a Mr. Valamennyire Valószínűt.

De akkor most mi lesz? Lehet, hogy ez a stratégia örök kudarcra

kárhoztat? Mi van, ha egyre csak várok, és az, aki véget vethetne a Kudarckorszakomnak, sose fog megjelenni?

Azt hiszem, éppen ezt próbálta megvilágítani előttem Ann, az én mindig bölcs kabinettagom, nem sokkal azelőtt, hogy elindultam Fairbanksbe. Elmesélt egy történetet, amitől kissé összezavarodtam, bár magam sem tudtam, hogy miért. Egy buddhista példázat volt egy nőről, akit a tigrisek üldöznek. A nő átzuhan egy sziklán, és sikerül megkapaszkodnia egy csúszós kúszónövénybe. A tigrisek ott vannak felette, a mélység alatta, ő csimpaszkodik, hogy életben maradjon, majd letép egy epret a bokorról, és nagy élvezettel megeszi.

– Most azon nyomban buddhistává kell válnod! – mondta Ann. – Teljesen elhibázott dolog halasztgatnod a boldogságodat addig, amíg bizonyos feltételek nem teljesülnek. Mindenkinek van valamilyen változata erről. „Ha meglenne nekem X, akkor boldog lennék.” „Bárcsak fiatalabb lennék tíz évvel, akkor boldog lennék.” De az az igazság, hogy bárki – beleértve a szingli nőket – is lehet boldog. Ez nem jelenti azt, hogy nem kellene keresned a megfelelő pasast, de minek várni valamire, ami nem is biztos, hogy meghozza, amire vágysz, ha most is jóllakhatsz?

A tanács akkoriban annyira logikusnak látszott, hogy nem is tudtam ellenkezni. De ez az egy hét Nina lakásában új rálátást adott a dolgokra. Már hogyne próbáltam volna ki az eperélvező filozófiát? Mi másról szólt volna a három évem Aleckel? De végül mégiscsak arra jöttem rá, hogy ez nem elég.

Nézzünk szembe a tényekkel. A nő a buddhista példázatban tudta, hogy a kilátásai nem túl szívderítőek. Az eper volt az egyetlen, ami jó még maradt a számára. Személy szerint én azzal a feltételezéssel éltem, hogy több opció van nyitva előttem. Jó persze, a biológiai órám ketyegett, de azért a harmincnégy éves kor még nem ok arra, hogy bedobjam a törülközőt és nekiálljak feszülős-nadrágot és lakókocsit vásárolni.

Lehet, hogy csak a szkanderben aratott győzelmem öröme, vagy az a mámoros állapot, ami fura mód rám tört attól, hogy itt rekedtem –

nem tudom, mi az oka, de mindennek ellenére hihetetlenül optimista vagyok. Tudom, hogy a lehetetlen megtörténhet, mert már megtörtént. Ezer napja el nem tudtam volna képzelni, hogy ennyi ideg meglegyek szex nélkül, de most itt vagyok és megcsináltam. Oké, nyugodtan tartsanak hibbantnak, de valamilyen furcsa, kitekert módon ez a tudat reménnyel tölt el. Meg fogom találni azt, aki véget vet a Kudarckorszakomnak, vagy majd ő talál meg engem. Mindegy. Ott van valahol, és egy napon majd véget nem érő, heves szeretkezésben fonódunk egybe, amitől ez az egész megérte.

Addig is csak pihenek, és élvezem Providenyiját. Az ágyam kényelmes, és Nina nagyon finom palacsintaszerű tésztákat készít. Egyik nap csináltam memóriakártyákat az orosz ABC betűivel, és Jurij megígérte, hogy megtanítja a kiejtésüket. Ki tudja – lehet, hogy olyan sokáig itt rekedünk, hogy még a *Háború és béké* t is elolvashatom, ahogy azt Tolsztoj megírta. A scrabble még mindig nagyon népszerű. Tegnap, miután azt a panaszt kaptam, hogy túl alacsonyak a pontok, berajzoltam még négy duplaszó pontot érő kockát a táblára, ami lényegesen javított a társaság közérzetén. Azt kell mondjam, hogy meglehetősen produktív vagyok, és jó célra hasznosítom az energiáimat.

Nem vagyok benne biztos, hogy ugyanezt elmondhatom a zsémbes párosunkról, Donról és Jimről. Ők számtalan órát töltenek azzal, hogy őrültebbnél őrültebb terveket agyalnak ki, amivel kijuttathatnak minket innen – ha engem kérdeznek, legalább olyan holdkórosakat, mint amiket Gilligan és hajótörött társai eszeltek ki.

Egyik nap például Don arra az ötletre pörgött be, hogy helikopterrel evakuáltatna minket a Szent Lawrence-szigetre, a legközelebbi amerikai területre, ami úgy negyven mérföldnyire van innen. Órákon át csak erről beszélt. Annyira belelkesedett a saját tervére, hogy könyörgött Jurijnak, szerezzen egy telefont, hogy felhívhassa a Nome székhelyű chartercégnek, a Bering Légitársaságnak az elnökét. Úgy egy órával később Don lehorgasztott fejjel baktatott vissza. Csak akkor szabadítanának ki minket, ha igazi

vészhelyzetben lennénk, mely esetben a Bering Légitársaság kapcsolatba lépne az amerikai külügyminisztériummal, ami aztán kiküldene egy vadászrepülőt a kimentésünkre. Don vonakodva belenyugodott, hogy szorult helyzetünk nem teszi szükségszerűvé Colin Powell beavatkozását.

Aztán Jim állt elő egy alternatív javaslattal: béreljünk egy csónakot Nome-ból a megmentésünkre. Jim és Don visszacammogtak a kölcsönkért telefonhoz, hogy újra felhívják a Bering Légitársaság elnökét. Az eredmény: egy újabb, vaskos „nyet". Kiderült, hogy (1) Nome-ban nincs olyan csónak, amely biztonságosan átvihetne minket a Bering-szoroson, (2) még ha lenne is, legalább öt hétbe telne, amíg a partraszálláshoz engedélyt kapnánk az orosz kormánytól.

De Jim és Don tovább ütötték a vasat. Az újabb haditervük arról szólt, hogy felszállunk egy német hajó fedélzetére, amiről az a hír járta, hogy ezen a héten valamikor pár órára kiköt Providenyijában. (Fogalmam sincs, hogy az ilyen pletykák hogyan jutottak el Nina harmadik emeleti lakásába.) De még Don is meghátrált a saját ötletétől, amikor felhívtam rá a figyelmét, hogy nem tudhatjuk, merre megy a hajó. Mi van, ha Japánba tart?

Kétségkívül a legkreatívabb terv, amit kifundáltak, aznap született, amikor Providenyijában speciel elég tiszta volt az idő a felszállásra, ám – legnagyobb döbbenetünkre – nem a nome-i leszállásra. A terv az volt, hogy egy „másik irányból" közelítsük meg Nome-ot, más szóval, Providenyijából Anadírba (a következő város) Moszkva felé, aztán egy ugrás, sasszé és szökkenés Londonba, New Yorkba, Seattle-be, Anchorage-ba és vissza Nome-ba.

Néhány órája rájuk mordultam, hogy hagyják már abba és jöjjenek szkreblizni. De túlzottan belemerültek a legújabb tervükbe – valahogyan rá akarták venni az orosz kormányt, hogy deportáljanak minket. Komolyan, még soha nem hallottam ilyen nevetséges ötletet azóta ... azóta ... várjunk csak! A szentségit... Azóta, hogy én előálltam a... mivel is? ... Schlosfeszttel? A feng shui-val? A rapid randival? Hogy elmenekültem Bendbe? Hogy levelet küldtem a vörös

hajú srácnak a tőzsdefelügyelethez? A match.com tagjait szűrtem, mintha rajta lennének az FBI körözési listáján. Miben is vagyok különb Jimnél és Donnál? És mi van az összes menekülési tervemmel? Winnemucca, Nairobi, Jackpot, Reykjavík, a Lehetetlen Küldetés, Providenyija! Mégis mit gondoltam?

Jim, Don és… én. Három beépített ember. Mindannyian megveszekedetten próbálunk előrukkolni valamilyen megoldással, bármilyen megoldással, hogy kikecmeregjünk a szorult helyzetünkből... de nem jutunk sehova.

Napok óta osztogatom a jó tanácsokat Moe-nak és Curlynek. Lazuljatok el. Relaxáljatok. Ne görcsöljetek. Erre nézzünk meg engem. Attól a naptól fogva, hogy szakítottam Aleckel, gyakorlatilag egyszer sem engedtem el magam. Talán itt az ideje, hogy a személyes kutatásomat épp csak egy fokkal kevésbé vegyem komolyan, mint a D-Day hadművelet tervét. Talán, ahogy Donnak és Jimnek hajtogatom, vannak az életben dolgok, amikre az ember nincs ráhatással. Ilyenkor nincs más teendő, mint készenlétben lenni.

Nos, azt hiszem, elég nyilvánvaló, hogy mit kell tennem. Abba kell hagynom a stratégiák gyártását, és megtalálni a módját, hogy kicsit lazítsak. De hogyan tegyem ezt anélkül, hogy ne érezzem azt, hogy feladtam? És hogyan tehetném ezt pont akkor, amikor a Kudarckorszak ilyen kolosszális méreteket öltött? Nem lehet csak úgy félresöpörni.

Vagy mégis?

Eddig mindig azon az elven működtem, hogy csak egy módja van a Kudarckorszak lezárásának, és abban mindenképpen szerepel a pénisz. De lehet, hogy ennél kreatívabb megoldáson kellene törnöm a fejem. Végül is én vagyok az – nem igaz? –, aki létrehozta ezt a behemótot. Én vagyok az, aki pontosan tudja, hogy mikor kezdődött a Kudarckorszak, tehát én vagyok az, aki számon tarthatja a statisztikát – vagy nem.

Vajon ha valaki ezer napig él szex nélkül, és rajta kívül senki sem

számolja a napokat, akkor is beszélhetünk Kudarckorszakról?

Az összes barátom azt hajtogatja, hogy feledkezzek el az ezernapos mérföldkövemről, de talán nem is mentek elég messzire. Ha a lepedők közt nem tudom megszakítani a Kudarckorszakomat, akkor miért ne engedjem, hogy egyszerűen a homályba vesszen?

Ez az! Elég volt a Kudarckorszakból. Viszlát. Adios. Vagy ahogy itt Oroszországban mondják, dá szvidányija.

És mi lehet ennél alkalmasabb idő a búcsúzásra? Néhány pillanattal korábban Jurij benézett, hogy közölje, a reptér végre kinyitott, és a levegő teljesen tiszta Nome-ban. Úgy egy óra múlva felszállunk.

Tehát mégsem maradok itt még egy hónapig. Hát jó... Akkor inkább megyek és összepakolok. A scrabble-táblát mindenképpen magammal viszem, és a *Gilligan's Island* dalszövegét is. Kíváncsi vagyok, mennyire jó még a memóriám.

És annyit fecsegtem, hogy el is felejtettem említeni: amikor Jurij beállított a hírrel, hozta magával a húgom kinyomtatott e-mailjét is. Jurij néhány napja elintézte nekem, hogy küldjek üzenetet az egyik helyi lakoson keresztül, akinek épp volt internetkapcsolata. Csak egyet tudtam küldeni, és ösztönösen Jennek küldtem. „Mondd meg a többieknek, hogy itt ragadtam, de teljesen jól vagyok", írtam. „És, légy szíves, vedd fel nekem a *Törvény és rend* új epizódjait."

Jen visszaírt, hogy reméli, hogy hamarosan hazakerülök, és örül neki, hogy rendben vagyok. Én is örülök, hogy úgy tűnik, a hidegháborús helyzetben is beállt az olvadás. (És milyen vicces, hogy épp Oroszországban vagyok!) Épp most néztem ki az ablakon, és a saját szememmel is látom, hogy oszladozik a köd. Napok óta most először – vagy ha belegondolok, évek óta most először – végre látom, hogy mi van odakint.

Epilógus

A felvilágosodás kora

A szexszel sok felesleges kanyart levághatunk

ANNE CUMMING

23. fejezet

Nagyié az utolsó szó

Igen, igen, véget vetettem a Kudarckorszakomnak. Sose kételkedtek benne, hogy így lesz, igaz?

El is mesélem, hogyan történt, de előtte hadd menjek vissza az időben egy kicsit. Pontosan nyolc hónappal azután vagyunk, hogy kiszabadultam Providenyijából, és egy mexikói étteremben ebédelek Allannal, az egyetlen férfi kabinettagommal. – Azért tiszta szerencse, hogy most nem randizol, amikor a hámló fejbőröd pikkelyekben hullik a burritódba.

Ez idő tájt a Kudarckorszak a szó gyakorlati értelmében még érvényben volt – nem mintha számoltam volna! Főleg, hogy égetőbb problémáim is akadtak, úgymint (1) a lábam gipszben volt (2) a karom fel volt kötve, (3) durva pikkelysömör kezdett kifejlődni a testemen, aminek következtében ha épp egy leheletnyit megráztam a fejem, úgy néztem ki, mint az üveggömb, amiben hullik a hó. Allan szavaiban volt némi igazság. Ha megjelennék egy kávézós randin, mindegy, hogy hány százaléknyi csáberőmet vetném be, bármelyik

pasas azonnal becélozná a legközelebbi kijáratot. A Providenyiját követő hónapokban többé-kevésbé tartottam magam a fogadalmamhoz, hogy ne próbálkozzak olyan elszántan. Nem sokkal azután, hogy visszaértem, úgy döntöttem, eljött az ideje, hogy kicsit pihentessem a match.com-ot. Még mindig hittem az elvben, főleg mint olyan valaki, aki otthonról dolgozik pizsamában és törülközőturbánnal a fején. De azt is tudtam, hogy ha tényleg rá akarok állni egy másik ritmusra, akkor egy darabig a part mentén kell hajóznom. Addig is, gondoltam, *que sara, sara*, nagyi, ahogy lesz, úgy lesz, én összes energiámat a mozgásba fektetem, és készülök a bicikliversenyek időszakára. Ki tudja, mi történt volna, ha néhány hónapnál kicsit tovább is fenn tudom tartani az ellazultabb állapotomat, mert bizonyos előre nem látható körülmények helyettem is dolgozni kezdtek.

Egy vállideg-, valamint egy régi lábsérülés rosszabbodása miatt kétszer is sebészeti beavatkozásra lett szükségem, mindössze két hét különbséggel. Mindezek alatt megjelent a pikkelysömör, ami annyira makacsnak látszott, hogy a legnagyobb dózisú gyógyszer – „amitől egy elefánt is kinyuvadt volna”, ahogy a bőrgyógyászom fogalmazott – sem használt.

Nancy megvádolt, hogy csak azért gyártom az egészségi problémáimat, hogy elfeledkezhessek a megvonásomról. – Na most meg előrukkoltál a Münchhausen báró-effektussal? – kérdezte egyik nap.

Persze tagadtam a vádat. Még a legholdkórosabb állapotomban is tudtam a határaimat. De azt elismerem, hogy csakúgy, mint Providenyijában, most is megkönnyebbülést jelentett, hogy nincs módomban irányítani a körülményeket. Végül is amikor az ember általános érzéstelenítést kap, nem sokat tud tenni, mint „hagyni, hogy történjenek a dolgok”. Ha a hátadon fekszel, felpolcolt lábbal, bejegelt lábfejjel, az is nagyban elősegíti az elernyedést.

A felépülésemet a szüleimnél kezdtem meg, és Allan nagyon rendes volt, mert néhány naponta átjött és elvitt ebédelni. Durva volt

a gyógyulás, és nem a fizikai fájdalom miatt – mindkét műtét pompásan sikerült és minimális kényelmetlenséget okozott –, hanem azért, mert a szüleim vendégszobájában alig működött a tévé. És ami még rosszabb, a szüleimnek nem volt TiVójuk, az a digitális felvevő készülék, amivel egyetlen gombnyomással hosszú órás programokat lehet felvenni. Miközben az én kütyüm otthon hevert magányosan és elhagyatottan, ki voltam szolgáltatva a napközbeni tévéműsornak.

Amikor a vállam és a lábam meggyógyult, a pikkelysömöröm viszont makacsul tartotta magát, visszatérhettem a saját lakásomba, ahol már várt rám a TiVóm. Végre késznek éreztem magam az újrakezdésre, ami egyetlen dolgot jelentett – hogy újraaktiváljam a Fitt-írót, a match.com-álnevemet. Ezúttal azonban más érzés volt feliratkozni. Már nem éreztem magamban azt a sürgető vágyat.

Az első este szép ráérősen végignézegettem a profiloldalakat, és ellenálltam a kísértésnek, hogy szétszedjem őket, inkább csak nézegettem őket és vártam a zsigeri reakciót. Végül egy kisfiúsan jóképű, harmincnégy éves pasin akadt meg a szemem, aki Terepfutónak nevezte magát. (A tőzsdefelügyeletes pasi előtt sose tűnt fel, de egyre valószínűbbnek látszott, hogy bukom a vörös hajú pasasokra.) „Fussunk el együtt!” – ez volt a közhelyes alcíme.

Nem mintha az enyém, „Törvény és rend-függő” kevésbé lett volna ostoba.

A profilja tömör volt és lényegre törő, semmi figyelemfelkeltő. Szeretett futni, biciklizni, jógázni, hegyet mászni, búvárkodni – amik fontos előfeltételt jelentettek, de hát rengeteg sportos pasi volt a match.com bolygón. Ugyanakkor két dolog mégis kiugrott. Először is az „ideális partner” alatt nem a „kicsi, filigrán, lehetőség szerint szőke” mantrát ismételte, ami oly gyakori volt a rendszeren. Valójában egyáltalán nem említett semmilyen fizikai jegyet – ami tapasztalatom szerint meglepő volt egy olyan srácnál, aki ennyire helyes. Ő olyan nőt keresett, aki „intelligens, humoros, őszinte és tud szeretni”. Amivel el is jutottunk a profilja második pozitív eleméhez: a „szeret” szót nemcsak itt, hanem még két helyen használta.

Gyanítottam, hogy itt egy pasas, aki kiválóan képes az „érzem” szót más szövegkörnyezetben is használni, mint az „úgy érzem, éhes vagyok”.

Úgy döntöttem, hogy ezúttal hallgatok az ösztöneimre, sőt ezek súgták: ez a pasi tetszik nekem.

Azonnal válaszolt is az e-mailemre. „Én is imádom a Törvény és rendet!” – írta. Gondoltam, jobb, ha nem magyarázok ebbe túl sokat, de jó jelnek vettem, hogy másnapra javasolt egy kávézós találkozást. Hoppá, belefutottam egy előrandi típusú pasiba! Megszerveztük, hogy egy környékbeli kávézóban találkozzunk, mert a Starbucks vasárnaponként túlzsúfolt volt.

A sűrű vörös haját könnyű volt kiszúrni a sorban. Egy marathonos póló volt rajta, kekiszínű rövidnadrág és szandál, és még helyesebb volt, mint a képen – magas és szikár, a keze erős, a szeme mélykék, a mosolya könnyed. – Paul vagy, ugye?! – mondtam, és titkon örültem a szerencsémnek.

Miután leültünk, néhány pillanat múlva máris éreztem a szikrát. Egyik témáról a másikra terelődött a beszélgetés – a futóversenyeiről, az én bicikliversenyeimről, az egy évéről Iowában, az én egy évemről Bendben – és nevetett a poénjaimon. Röviden elmagyarázta a foglalkozását – légtéri szoftver mérnök, aminek valami köze van a kereskedelmi sugárhajtású repülőgépekhez és az „adathálózati rendszerekhez” – aztán nagy megkönnyebbülésemre így folytatta: – Ha tovább beszélek róla, üveges tekintettel nézel majd rám. Szóval mikor van a következő biciklis versenyed? – Majdnem két órán át beszélgettünk, ami nagyjából másfél órával volt hosszabb az átlagos előrandijaimnál. A búcsúzásnál megadtam neki a telefonszámomat, és azt mondtam, remélem, hogy felhív.

Ahogy az autómhoz ballagtam, a szoknyavadász filozófus óta most először az villant át az agyamon, hogy talán megtaláltam az emberemet! De ezúttal nem kellett kutakodnom, hogy felleljek valami érdekfeszítőt benne, ezúttal, gondoltam, a pasas úgy ahogy van, érdekfeszítő.

Paul másnap telefonált, és én boldogan beleegyeztem, hogy találkozzunk egy kínaiban. De szikra ide vagy oda, azért lehűtöttem az elvárásaimat. Ha az ember annyi nélkülözésen megy át, mint én, a második randi előtt még ne legyen túl izgatott.

Nos, ezen a ponton vettek az események kicsit más irányt. A második randin a szikrának nyoma veszett. Ez volt. Nincs mit tenni. Fogalmam sem volt, hogy hova tűnt, és ami még rosszabb, nem tudtam, hogy mi a teendő. A szikráról való gondolkodásban sose érintettem a szórványosan felbukkanó szikra témakörét. Ha egyszer eltűnik, akkor visszajön valaha?

Hősiesen próbáltam fenntartani a beszélgetést, ami így is vontatottan haladt. Így rátértem arra a témára, amiről tudtam, hogy hatalmas lelkesedést tudok vele kiváltani, a TiVóra, a digitális vidófelvevő készülékre.

Miután beszereztem egy TiVót, annyira buzgó hívője lettem, hogy néhány hónapon keresztül mást se csináltam, mint kényszeresen térítettem és próbáltam elmagyarázni a még nem beavatottaknak, hogy ez sokkal több, mint a sima videólejátszó feltupírozott változata. Miközben Paullal a salátát ropogtattuk, elkezdtem a TiVo dicsőítő ódáját zengeni – hogy például egy gombnyomásra felvehetem egy sorozat teljes évadját az „Évad mehet” gombbal, vagy hogy egyszerre két programot is fel lehet venni vele, hogy ki lehet hagyni a reklámokat, hogy meg lehet állítani az élő közvetítést.

– Már nem vagyok kiszolgáltatva a csatornák tévéműsorainak! – lelkendeztem. – Felszabadultam!

Sokféle reakciót kaptam már a TiVo melletti kampánybeszédemre, de eddig még soha senki – ezelőtt vagy ez idáig – nem válaszolt úgy, ahogy Paul.

– Mekkora a hard drive? – kérdezte. Majd: – Milyen digitális formátumot használ a TiVo?

Amellett, hogy fogalmam sem volt a válaszról, úgy láttam, hogy teljesen félreérti a lényeget. Ez olyan volt, mintha Monet *Vízililiomok*

képéről beszélgetnénk, hogy mitől ilyen csodálatos, és erre valaki azt kérdezné, hogy „Szerinted milyen márkájú festéket használt?”.

Korábban sose képzeltem egy mérnökembert magam mellé, és ebben a pillanatban szintén nem tudtam. A randi végén minden erotikától mentesen megöleltük egymást, és már nem gondoltam azt, hogy Paul lesz a kiválasztottam. Aznap este, amikor Margie-nak beszámoltam, azt mondtam, hogy még a TiVo-tirádámmal is csak negyvenszázaléknyi csáberőmet vetettem be.

– Ha ő akarja, akkor adok még egy esélyt – mondtam, de nem leszek túl csalódott, ha nem.

Másnap reggel Paul írt egy e-mailt, hogy milyen remekül érezte magát. „Engem megnyertél – mikor kaphatok egy TiVo mintabemutatót?” kérdezte. Hmmm. Hirtelen megint az én nyelvemen beszélt.

Amint megpillantottam a következő randin – a vörös haját, a kék szemét és a helyes mosolyát –, a szikra azonnal visszatért. Csak így. Annak ellenére, hogy nem próbáltam meg visszahozni, és azt hittem, hogy örökre eltűnt.

A pizza mellett könnyedén elbeszélgettünk, aztán felmentünk hozzám. Megmutattam neki a TiVómat, ő pedig a helyzetnek megfelelő lelkesedéssel ózott meg ázott. Könnyedén véget vethettem volna a Kudarckorszaknak ott aznap este. (Paul később beismerte, hogy ő is benne lett volna.) De mégsem tettem. Ehelyett úgy éjfél körül felálltam, szinte kitessékeltem az ajtóhoz, és egy könnyed szájra-puszival búcsúztam tőle.

Igen, igaz – kitartottam. De csak azért, mert illetlenségnek gondoltam, hogy engedjek a rám törő hevületnek, és ott helyben rávessem magam a szerencsétlen pasira. És arról is meg akartam bizonyosodni, hogy egyféle irányba tartunk.

Aznap este alig aludtam. Semmi másra nem tudtam gondolni, mint Paulra és a szexre – és a szexre Paullal. Másnap reggel küldtem neki egy e-mailt. „Csak azért írok, hogy ne értsd félre a tegnap estét. Ha

csókolózunk, nem tudtam volna megállni. Nagyon régóta nem feküdtem le senkivel – régebb óta, mint amit el tudsz képzelni.” A Kerékpáros óta még sose voltam ennyire nyíltan kihívó, és idegesen vártam a válaszát.

Hamar megérkezett. „Be kell valljam, hogy amikor hazaértem, egy darabig ébren feküdtem és arra gondoltam, hogy ez a csók hova vezethetett volna. Jó tudni, hogy egy vágányon vagyunk.”

Ekkor már tudtam. A várakozásomnak vége. A Kudarckorszak le fog zárulni.

Szexuális megvonásom mértékének a fényében az ember azt gondolná, hogy ezek után minimum indiántáncot jártam örömömben és zokogtam, mint a záporeső. Az ember azt gondolná, hogy izgatottan vártam, hogy mi fog történni. De nem, nem éreztem mást, mint nyugalmat, magabiztosságot és örömöt. A Kudarckorszaknak vége lesz, de nem a kétségbeesés vagy a kimerülés vagy egy hamis vágyálom miatt. Paul nem egy olyan valaki volt, akit az éterből varázsoltam magamnak, mint a Kerékpárost. Ez most a hús-vér valóság volt.

Ki tudja mióta most először – és egyszer s mindenkorra utoljára – elővettem a naptáromat, átpörgettem a hónapokat, és kiszámoltam a Kudarckorszakomat. De már nem igazán volt jelentősége. Nem is a szexről szólt ez. Hanem a szexről Paullal.

Két estére rá, egy szombati napon, egy indiai vacsora után, amit mind a ketten kapkodva ettünk meg, felhívtam a lakásomba, és csak egyetlen dolog járt a fejemben. De amint beléptünk a nappaliba, ő leült a pamlagra és így szólt: – Nézzünk egy kis TiVót?

TiVo????

Leültem mellé és megfogtam a kezét.

– Neem. Nem épp a TiVo járt a fejemben – feleltem, és megcsókoltam. – Inkább menjünk a vendégszobámba.

– Ó, szerintem egy darabig még maradhatunk – mondta. Atyavilág! Ez a pasi tök sötét vagy csak hihetetlenül udvarias?

(Később beismerte, hogy csak udvarias akart lenni.)

– Ne, tényleg ne! – mondtam inkább parancsoló, mint kérlelő hangon. – Menjünk a vendégszobába!

Mielőtt kettőt pisloghatott volna, megragadtam a kezét és átvezettem a hallon. Ami pedig a szexet illeti, ó ... elég legyen annyi, hogy mindenképpen megütötte a megérte-rá-várni szintet, a többit pedig mindenki képzeletére bízom. Emlékszem, hogy utána milyen kényelmesen és boldogan feküdtem a karjaiban, és arra gondoltam, mennyire megalapozatlan volt is az aggodalmam, hiszen a szex könnyebb, mint a biciklizés. Annyira könnyű, mint levegőt venni.

Amire a legtisztábban emlékszem erről az éberen töltött éjszakáról, az Paul reakciója, amikor elmeséltem neki a Kudarckorszakot.

Tanakodtam, hogy eláruljam-e a nagy titkomat, miután pontosan tudtam, hogy egy ilyen információ hallatán a pasik egy része azonnal nyúlcipőt venne. De annyira bíztam benne, hogy Pault nem ilyen fából faragták, hogy úgy döntöttem, vállalom a kockázatot. Amellett túl jó sztori volt ahhoz, hogy csak úgy elsikkadjon. Még az ágyban feküdtünk, amikor előadtam neki egy rövidített változatot. Amikor a végére értem, megrökönyödve nézett rám, és csak ennyit kérdezett:

– Ezerháromszázötvennyolc nap?!!

– Igen, tudom... kicsit nehéz megemészteni.

Nagyjából öt perc is beletelt, amíg újra meg tudott szólalni. – De hát te annyira ... normális vagy. Hogy történhetett?

Azt hiszem, ez a legédesebb dolog, amit valaha is mondtak nekem. A randink egészen vasárnapig tartott. Paul valamikor bevallotta, hogy amikor az e-mailemben azt írtam, hogy már „rég nem feküdtem le senkivel”, azt hitte, hogy négy vagy talán hat hónapja. Nevetnem kellett. – Figyelj, hat hónapig fejen is tudnék állni! – mondtam büszkén, akár egy megélhetési bűnöző a *Törvény és rend* sorozatban.

Amikor Paul hétfő reggel elment dolgozni, azonnal a telefonhoz rohantam, hogy megosszam a szédületes híreket a barátaimmal.

Persze majd kibújtak a bőrükből. És nemcsak miattam.

– Nem akartam elmondani neked – mondta Nancy –, de már kezdtem meglehetősen ideges lenni. Az életben még egyszer nem tudnék átélni egy ilyet. Mondd meg Paulnak, hogy köszönöm.

– Ne nyuvaszd ki szegény fickót – intett óva Allan. – Ne feledd, nem kell egyszerre behoznod az összes lemaradást.

Az első hónap hihetetlen volt. Olyanok voltunk, mint két tapadókorong, akárcsak Aleckel hajdanán, eltekintve a figyelmeztető jelektől. A barátaim aggódtak, hogy összekeverem a Paulhoz fűződő érzéseimet az örömmel, hogy végre túl vagyok a Kudarckorszakon, de én sosem gondoltam, hogy ez lenne a helyzet. Akár ágyban voltunk, akár nem, imádtam vele lenni, és minden, amit Paul tett vagy mondott, arról árulkodott, hogy ő is így van ezzel.

Amikor azon gondolkodom, hogy végül hogyan esett meg egy ennyire jó dolog, arra jutok, hogy csak egyféle magyarázat van rá: a szerencse. Méghozzá hatalmas szerencse. Mázlim volt, hogy megláttam Paul profilját, és mázlim volt, hogy ő válaszolt a levelemre, és mázlim volt, hogy elhívott egy harmadik randira, amikor én már szívem szerint ejtettem volna.

A sokévnyi próbálkozásom után bebizonyosodott, hogy amire Providenyijában rájöttem, az igaz. Az élet tényleg annak a kombinációja, amit mi hozunk létre és ami velünk történik. Csak késznek kell lenni. Az is lehetséges lett volna, hogy még négy évig próbálkozom a match.com-on, és még 150 randin esem túl, és sehol sem tartok. Ugyanakkor ha sohasem próbáltam volna meg, sohasem találkoztam volna Paullal.

Minden annyira jól ment, hogy másfél hónap után elég biztosnak éreztem magam ahhoz, hogy megtegyem a következő lépést, és bemutassam Pault a családomnak. Megvizsgáltam a családi összejövetelek naptári rendjét, és végül Nusi nagyi kilencvenegyedik

születésnapja mellett döntöttem, mondván lesz elég ember – úgy 12 – és elég nagy jövés-menés ahhoz, hogy Paul ne érezze magát úgy, mint egy gyanúsított egy kihallgatáson.

Ekkor még nem világosítottam fel Pault a családommal kapcsolatban. A korábbi barátok bemutatásából megtanultam, hogy nincs az az információmennyiség, ami elegendő lenne ahhoz, hogy valakit kellőképpen felkészítsünk a Schlosberg családdal való első találkozásra, és jobb, ha szűz fejjel éri az élmény, anélkül, hogy mindenféle előképzetek vagy aggodalmak gyötörnék.

Egy csöppet sem aggódtam amiatt, hogy a családom mit fog szólni Paulhoz. Hogy is lehetne, hogy bárki ne olvadjon el tőle? Amellett már a puszta tény, hogy egy hús-vér, negyvenévesnél fiatalabb férfival jelenek meg, önmagában elég ahhoz, hogy sikítsanak a boldogságtól. Azt azért elismerem, hogy egyszer-kétszer javasoltam Paulnak, hogy milyen öltözékben jelenjen meg az eseményen, tudva, hogy a családomnak milyen furcsa elképzelései vannak a „helyzethez illő" viseletről, és hogy az emberről csak egyszer alakul ki első benyomás. Ugyanakkor nem akartam túl erőszakos sem lenni vagy Paul idegességét növelni, így úgy döntöttem, nem adok neki tippeket. Csak babonásan imádkoztam és reménykedtem.

Ahogy azt én elképzeltem! Paul nálam aludt a születésnapi vacsora előtt, és láttam, hogy mit vesz fel másnap reggel munkába menet. Rossz érzésem támadt. Az egyik legtipikusabb szoftvermérnöki ingét választotta – egy sötét, rövid ujjú, skót kockás inget.

Máris bevillant egy incidens, amiről a családom körében csak úgy beszélnek, mint a Rövid Ujjú Katasztrófa. Néhány évvel ezelőtt történt, hogy az unokatestvérem férje egyszer rövid ujjú ingben jelent meg egy családi vacsorán. Nagyapám, akin zakó volt, annyira pipa volt, hogy szinte köpködött.

– Minden épelméjű ember tudja, hogyan kell felöltözni egy vacsorára! – bömbölt, mire szegény fiú megkövülten és szótlanul ülte végig az egész estét.

Nem épp ilyennek képzeltem el a bemutatkozást a családom és majdnem öt év óta az első barátom között. De mit tehettem? Paul túl messze lakott ahhoz, hogy hazamenjen és átöltözzön, és már amúgy is kicsit ideges volt a találkozás miatt anélkül is, hogy tudott volna a különcségeikről. Nagy bajban voltam. De mielőtt kitalálhattam volna a megoldást, Paul már el is ment.

Kora délután a feszengésem hatalmas szorongássá növekedett, és felhívtam az unokatestvéremet, hogy tanácsot kérjek tőle.

– Most azonnal rohanj el a Banana Republic üzletbe! – mondta, és ő is felidézte a Rövid Ujjú Katasztrófát. – Nem éri meg kockáztatni.

Aztán felhívtam Jent, akivel hála Istennek újra beszélő viszonyban voltunk. A fordulópontra fél évvel ezelőtt került sor, amikor anyám mondott beszédet egy családi hanukapartin. Nem emlékszem, hogy mit mondott, de ahhoz elég súlyos volt, hogy a húgommal, akivel az asztal szemközti végében ültünk, egyszerre kiáltsunk fel, hogy „Anya!”. Egymásra pillantottunk, forgattuk a szemünket, és elindultunk a kibékülés rögös útján.

A húgom még az unokatestvéremnél is megértőbb volt az ingkérdésben. – Menj el a Banana Republicba, és vegyél két inget! – mondta. – Így megadod neki a lehetőséget, hogy választhasson.

Hogy férfiszemszögből is kapjak visszajelzést, és kizárjam annak a lehetőségét, hogy mi, nők túlreagáljuk a dolgot, felhívtam a húgom férjét, aki épp New Yorkban volt szerepmeghallgatáson. – Ó istenem, mindenképp vegyél neki egy öltönyinget! – mondta. – És a helyedben én felhívnám az apádat is. – John elárulta az öltözködési stratégiáját a családi eseményeinkre.

– Először mindig kiderítem, hogy mit vesz fel az apád – magyarázta –, aztán egy szinttel feljebb megyek. Ha mondjuk ő inget vesz fel, akkor én nyakkendőt veszek. Ha ő nyakkendőt visel, én öltönyt. Mindig egy hajszállal feljebb kell kalibrálnom magam, mert neki szebb ruhái vannak.

Úgy döntöttem, hogy apámat nem vonom be ebbe a zűrzavarba, de

legalább megvolt a válasz: cselekednem kell. Méghozzá gyorsan. Ezen a ponton a vacsora alig egyórányira volt. Felhívtam Pault, hogy figyelmeztessem.

– Kérlek, értsd meg, hogy amit most mondani fogok, az teljesen nevetséges és semmi köze nincsen hozzád. Ne feledd, hogy a családom nem normális. Nos, hogy ezt tisztáztuk, lenne kifogásod az ellen, hogy elmenjek a Banana Republicba és vegyek neked egy öltönyinget a vacsorára?

Csend.

– Hm. Nem igazán örülnék neki. Teljesen jó az, ami most van rajtam.

– Kérlek, ne vedd magadra. Semmi köze nincs tehozzád. A családomról van szó – ahogy mondtam, nem normálisak. De komolyan, minden sokkal simábban fog menni ma este, ha elszaladhatok és veszek neked egy hosszú ujjú inget.

– Miről beszélsz? Az ingem teljesen jó. Nyár van. Meleg van. Nincs semmi baj a rövid ujjúval.

Nyilvánvaló volt, hogy nem érti, milyen súlyos a helyzet. Ám néhány további feszült mondatváltás után végül ha vonakodva is, de beleegyezett.

– Hidd el, hogy a te védelmedben teszem – mondtam.

– Nekem nyolc.

Elszáguldottam a plázába, betűztem a Banana Republicba, és rávetettem magam az első eladónőre, akit megláttam. – Vészhelyzetben vagyok! Az új barátom most fog találkozni a családommal, és vennem kell neki két inget. Milyen szín megy a vörös hajhoz?

Az eladónő kiválasztott egy sápadtzöld és egy világoskék inget.

Kifizettem, és száguldottam Paul munkahelyéhez. Paul fejcsóválva nyitotta ki a kocsi ajtaját, és olyan savanyú képpel ült be, mint akit az anyja készül öltöztetni.

– Nem hiszem el, hogy ezt csináltad velem! – mondta. – Ez egyszerűen nevetséges.

– Igen, igen, de nézd a jobbik oldaláról – így kapsz két ingyen inget. Melyiket akarod felvenni?

A kéket választotta. Némán haladtunk a kocsiban.

Amikor odaértünk a partira, amit a nagyszüleim nyugdíjasotthonának egy privát termében rendeztek, az első dolgom az volt, hogy körbekémleljek, hogy a többi férfi miben van. Tény, ami tény, többnyire zakót vagy öltönyt viseltek. Láttam, hogy helyesen cselekedtem. Lehet, hogy előidéztem az első veszekedésünket, de legalább kikerültünk egy golyót!

A családom a legjobb formáját nyújtotta, miközben Pault körbemutattam a teremben. Legnagyobb megkönnyebbülésemre a helyzet cseppet sem hasonlított a *Harmadik típusú találkozások* végére, amikor Richard Dreyfusst körbeveszik az apró földönkívüliek. Abból, ahogy mosolyogtak és viccelődtek, láttam, hogy szimpatikusnak találják Pault. Minden simán ment, kényelmesen elbeszélgettünk, majd asztalhoz ültünk.

Amikor már vagy félórája zajlott a vacsora, Paulra tekintettem, aki a jobb oldalamon ült, és leesett az állam. Az idegességtől, a hosszú ujjútól és a szobában beállt hőségtől iszonyatosan izzadni kezdett. A homlokán és az orrán csak úgy hemzsegtek az izzadság-cseppek. A haja, ami csurgott az izzadságtól, sötét narancsszínűre váltott. És a vadonatúj inge csuromvizesen tapadt rá, mint akit ernyő nélkül elkapott a zápor.

Paul gyámoltalanul nézett rám és suttogva kérdezte: – Mit csináljak?

Visszasuttogtam: – Mellékhelyiség?

Néhány perccel később összeszedte a bátorságát, elnézést kért és kiment a vécére. Én közben teljes pánikba estem, és biztos voltam benne, hogy átkokat szór a fejemre, hogy rákényszerítettem a hosszú ujjút. Annyira sokáig odavolt, hogy az is megfordult a fejemben, hogy

lehet, hogy egyszerűen angolosan távozott. Igazából nem is tudtam volna hibáztatni.

Végül aztán újra megjelent, az inge még mindig csuromvizes volt, de legalább az arca száraz. És egyáltalán nem tűnt mérgesnek. Igazából csak rám nézett, mosolygott egyet és megvonta a vállát.

Már tudtam, hogy minden rendben van. Nemcsak az estével, hanem úgy mindennel.

Ahogy befejeztük a desszertet, Nusi nagyi felállt, hogy beszédet mondjon. Miután megköszönte apámnak a virágokat és még mondott néhány szót – igazából több mint néhányat – ránk tekintett. Jaj ne, gondoltam. Megint sínen vagyunk. Most mivel rukkol elő?

– Szeretném külön üdvözölni Pault ezen a családi eseményen! – kezdett bele. – Tudom, hogy Suzanne nem hozta volna el ide, ha nem lenne különleges fickó.

Most az egyszer Nusi nagyi helyesen beszélt.

Jegyzetek

[1] „Harmincon túl” amerikai tévésorozat az ABC csatornán, mely 1987-ben debütált és 1991-ig volt műsoron. A főszereplők harmincasok, akik a baby boom idején születtek, hippik, yuppie-k voltak a húszas éveikben, és a sorozat folyamán a felnőtté válás, a megállapodás, középkorúvá válás dilemmáival szembesülnek, (a ford.)

[2] Elismert amerikai műsorvezető és kommentátor

[3] Titkos szabályok, Ellen Fein és Sherrie Schneider, Tericum Kiadó, 1995

[4] Martha és Arthur kedden fél négykor színházba mentek.